Crimă în lumea anticarilor

C. L. MILLER

„Extrem de captivantă, se citește cu o plăcere nemaipomenită. Un adevărat regal."
Eve Chase, autoarea bestsellerelor
Casa de sticlă și Colivia

LITERA

buzz BOOKS

buzz
BOOKS

Cărţile despre care toată lumea vorbeşte!

O colecţie cosmopolită, locul de întâlnire a celor mai noi
opere de ficţiune contemporană – romane aflate în topurile
internaţionale, premiate, ecranizate sau în curs de ecranizare,
traduse în zeci de limbi – cărţi provocatoare,
pe care abia aştepţi să le citeşti

C.L. MILLER

Crimă în lumea anticarilor

Traducere din limba engleză și note
SANDA SPIRIDON

LITERA
București

The Antique Hunter's Guide to Murder
C.L. Miller
Copyright © 2024 BWL Management Ltd
Ilustrații copertă © 123RF și Adobe Stock

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Crimă în lumea anticarilor
C.L. Miller

Copyright © 2024 Grup Media Litera

pentru ediția în limba română
Toate drepturile rezervate

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright și este destinat exclusiv utilizării în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcat. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul, schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, vânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, este strict interzisă. Dreptul de folosință al prezentei lucrări nu este transferabil. Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin companiei Grup Media Litera SRL.

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactori: Alexandra Diaconescu, Mihaela Serea
Corector: Cătălina Călinescu
Prepress copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-630-319-708-1
ISBN EPUB 978-630-319-924-5

Pentru mama,
Judith Miller
Pentru tata,
Martin Miller

„Pe portalul lumii antice stătea scris: «Cunoaște-te pe tine însuți». «Fii tu însuți», va scrie la intrarea lumii noi."

Oscar Wilde

PROLOG

Dacă Arthur Crockleford ar fi fost un negustor de antichități oarecare, probabil că întâmplările din noaptea aceasta n-ar fi avut loc niciodată.

Arthur se aplecă peste birou să facă ultimele pregătiri. Tocmai terminase de lipit ultima fotografie în jurnalul său, când auzi zgomot de cauciucuri pe pietrișul din spatele anticariatului. Verifică ora aruncând o privire la ceasul cu pendulă în stil georgian. Ținea la el enorm, deoarece era unul dintre primele obiecte de colecție pe care le cumpărase, de la un negustor de pe Portobello Road. Limbile de bronz indicau ora unu și douăzeci și opt de minute dimineața.

Ușa din spate se deschise, lăsând să intre un val de aer rece pe coridorul lung, luminat doar de veioza de pe birou. Unda îi făcu părul de pe ceafă să se ridice.

„Au ajuns", își zise.

Străbătut de un frison, marcă un punct final cu stiloul în jurnal. Ceasul bătu de unu și jumătate.

„E timpul."

Arthur se ridică și porni cu pași repezi spre scările care duceau la apartamentul lui, aflat deasupra magazinului. Sări peste treptele despre care știa că scârțâiau, încercând să facă cât mai puțin zgomot.

Rana veche de la genunchi începu să-l doară.

Se opri în capul scărilor, cu ochii în penumbra de la parter, întrebându-se care dintre ei venise. Toate luminile din apartament erau stinse. Întunericul îl înconjura din toate părțile.

Cercetă rapid camerele, asigurându-se că totul era în regulă.

Zgomotul de pași pe podeaua medievală îl făcu să se cutremure.

Decenii de-a rândul își iubise pătimaș viața secretă. Până la Cairo. Dacă ar fi ales altceva, dacă ar fi abandonat lumea interlopă, poate că noaptea aceasta ar fi putut fi evitată. Dar nu mai putea desface ceea ce făcuse, nu-i așa? Nu putea decât să

spere că, într-o bună zi, Freya avea să înțeleagă. Și că nu era prea târziu să pună lucrurile în ordine.

Coborî iar la parter, de data asta cu intenția de a se face auzit.

Examină obiectele din jur în lumina slabă a lămpii de pe birou. Fiecare avea o etichetă cu prețul, dar asta nu însemna că ar fi dorit să se despartă de ele. Vederea comorilor la care ținea atât de mult îi stârni revolta, deși era conștient că, în cele din urmă, ajunsese la o bătălie pe care nu putea decât s-o piardă. Își netezi părul aproape alb cu o mână, iar cu cealaltă își ajustă cravata. Dacă era să vină sfârșitul, cel puțin Carole avea să aprecieze că făcuse efortul de a muri cu stil.

– E cineva aici? strigă, sperând că o să-l audă vecinii.

Asta ar fi permis stabilirea mai precisă a orei decesului, în cazul în care ar fi fost necesar.

Se plasă lângă o masă rabatabilă din mahon, pe care erau expuse câteva dintre vazele lui preferate.

Poate că ar fi trebuit să declanșeze alarma. Poate că ar fi trebuit să țipe. Poate că ar fi trebuit să se repeadă la telefon și să cheme poliția. Partea întunecată a negoțului cu antichități îl ajunsese însă din urmă. Își dădu seama că nu se putea ascunde la nesfârșit și că era prea bătrân ca să mai fugă.

„E rândul tău acum, Freya."

O siluetă își făcu apariția în capătul coridorului întunecat. Arthur mîji ochii. Nu putea distinge chipul omului, dar era limpede ce făcea: se asigura că avea mănușile bine trase pe mâini.

Pătrunse în magazin, la lumină.

– Așteptam pe altcineva, spuse Arthur.

1

„Toate vânătorile încep cu ceva care a fost pierdut... sau luat."

Arthur Crockleford

FREYA

La Victoria and Albert Museum din Londra am mângâiat cu vârfurile degetelor o urmă de șrapnel de pe fațada clădirii. Văzuse multe zidul acela și, de când fusese construit, în 1909, supraviețuise tuturor vicisitudinilor. Nici războaiele, nici uraganele nu-l clintiseră din loc. Aș fi vrut să fiu la fel de puternică.

Plecasem de acasă devreme, înainte de sosirea agentului imobiliar, și fusesem nevoită să mă lupt cu aglomerația orei de vârf, schimbând autobuzele până la South Kensington. Așteptasem deschiderea muzeului într-o cafenea din apropiere. V&A era ascunzătoarea mea favorită, refugiul meu.

Un bărbat zâmbitor îmi deschise ușa principală. Eram primul vizitator. Turiștii probabil că nu-și terminaseră încă micul-dejun.

Mă lovi imediat mirosul familiar al produselor de lustruire, urmat de ecoul pașilor pe dalele holului masiv. Am zâmbit, aproape uitând de pancarta pe care scria „De vânzare“ atârnată de poarta casei mele.

De când se mutase în altă parte, cu nouă ani în urmă, fostul meu soț, James, insistase permanent să vindem. În opinia lui, nu meritam să locuiesc într-o casă victoriană mare, așezată într-un cartier scump. Fusese totuși de acord să aștepte până când fiica noastră, Jade, care locuia cu mine, avea să împlinească optsprezece ani. Acum, ea plecase la studii în America, iar eu nu mai puteam face mare lucru ca să împiedic vânzarea. Nu-mi permiteam să plătesc ratele la creditul imobiliar fără pensia alimentară. Jade nu mai era un copil.

Am ajuns la începutul Galeriei Britanice, de la primul etaj, aproape pe pilot automat. Am trecut pe lângă uriașul Great Bed of Ware, un pat în care ar încăpea două familii, atât de celebru încât apare menționat de Shakespeare în *A douăsprezecea noapte*. Puțin mai în față, în dreapta mea, se afla un corp de bibliotecă, la fel ca acela deținut odinioară de

Samuel Pepys. Apoi am urcat scara de piatră către etajul al treilea, care adăpostește mobilierul Chippendale. Am părăsit de peste douăzeci de ani lumea anticarilor, dar asta nu înseamnă că nu apreciez un jilț meșteșugit sau o oglindă frumos înrămată.

Știam pe dinafară toate obiectele din colecția Chippendale, așadar mi-am dat ușor seama că ceva părea în neregulă cu patul Chippendale Garrick (numit după celebrul fabricant de altădată, David Garrick). M-am aplecat deasupra lui și am cercetat cu atenție fiecare centimetru pătrat de stofă, până când am descoperit problema. Cuvertura era puțin boțită. Cineva se așezase pe pat, ca să vadă cât este de confortabil. Am ridicat privirea în căutarea unui paznic, fierbând în sinea mea de indignare.

Telefonul începu să sune cu tonul alocat mătușii Carole. Jade mi-l programase așa înainte să plece la Los Angeles, și n-am mai reușit să-l schimb. Am scos aparatul și l-am făcut să tacă. Îmi doream cu disperare să aud vocea mătușii mele, dar acum nu era momentul. Mă uitam în jur prin sala pustie, căutând un paznic, când începu să sune din nou. Îmi vibra insistent în buzunar. Ar fi trebuit să știu că mătușa Carole nu renunța ușor. Suna până răspundeam.

– Carole, am șuierat, îmi pare rău, sunt la...

– Freya, draga mea, mă întrerupse ea dramatic, astăzi e?

– Da. Au pus o pancartă de dimineață.

– James e un nenorocit. Încerca să pară furioasă, dar vocea ei suna fals, ca atunci când se prefăcea. Poate că e momentul s-o lași baltă, să-ți cauți calea, să încerci o aventură, undeva...

– Nu mă mut, i-am răspuns încercând să nu las să-mi transpară nervozitatea. Nu vreau să-i dau satisfacție.

– Da, desigur, suspină Carole, dar, draga mea... aș avea nevoie să treci pe la mine puțin.

– De ce? Nu-i stătea în fire să mă invite acasă. Nu mai pusesem piciorul în cartierul Little Meddington

de ani de zile. Ce s-a întâmplat?

– Păi...

– Carole, eşti bine?

Stomacul mi se strânse şi pulsul mi se acceleră. Nu era genul care să-şi aleagă îndelung cuvintele.

Trase adânc aer în piept.

– S-a întâmplat ceva grav... cu Arthur... este aşa de...

– *Arthur?*

Calmul pe care mi-l găsisem momentan se evaporase. De ce îmi aducea aminte de omul acela, când ştia prin ce mă făcuse să trec cu ani în urmă, la Cairo? Ştia că nu suportam nici măcar să-i aud numele, cu atât mai puţin să discut despre problemele pe care le-ar fi putut avea. Am pornit înapoi spre scări. Această discuţie nu putea continua într-un muzeu.

– Mi-au spus că a căzut pe scările acelea vechi, pe întuneric, şi că a suferit un atac de cord, dar nu e doar asta. M-am dus să văd ce face pentru că mi-a telefonat sâmbătă seara şi nu părea în largul lui. Când am ajuns acolo...

Vocea i se frânse.

– Carole? Am înţepenit pe scări. Este...

Nu puteam pronunţa cuvântul „mort" la muzeu, dar ştiam în sufletul meu ce voia să-mi transmită mătuşa.

Murise?

Prima mea reacţie, de neaşteptată uşurare, fu înlocuită imediat de un sentiment amar de ruşine. Nu-mi plăcea câtuşi de puţin de Arthur, dar era cel mai bun prieten al lui Carole, ca un membru de familie. Iar odată, cu mult timp în urmă, fusese ca un bunic pentru mine.

– N-aş fi vrut să te sun tocmai azi, căci ştiu ce necazuri ai, dar eram în faţa magazinului, iar avocatul acela nou s-a apropiat pe nesimţite şi mi-a spus că trebuie să stăm de vorbă, *şi cu tine*, imediat.

Percepeam tensiunea din vocea lui Carole, dar nu înţelegeam ce voia să spună.

– Îmi pare tare rău, am reușit să îngaim. Își suflă zgomotos nasul, făcându-mă să mi-o imaginez cu lacrimi scurgându-i-se pe obraji. Nu cumva făcuse o fixație pentru avocatul acela pentru că nu reușea să proceseze dispariția lui Arthur? m-am întrebat. Trebuia să iau rapid o decizie. Bine, vin imediat să te ajut, am zis.

– O, minunat, îmi răspunse brusc înveselită, dându-mi de înțeles că asta viza de la început. Știu că tu și Arthur nu vă mai suportați de când... mă rog, să nu deschidem subiectul acum. Nu e momentul. Dar știu că dorea să fii aici.

Eu eram convinsă că nu-și dorea deloc asta, dar Carole avea nevoie de mine. Era singurul lucru care conta.

– Îmi fac bagajul și iau trenul care ajunge în gara Colchester după-amiază. Stau cu tine cât vrei. O să ne ocupăm împreună de avocat.

– Excelent. Trec să te iau, dacă-mi dai un mesaj înainte să ajungi.

– Nu. Mă descurc singură. O să iau un taxi, i-am răspuns rapid.

Carole era cel mai prost șofer din estul Angliei, iar vechiul ei Mercedes decapotabil abia încăpea pe drumurile înguste de țară. Se credea capabilă să conducă la orice viteză. Nu reușisem s-o conving de contrariu.

– Nici gând! E o zi superbă, perfectă pentru o tură cu decapotabila!

Cum puteam s-o refuz după cele întâmplate?

– Bine, dar ești absolut sigură că poți conduce?

Trebuia să-mi adaptez bagajul la această nouă provocare: geacă impermeabilă, eșarfă și o copie după asigurarea de viață.

– Sunt mai mult decât sigură. Pe curând!

După ce am închis, mi-au venit în minte amintiri nedorite cu Arthur. Am încercat să le amuțesc gândindu-mă să sar într-un taxi și să mă reped acasă ca să-mi fac valiza, dar în van.

Eram o orfană de doisprezece ani, cu o arsură gravă la palma dreaptă, după ce încercasem să

deschid ușa cuprinsă de flăcări de la dormitorul părinților mei, când Carole m-a luat în grija ei. Copiii de la școala unde mă înscrisese se holbau la mâna mea și nu voiau să se împrietenească cu nouvenita. Îmi venea greu să le răspund la întrebările indiscrete. Toată lumea voia să afle cum de supraviețuisem incendiului. Eu nu știam decât că eram sfărâmată și diferită. La scurt timp, am încetat complet să vorbesc.

Carole m-a prezentat lui Arthur Crockleford, prietenul ei cel mai bun, în anticariatul acestuia, unde l-am găsit lustruind un sfeșnic de argint. La vreo cincizeci de ani, de înălțime medie, avea părul aranjat cu grijă într-o parte și purta un costum albastru-deschis. Mi-a zâmbit cu căldură, iar privirea lui emana bunătate.

– Încântat de cunoștință. Carole mi-a spus că ai ochi buni pentru detalii.

A ridicat sfeșnicul în lumină și i-am indicat imediat partea înnegrită pe care cârpa lui o ratase.

Arthur a țâțâit admirativ din buze și și-a văzut de treabă. S-a interesat cu ce se ocupa tatăl meu la British Museum și a dorit să afle mai multe despre talentul de restaurator al mamei mele. Absența răspunsurilor din partea mea nu l-a deconcertat câtuși de puțin. Pur și simplu continua să facă conversație, în timp ce eu mă bucuram de căldura prezenței sale. Arthur m-a ajutat să mă concentrez asupra vieții lor, în locul morții. Pentru asta l-am îndrăgit aproape instantaneu.

Carole își făcea griji pentru mutenia în care mă încuiasem, dar Arthur avea un plan.

La șase luni de la decesul părinților mei, într-o sâmbătă după-amiază, ne-a invitat în magazinul lui ca să-mi arate un platou antic de porțelan care fusese reparat prin *kintsugi* – arta japoneză de a asambla vasele sparte lipind bucățile cu aur. Am parcurs cu degetul liniile strălucitoare și, fără voia mea, m-am trezit vorbind.

– E... superb, am șoptit.

Aveam o voce aspră și slabă, dar Carole m-a luat în brațe de bucurie când m-a auzit.

– Acest platou este diferit de cel care era înainte, dar la fel de valoros, îmi explică Arthur. Cei mai mulți dintre noi am fost făcuți bucăți, într-un fel sau altul. Nu trebuie să ne rușinăm de cicatricile pe care le purtăm, căci ele ne fac ceea ce suntem. Aceste cioburi au fost lipite împreună cu aur adevărat.

În magazin, cu platoul acela în mâini, am simțit cum mi se ridică o greutate de pe piept.

– Cine l-a spart? De ce? am întrebat.

Arthur se mulțumi să ridice din umeri și puse obiectul la loc în vitrină.

– Vreau să știu cum s-a spart, am stăruit.

– Nu asta e partea cea mai importantă a poveștii.

– Este pentru mine. Trebuie să știu.

– Bine, zâmbi anticarul. Cu mult timp în urmă a aparținut unei familii a cărei casă a fost măturată de un tsunami, într-o noapte. Un singur fiu a supraviețuit. Când s-a întors, a găsit pe terenul unde se aflase altădată casa lui doar cioburile acestui platou, spuse Arthur ciocănind ușor cu degetul în geamul vitrinei care adăpostea acum obiectul. L-a reparat, l-a pus în sacul de voiaj și a ridicat ancora în căutarea aventurii, peste mări și țări.

Îmi apăsasem nasul de vitrină. Îmi dădeam seama cât de zdrobit se simțise băiatul acela și-l admiram pentru modul în care lipise la loc platoul și începuse o viață nouă. Arthur îmi dăduse speranță, îmi arătase că până și cioburile unui vas spart puteau străluci misterios, îndemnând la explorare. În ziua aceea am început să înțeleg că fiecare obiect are o istorie care așteaptă să fie descoperită.

Ani și ani mai târziu, când lucram la anticariat, mi se întâmpla să scot platoul japonez din vitrină și să-l admir zâmbind. Nu mai credeam în povestea moralizatoare a lui Arthur, dar cu ajutorul ei înțelesesem că un nou început era posibil. Îmi adusese speranța de care aveam nevoie.

Fluxul amintirilor a continuat: imaginea lui Arthur cu batistele lui colorate, împăturite perfect în buzunarul de la piept, în spatele biroului său masiv de mahon, răsfoind cataloagele de licitații cu stiloul între dinți, gata să încercuiască imediat un obiect pe care și l-ar fi dorit. Telefonul primit de la un colecționar aristocrat sau un amic de băutură. Faima pe care și-o câștigase cu ingenioasele sale întorsături de frază și lungile conversații cu oricine se nimerea să intre în magazin, făcându-i pe oameni să se simtă obligați să cumpere ceva. Toată lumea îl iubea.

Poate că dacă aș fi învățat mai bine să recunosc arta cu potențial mare de profit sau antichitățile vandabile, n-aș fi ajuns în situația în care mă aflam acum. Deși negoțul cu obiecte rare nu era principala lui pasiune, Arthur căutase întotdeauna „excepțiile" – obiecte nedescoperite sau neidentificate, care puteau creşte vânzările – pe la licitații sau târguri. Pe mine comerțul nu mă interesa deloc, așadar mă concentrasem asupra celei de-a doua ocupații, oarecum secrete, a lui Arthur: identificarea artefactelor furate și returnarea lor acolo unde ar fi trebuit să se afle. Dar acea carieră îmi fusese răpită și nu mă mai puteam întoarce la ea.

Soarele se ascunse după un nor și lumea întreagă se întunecă brusc. Am oftat, conștientă că s-ar putea să fiu obligată să accept că nu pot face nimic ca să-mi păstrez casa, dar că aș putea face ceva pentru Carole. Aș putea să încerc s-o ajut să treacă prin suferință, așa cum și ea mă ajutase pe mine când îmi pierdusem părinții, cu treizeci de ani în urmă.

Am făcut semn primului taxi care mi-a ieșit în cale. Nu-mi păsa cât avea să mă coste. Trebuia să ajung într-un loc anume.

2

„Ascultă, Freya, întotdeauna ascultă."

În după-amiaza aceleiași zile am aterizat pe scaunul din dreapta al Mercedesului decapotabil bleumarin al lui Carole. Mă rugam fierbinte să scap cu viață în timp ce ea accelera pe benzile înguste din Dedham Vale, cu o mână pe volan și cu cealaltă salutându-i pe bicicliști și pe oamenii ieșiți cu câinele la plimbare. Îi depășea atât de repede, încât din spate se auzeau exclamații de groază. M-am întrebat foarte serios dacă nu cumva această călătorie urma să-mi fie fatală.

– Dacă mai icnești o dată, atunci chiar o să bag viteză, ca să văd cum faci când intri în panică.

Vântul îmi flutura părul și mă făcea să lăcrimez. Mi-am legat una dintre prețioasele mele eșarfe Hermès în jurul capului și am rugat-o să oprească puțin și să ridice acoperișul, care ne-ar fi asigurat o minimă protecție în caz de accident.

Carole își dădu ochii peste cap.

– Încetează să te mai temi de orice. Nu-ți poți petrece toată viața prin muzee și saloane de antichități, *uitându-te* la lucruri. Trebuie să începi să faci tu însăți *lucruri*, să iei vântul în față. Și să știi că am experiență în evitarea coliziunilor. Mi-a luat ani de zile să-mi perfecționez talentul ăsta.

– Talent! am scrâșnit printre dinți.

Aveam sentimentul că mătușa căuta motiv de ceartă. Orice pretext era bun ca să-și ia gândul de la durerea care amenința s-o copleșească. Cu toate acestea, disprețul ei față de pasiunea mea pentru muzee și antichități mă înțepase, întrucât era singura legătură care-mi mai rămăsese cu o lume pe care o iubeam pătimaș.

– Ca să-ți fie clar, eu chiar *fac* ceva atunci când vizitez British Museum, V&A sau Winter Art and Antiques Fair de la Olympia. *Studiez* meșteșugul și calitatea excepțională a celor mai bune antichități din țară.

După ce părăsisem lumea negustorilor, îmi dădusem seama că singura modalitate de a mă

menține în formă era să studiez cele mai frumoase piese de care mă puteam apropia.

Carole clătina din cap, pe punctul să-mi răspundă, când un Land Rover luxos se repezi către noi. Mi-am ținut respirația și am închis ochii strâns, în așteptarea impactului, întrebându-mă cărui Dumnezeu să mă rog, căci nu mergeam la biserică decât pentru nunți, botezuri și slujbe de înmormântare. Carole trase brusc de volan, niște crengi îmi șfichiuiră obrajii și mașina se opri brutal de-a curmezișul, pe una dintre cărările degajate de fermieri în gardul viu. Am deschis ochii, încă ținându-mă zdravăn de marginile scaunului.

Carole flutura energic din mâini, cu brățările turcoaz zăngănind strident, în direcția unui tractor mare care-și făcea greoi apariția din curba fără vizibilitate.

– Bună dimineața, Simon! Ce-ți mai fac vacile? strigă plină de încântare.

În semn de salut, Simon ridică un deget la cozorocul șepcii decolorate.

– Sunt bine, îi răspunse cu un accent puternic de Suffolk. Ai oaspeți, Carole?

Motorul tractorului nou-nouț mârâia amenințător.

– E nepoata mea de la Londra. Are nevoie de aer proaspăt, spuse mătușa aruncându-mi o privire plină de compătimire.

Simon dădu înțelept din cap, ca și cum numai ideea de Londra i-ar fi putut produce probleme de respirație.

– În plus – aici Carole marcă o pauză, așa cum se obișnuiește când dai o veste proastă – trebuie să ne ocupăm de înmormântarea lui Arthur.

– A murit așa, dintr-odată. Teribil. Îmi pare rău, spuse Simon atingându-și din nou șapca.

– Îți mulțumesc. Carole băgă în viteză și dădu să plece. Vii la înmormântare?

– Sigur. Se întoarse și eliberă frâna de mână. Ai grijă de tine! adăugă, în spiritul locului.

Carole apăsă puternic pe accelerație.

– Simon Craven și soția lui, Agatha, sunt niște oameni minunați. Ea a preluat de la mama ei afacerea Teapot Tearooms *și* e membră în consiliul parohial.

Își mută ochii de la drum ca să-mi adreseze o privire plină de subînțeles.

– Așa. Și?

Nu reușeam să înțeleg ce treabă aveam noi cu femeia aceea și cu consiliul parohial.

– Află totul înaintea celorlalți. Ne oprim pe la ea, dacă o găsim la ceainărie, ca să aflăm ultimele noutăți locale.

Într-un sat ca Little Meddington, informația era cea mai puternică monedă. Pe de altă parte, Carole nu era genul care să bârfească, de aceea mă punea pe gânduri. Crezusem c-o s-o găsesc dărâmată de durere.

Aerul înmiresmat de primăvară mă izbi în față la următoarea curbă.

– Centura! am strigat, arătând – în zadar – cu degetul spre umărul ei.

– Pe vremuri erai printre cele mai ambițioase fete de pe aici. Toate călătoriile pe care le-ai făcut căutând obiecte furate și alte chestii... Carole se opri, dându-și seama că nu era bine să vorbească despre cele întâmplate atunci. Schimbă subiectul din mers: Naiba să-l ia pe nesuferitul ăla de James! Te umilea mereu, de-ai ajuns să crezi că nu ești capabilă să-ți faci o carieră.

– La început, căsnicia noastră a mers bine...

Am tăcut brusc la mijlocul frazei, căci minciuna era prea gogonată.

Amintirile neplăcute o făceau pe mătușa mea să apese tot mai puternic pe accelerație. Am trecut ca o rachetă pe lângă semnul care indica direcția pubului. Era ulița pe care mă împiedicasem după câteva pahare în plus într-o vacanță de la Newnham College, unde studiam istoria. O să mi-o amintesc întotdeauna pe mătușa Carole cum se trezea și stătea de pândă la fereastră, ca să se asigure că am ajuns cu bine acasă.

În câteva secunde, copilăria îmi apăru în fața ochilor.

Vechea Forjă, așezată la marginea drumului cu acostament înalt care înconjura marginile satului, era o clădire de patrimoniu clasată în categoria a doua. Acoperișul ei ascuțit, acoperit cu stuf, și zidurile înclinate dominau câmpurile din jur. În zare se vedea silueta mândră a bisericii St. Mary, construită la finalul secolului al cincisprezecelea, una dintre temele favorite din peisajele lui John Constable. Nu întâmplător, regiunii i se mai spunea și Ținutul lui Constable. Am zâmbit fără să vreau. Era bine să mă aflu din nou acolo, după atâta timp, și speram să-i fiu de ajutor lui Carole. Ca să fiu cinstită, mă bucuram că scăpasem de valul de potențiali clienți care urmau să dea târcoale casei mele în zilele următoare. Mi i-am imaginat cu oroare deschizându-mi dulapurile și băgându-și labele în lucrurile mele înainte să facă o ofertă, ca și cum voyeurismul ar fi obligatoriu în procesul de căutare a unei locuințe.

Mașina se opri brusc. Am coborât nesigură pe picioare. Ferestrele casei erau larg deschise.

– Nu-i așa că n-ai încuiat ușa de la intrare?

– Cine crezi că vine să fure pe ulițele astea?

– Exact locurile izolate sunt preferate de hoți, pentru că nu există martori. Am investigat destule cazuri ca să știu despre ce vorbesc.

Carole râse superior.

– Nimeni nu intră cât e Harley înăuntru.

Harley, numit așa după motocicleta pe care o avusese la un moment dat mătușa mea, era un labrador ciocolatiu. Îl scotea în fiecare sâmbătă la înot în Stour, ca să-și mențină mobilitatea articulațiilor, dar câinele își petrecea cea mai mare parte din timp dormind pe canapea sau lângă cuptorul care funcționa și ca sobă.

– Ai stat prea mult la oraș. Îți promit că încui seara cât ești aici și te informez că am verificat luna trecută alarmele de incendiu, așa cum mi-ai cerut.

– Vreau să te știu în siguranță.

Mâna dreaptă mi se închise peste cicatricea din palmă. Carole se întinse să-mi desfacă degetele și, luându-mi palma într-a ei, mi-o strânse cu putere. Așa proceda întotdeauna când vedea că mă retrag în sinea mea.

– Nu plec nicăieri, îmi spuse strângându-mă la pieptul ei. Bine ai venit acasă! Hai să bem un ceai. Avem de discutat.

Am tras adânc aer în piept și am ridicat ochii spre cer, lăsând soarele să-mi încălzească obrajii. În drum spre Suffolk ținusem la distanță atât gândul amar că urma să-mi pierd casa, cât și furtuna de sentimente legate de decesul lui Arthur. Când am văzut-o pe Carole deschizând ușa și intrând, mi-am dat seama că zâmbetele largi și îmbrățișările erau modalitatea ei de a mă apăra, de a mă face să uit de griji. Eu îmi pierdusem părinții, iar ea își pierduse fratele mai mare în incendiu. Mi se întâmpla adesea să mă trezesc noaptea strigând după mama, iar Carole venea întotdeauna să mă liniștească. Ne agățaserăm una de cealaltă în perioada aceea. Mă bucuram că eram din nou acasă și că o puteam ajuta, la rândul meu, să îndure șocul care urma s-o lovească odată ce conștientiza pierderea lui Arthur.

Prin ferestrele cu vitralii ale bucătăriei rustice se strecurau razele soarelui primăvăratic, făcând să danseze în lumină norișori de praf deasupra mesei din stejar. Chiar și într-o zi ca asta, cuptorul era fierbinte. Mi-am plimbat mâna de-a lungul blatului de lemn și m-am întins după ceainic. Era ca și cum n-aș fi plecat niciodată.

În timp ce așteptam să fiarbă apa, am admirat grădina plină de narcise, de maci sălbatici și de meri înfloriți. Puteai hălădui ore în șir pe câmpurile din jur, cu siguranța că la un moment dat vei ajunge la un pub unde să-ți tragi sufletul la un pahar mare de vin. Mi-am amintit cât de frumos putea fi Suffolkul pe vreme însorită.

– Ai o grădină superbă, am felicitat-o pe Carole trăgând mai aproape cutia cu biscuiți din spatele celei pentru zahăr.

– Este cea mai bună perioadă a anului. Arthur ar fi trebuit să-mi tundă gazonul mâine-dimineață, după care voiam să luăm prânzul la Agatha.

Amintirea păru s-o ia prin surprindere, făcând-o să se înece cu durerea care-i încreți se fruntea. Am strâns-o scurt de umăr. Era mai slabă decât părea.

Carole mă bătu pe mână în semn de mulțumire.

– Acum, dacă tot ai ajuns, trebuie să discutăm despre Arthur. Probabil că-mi dădusem ochii peste cap, pentru că ținu să adauge: Sigur că vreau să aflu *totul* despre Jade și noua ei viață în California. Crede-mă. Mai întâi însă o să vorbim despre Arthur, și promit să nu mă opresc până nu-ți spun totul. Indiferent cât de tare îți ieși din sărite.

Am oftat și am dat din cap resemnată.

– Bun, a zâmbit ea. Azi-dimineață, când am aruncat o privire în magazin, am observat că vazele de pe masă nu erau cele potrivite. Asta m-a pus pe gânduri, dar nu era un subiect pe care să-l abordez la telefon. Carole făcu o pauză, apoi coborî vocea, ca și cum s-ar fi temut că cineva ar fi putut trage cu urechea: Simt în măduva oaselor că e ceva putred la mijloc, cum obișnuia să spună mama.

Harley își puse capul în poala mea, așteptând un biscuit. L-am mângâiat pe ceafă.

– Ești sigură?

Mătușa mea are o imaginație foarte bogată, o rămășiță din anii ei de glorie ca actriță, când era înconjurată de oameni excentrici, creativi.

– Sunt sigură. Și am nevoie de ajutorul tău ca să aflu mai multe.

Am deschis gura, gata să emit încă o obiecție.

– Nu, să nu-mi spui că nu poți, ripostă fluturându-mi arătătorul pe la nas ca unui copil. Am văzut dosarele de la tine de-acasă. Știu că stai noaptea până târziu la computer, încercând să găsești obiectele acelea pierdute din siguranța dormitorului tău.

– „Obiectele acelea pierdute" sunt *antichități furate*, scoase din țara de origine și păstrate în colecții private sau vândute pe piața neagră, departe

de locul unde ar trebui să se afle, anume într-un muzeu.

Făceam eforturi tot mai mari să-mi păstrez calmul.

– O, da, sigur, draga mea, zise, scoțând laptele din frigider. Dar cum ar fi dacă ți-ai putea folosi talentul de spioană ca să aflăm împreună ce-a pățit de fapt Arthur?

Fără să-mi aștepte răspunsul, se aprobă singură din cap, așa cum făcea întotdeauna când ajungea la o soluție mulțumitoare.

Am simțit că n-o puteam dezamăgi.

– Ce crezi tu c-a pățit Arthur?

– Cu o săptămână înainte să moară, m-a sunat din mașină. Tocmai vizitase nu știu ce lord, am uitat cum îl chema. Mi-a spus ceva de genul: „Sunt sănătos tun și nu mă aștept la nici un accident în perioada următoare". Acum, cuvintele lui mi se par extrem de bizare. Apoi, m-a sunat încă o dată în sâmbăta de dinaintea morții. Am vorbit despre trecut, despre călătoriile făcute împreună, despre situația ta și problemele cu casa, despre cât de mult își dorea să-ți vină în ajutor. Am impresia că știa ce urma să se întâmple și că încerca să-mi transmită ceva.

Ceainicul începu să șuiere. Faptul că Arthur vorbise despre mine mă șoca mai mult decât eram dispusă să admit. Mi-am făcut de lucru cu ceaiul, așezând o ceașcă plină în dreptul locului favorit de la masă al mătușii.

– Poate că era bolnav?

– Nu. Câtuși de puțin. Cred că a deranjat un spărgător și a căzut. Sau poate că a fost împins.

– O, Carole, am oftat, cu impresia că o luase pe arătură. Poliția a constatat dispariția unor obiecte? Tratează cazul ca pe un deces suspect?

– Nu. Polițistul cu care am vorbit a fost nepoliticos și expeditiv. Mi-a spus că nu au fost găsite semne de intrare prin efracție și că Arthur era bătrân. M-a lăsat să înțeleg că nu avea sens să-i consum timpul prețios, de parcă bătrânii din partea

asta a țării n-ar face altceva decât să cadă și să dea ortul popii. Sunt convinsă că n-ar deschide în veci vecilor o anchetă. Dar ceva este în neregulă și e de datoria noastră să intervenim.

Am oftat din nou, la gândul că eram împinsă într-o direcție greșită, dar Carole mi-a interpretat reacția drept acceptare.

– Bun! Mâine am putea merge să bem ceva la ceainăria Agathei, care chiar știe tot ce se petrece pe aici. Apoi ne vedem cu avocatul. Luă un biscuit din cutie și mi-l întinse: Hai, mănâncă și tu.

Nu știam ce să cred despre revelațiile mătușii și nici ce aștepta de la mine. Oricum, cazul trebuia investigat de poliție sau de Departamentul de Artă și Antichități de la Scotland Yard.

Gândurile mi s-au îndreptat spre anticariatul lui Arthur. Știam încă de când lucram acolo că magazinul era doar o acoperire pentru adevărata lui activitate – depistarea obiectelor de artă și a antichităților furate. Era un detectiv particular în lumea anticarilor și colecționarilor. La el făceau apel polițiști din întreaga lume, companii de asigurări, muzee și câțiva clienți privați din țară și din străinătate. Totuși, nu înțelegeam de ce îi spusese lui Carole că ar fi putut să mă ajute, când nici măcar nu ne mai vorbeam. Chiar *era* ciudat.

Am decis că, deși nu simțeam nimic „în măduva oaselor", ar fi fost frumos s-o ajut, să fac mici săpături.

3

„În lumea mea există întotdeauna favoruri de plătit, Agatha. Ți-am mai spus-o."

Arthur Crockleford

AGATHA

Agatha Craven habar n-avea cum să-și țină promisiunea față de Arthur. Vinerea trecută îi

încredințase o scrisoare și insistase să procedeze exact cum îi ceruse. Era un om greu de refuzat.

După trei zile a aflat că murise.

Era conștientă că ar fi trebuit să se ducă la poliție. Știa și că dacă ar fi intenționat să le predea mesajul oamenilor legii, ar fi trebuit s-o facă încă din ziua precedentă, când trecuse pe la ceainărie nepotul ei, care lucra la inspectoratul general din Suffolk. Dar n-o făcuse. Când a auzit că decesul lui Arthur era privit oficial drept un accident nefericit și că înmormântarea ar putea avea loc în următoarele zile, a hotărât că situația se clarificase. Era vorba de o coincidență tristă, dar avea de gând să-și țină promisiunea. Le aștepta pe Carole și pe Freya, la care trebuia să ajungă scrisoarea.

Dar cele două tot nu veneau.

Își aleseseră un moment foarte prost să întârzie.

Scrisoarea stătuse în buzunarul ei peste weekend. Se gândise s-o strecoare în cutia poștală a lui Carole, dar nu așa se înțelesese cu răposatul. Îi promisese că le-o va înmâna personal când vor veni la ceainărie. Agatha era un om de cuvânt.

Pregătea sala pentru micul-dejun când văzu Mercedesul din anii '80 al lui Carole trecând pe lângă local și parcând puțin mai departe, pe strada principală. Se repezi în bucătărie, unde își atârnase geanta de un cui bătut în spatele ușii, și scotoci febril până când simți colțul hârtiei. Plicul era puțin șifonat, dar vina îi aparținea exclusiv lui Arthur, care l-ar fi putut trimite prin poștă. Îl înghesui în buzunarul șorțului și deschise ușa principală, făcând să răsune clopoțelul de deasupra.

„Unde s-au dus? Dacă Arthur s-a înșelat și Carole și Freya n-o să mai treacă niciodată pe la ceainărie?"

Agatha trase adânc aer în piept, încercând să se calmeze. Își netezi cu palmele cocul argintiu și se întoarse la bucătărie. „De ce atâta mister?" se întrebă. Îi veni din nou ideea să deschidă plicul cu discreție, la abur, dar cum ar mai fi putut să-l predea dacă nu reușea să-l lipească la loc?

Scrisoarea rămăsese în buzunarul șorțului, dându-i impresia că o trăgea în jos.

4

„Păstrarea trecutului nu ne împiedică să ne avântăm spre viitor."

Arthur Crockleford

FREYA

Ceainăria Teapot funcționa într-o căsuță minusculă, medievală, zugrăvită în roz, în centrul satului Little Meddington. Am întrebat-o pe Carole de o mie de ori dacă voia într-adevăr să mergem acolo, căci era unul dintre locurile favorite ale lui Arthur, unde obișnuiau să se ducă împreună. Mă temeam că experiența ar fi fost prea dureroasă pentru ea, dar părea foarte hotărâtă și n-aveam chef să ne certăm. Nu mai pusesem piciorul în centrul satului de multă vreme, căci evitând Little Meddington, îl evitam cu succes pe Arthur și magazinul lui.

Când am ieșit din mașină, privirea mi s-a oprit asupra unui bărbat în vârstă care se îndrepta spre noi. Am simțit un fior de groază. Încă mă mai ascundeam de Arthur, deși știam foarte bine că nu putea fi el?

Am tras adânc în piept aerul proaspăt de țară, încercând să mă relaxez. Soarele înviorător al dimineții lumina prăvăliile din partea de est, făcându-mă să mă minunez de frumusețea lor din altă lume. Imaginea care mi se înfățișa era exact cea pe care mi-o aminteam – oamenilor de pe-aici nu le plăcea schimbarea, preferând confortul stagnării.

„Arthur e mort. Sunt în sfârșit liberă."

Carole traversă cu pași rapizi. Am urmat-o până la intrarea ceainăriei, fiindu-mi clar că funcționa pe pilot automat. Ușa lovi clopoțelul.

– Imediat! strigă Agatha. Carole, tu ești? Scoase capul pe după ușa bucătăriei. Era roșie în obraji.

probabil de la căldura cuptorului. Ia loc, draga mea. Freya, nu te-am mai văzut de o veşnicie! Mă bucur tare mult că aţi venit *amândouă*. Exact aşa cum trebuia.

M-am întors spre mătuşa mea, intrigată de primirea pe care ne-o făcuse proprietara localului. Carole le dădea deja târcoale unor turişti care tocmai îşi terminau cafelele. Făcuseră greşeala să se aşeze la masa ei preferată, cea din separeul de la fereastră. În stilul caracteristic, intră imediat în vorbă cu cei doi canadieni, prezentându-le atracţiile locale şi trimiţându-i să vadă „Biserica lui Constable".

Am profitat de momentul liber ca să admir etajerele pe care era expusă veselă adunată de prin magazinele de vechituri locale. M-am aplecat peste o ceaşcă delicată din anii '60 şi am mângâiat cu degetul marginea unui platou de prăjituri Calypso, în culori pastelate, din deceniul nouă al secolului trecut. Piesa era frumoasă, făcându-mă să mă întreb câte alte obiecte asemănătoare ajunseseră la gunoi doar dintr-un capriciu al modei.

Cuplul de turişti ieşi în grabă, iar Carole ocupă imediat masa. În tinereţe mi-am petrecut mult timp aici; Bridget, mama Agathei, era o gazdă mereu primitoare. Iarna, Carole mă lua din staţia de autobuz şi mă aducea la ceainărie, unde mă aşeza lângă şemineu şi mă trata cu ciocolată caldă şi sendvişuri cu pâine prăjită în drum spre casă. Era un plan bine ticluit, deoarece Carole gătea atât de prost, încât reuşise de câteva ori să ardă până şi pastele cu pesto.

Agatha ne privea cu o expresie ciudată pe chip.

– Ceai şi sendvişuri? Sau un mic-dejun adevărat? mă întrebă mătuşa mea.

– Doar o ceaşcă de cafea pentru mine, am spus zâmbindu-i proprietăresei.

– Ca pe vremuri, nu-i aşa, Carole? mormăi Agatha încruntată.

– Sper că totul e în regulă, am simţit nevoia să intervin.

– Ah, da. Totul e foarte bine acum, îmi răspunse trăgând de marginile șorțului. Vin imediat cu comanda, adăugă și se duse la un alt client, care cerea insistent nota.

În câteva minute apăru cu sendvișurile, pe care ni le așeză în față pe farfurii întinse cu decorațiuni florale, din seturi diferite.

– Îmi pare rău că a durat așa de mult, se scuză fără nici un sens. Cum lăsa impresia că vrea să adauge ceva, am ridicat amândouă privirea, mirate. Trebuie să vă dau... o scrisoare.

Scoase din buzunarul șorțului un plic albastru, mototolit pe la colțuri, pe care numele destinatarelor erau scrise de mână: „Carole și Freya". Îl sprijini de mica vază cu flori sălbatice din mijlocul mesei.

– E foarte ciudat. Arthur a venit vinerea trecută și m-a rugat să păstrez plicul și să ți-l dau ție – indică din cap spre Carole – numai dacă vei fi împreună cu Freya.

Mătușa mea luă îndată scrisoarea, aruncându-i o privire nedumerită Agathei.

– I-am zis că n-ați mai trecut împreună pe aici de douăzeci de ani, explică ea, dar o ținea una și bună c-o să veniți. Apoi... el a... mă rog, știți ce s-a întâmplat duminică noaptea. V-am așteptat! Poate că ar fi trebuit s-o predau autorităților, dar a fost *atât* de insistent...

Carole îi zâmbi și începu să deschidă plicul.

– Ai făcut ce trebuia. Îți mulțumesc.

Agatha nu se mai dezlipea de noi, cu ochii la răvaș. Carole împături la loc coala albastră de corespondență.

– Îți mulțumesc foarte mult, se văzu nevoită să repete.

Proprietara localului dădu din cap învinsă și se îndepărtă.

Mătușa mea despături foaia pe masă, ca să putem citi amândouă în același timp. Inima îmi tresări la vederea ultimelor cuvinte scrise de mâna lui Arthur.

Dragele mele Carole și Freya,

Dacă aveţi în faţa ochilor această scrisoare, înseamnă că nu mai sunt în viaţă.

Carole, draga mea, dragă prietenă, pofta ta de viaţă îmi va lipsi întotdeauna. Ne-am distrat bine, nu-i aşa? Ca atunci, la Hong Kong, când ţi-am serbat ziua de naştere. E momentul să încălţăm din nou pantofii aceia de dans!

Freya, ştiu cât de greu ţi-a fost. Îmi pare foarte rău. Am găsit un mijloc să te aduc înapoi la cariera pentru care ai fost menită. Pentru asta însă, trebuie să termini ce am început eu. Mi-a luat peste douăzeci de ani să dau de urma unui obiect extrem de valoros. Am aflat unde se găseşte, dar nu voi putea să-l recuperez. Fă-o tu, Freya. Astfel, îţi vei recăpăta viaţa şi profesia. Îmi pare rău că nu pot spune mai multe; am fost trădat şi mi-e teamă că scrisoarea ar putea ajunge pe mâinile cui nu trebuie. Nu vorbi cu nimeni. Nu mai poţi avea încredere în nimeni. Vânează indiciile şi vei găsi o rezervare. Te rog din suflet să participi, dar ai grijă! Cel care m-a trădat îţi va urmări fiecare mişcare.

Am vrut întotdeauna să-ţi spun adevărul despre Cairo, însă atunci trebuia să te scot din lumea vânătorilor de antichităţi, iar acum se pare că soarta nu-mi dă răgaz să pun lucrurile în ordine. Trebuie să afli adevărul. Sper că odată ce vei înţelege ce s-a petrecut cu adevărat, o să mă ierţi pentru alegerea pe care am fost nevoit s-o fac.

Primul tău indiciu: o pasăre în cutie este mai importantă decât două păsări în mână.

Cu toată dragostea,

Arthur

Lumea se cutremură puțin cu mine. Am lovit fără să vreau ceașca, făcând-o să zdrăngănească furios pe farfurioară, aruncând peste margini stropi mari de cafea. Carole se întinse peste masă și-și așeză mâna peste antebrațul meu, ca să mă liniștească. Să primesc o scrisoare de la Arthur după atâta timp fusese un șoc, dar finalul mă dăduse gata cu adevărat. Nu-l puteam ierta, indiferent ce-mi spunea. După Cairo, lumea mea se prăbușise

complet. Din cauza lui. Nu aveam de gând să mă implic în șarada pe care o pusese acum la cale.

– Ce înseamnă asta? Gura mi se uscase de la nervi și confuzie. Am ridicat ochii spre Carole, care făcea eforturi să nu dea frâu liber lacrimilor. Ce a început și n-a mai apucat să termine? Nu pricep. De ce acum? De ce nu m-a sunat sau...

De fapt, știam de ce nu mă sunase: pentru că nu i-aș fi răspuns.

Carole clătină din cap, incapabilă să vorbească.

Am simțit cum mi se pune un nod dureros în gât. Nu aveam câtuși de puțin intenția să mă las din nou târâtă într-una dintre „expedițiile de vânat antichități" ale lui Arthur.

– Și ce vrea să spună cu pasărea în cutie? Nici măcar n-a nimerit proverbul.

Sângele se scursese complet din obrajii lui Carole.

– Ceva foarte rău s-a întâmplat la magazin duminica trecută. Sunt convinsă. O să afli adevărul, o să mergi până la capăt, nu-i așa? Fă-o pentru mine.

Ochii i se umplură de lacrimi.

N-am fost în stare să-i răspund. Aș fi făcut orice pentru mătușa mea, dar cum să suport ideea că Arthur trăgea sforile de pe lumea cealaltă?

Era prea mult.

5

„Ca să lucrezi în branșa asta trebuie să fii viclean ca o vulpe și ager ca o pasăre."

Arthur Crockleford

Am ieșit în fugă din ceainărie, cu capul învârtindu-mi-se. M-am oprit lângă bătrânul stejar din fața bibliotecii, sub care mă adăposteam când așteptam autobuzul școlar, și mi-am apăsat palmele pe trunchiul masiv, căutând cumva să mă liniștesc. De parcă usturimea produsă de scoarța aspră ar fi putut alunga trecutul.

„Arthur nu are dreptul!“ Inima îmi bătea cu putere în piept. „Nu după atâția ani și după ce mi-a făcut. Nu are dreptul să-mi ceară nimic.“ Propozițiile acestea mi se rostogoleau prin minte la nesfârșit. M-am sprijinit cu spatele de copac și mi-am trecut degetul mare peste cicatricea din palmă, căutând să pun stavilă amintirilor dureroase despre cele petrecute la Cairo și despre trădarea lui Arthur. Am strâns pumnul, reprimându-mi dorința de a fugi acasă, la Londra. Asta și pentru că în curând urma să nu mai am casă. N-ar fi trebuit să mă întorc în sat, nici chiar după decesul lui Arthur.

Gândurile mi-au fost întrerupte de niște țipete care veneau din spate. Era o voce pe care aș fi recunoscut-o dintr-o mie, așa că m-am întors și am văzut-o pe Carole grăbindu-se spre mine, cu poșetele noastre pe umăr. Scrisoarea nu se vedea pe nicăieri. Striga ceva cu mâinile pâlnie la gură, dar nu înțelegeam nimic. Vederea ei, în schimb, mi-a amintit de ce mă aflam acolo – ca s-o ajut pe singura persoană care nu-mi înșelase niciodată încrederea.

Am făcut câțiva pași către ea, dar a scuturat puternic din cap, indicându-mi să rămân pe loc. Strigătele ei atrăseseră atenția trecătorilor, făcându-mă să roșesc de jenă.

– Îmbrățișezi copacul, draga mea? Ai iubit stejarul acela dintotdeauna și nu v-ați mai văzut de mult, e adevărat.

Un cuplu trecu pe lângă mine chicotind. Obrajii îmi erau deja în flăcări.

– Poftim? Nu mi-a fost niciodată dor de *copac*!

Carole mă depăși, asigurându-se din mers că beneficiam de toată atenția oamenilor din jur.

– Dă-mi voie să-ți arăt, ție și acestor gură-cască, cum se îmbrățișează *cu adevărat* un copac.

– Ce faci?

Dimineața devenea tot mai suprarealistă.

– Haide, avem public, iar actrița din mine e la fel de talentată ca odinioară. Strângând la piept trunchiul, Carole ținu să se asigure c-o auzea toată

lumea: Vezi, draga mea, îmbrățișarea copacilor are calități curative dovedite. Știu că încercai, dar nu cred c-o făceai din toată inima.

Se freca de scoarța dură ca într-un fel de dans bizar.

Am pufnit tare în râs. Scena era de un ridicol îngrozitor, dar n-o puteam opri în nici un fel pe mătușă-mea.

Publicul nostru își pierduse însă interesul și se îndepărtase. Carole îmi făcu poznaș cu ochiul și lăsă stejarul în pace. Mi-am dat seama că repetase un ritual din copilărie. Ori de câte ori trecutul amenința să mă copleșească, găsea o metodă prin care să-mi ridice moralul. Am strâns-o pe ea în brațe, în locul copacului.

– Bun, spuse aranjându-și ținuta. Trebuie să mergem la avocatul acela. N-aș vrea să întârziem.

Uitasem complet de întâlnire și eram pe punctul s-o refuz, dar n-avea nici un sens. Mă angajasem s-o ajut și nu mai puteam să dau înapoi.

Am urmat-o pe scările abrupte ale casei de avocatură Smith & Sons, aflată deasupra măcelăriei de pe strada principală. Am străbătut coridorul cu birouri bombănind în sinea mea. Nu mai voiam să aud de Arthur nici dacă urma să aflu că-mi lăsase ceva moștenire.

Carole nu mai adusese vorba despre scrisoare, ceea ce-mi convenea de minune. Recepția era o încăpere mică ale cărei ferestre dădeau spre stradă. Mirosul de sânge de la parter se combina cu cel de apă de colonie scumpă. Soarele încingea ferestrele murdare, transformând aerul într-o supă groasă. Era neobișnuit de cald, dar luna mai îți rezervă întotdeauna surprize, nu-i așa? E luna în care te repezi să scoți hainele de vară, doar ca să le îndeși la loc în șifonier după o săptămână.

În spatele mesei de lucru model Fresco de la G Plan, achiziționată probabil prin anii '60, se afla o tânără care abia terminase școala. Lemnul masiv de tec și picioarele solide ale biroului îi dădeau aerul

unei angajate de la o agenție de publicitate din Hackney. Mă întrebam dacă avea idee cât de scumpă era mobila aceea. Probabil că dacă aș fi întrebat-o, mi-ar fi răspuns că era veche și portocalie. Recepționera avea părul blond-deschis, ochi căprui și unghii roz false cu care țăcănea pe tastatură în timp ce transcria niște notițe de mână. Ridică ochii de la computer și-i adresă un zâmbet cald lui Carole.

Nu mă întrebă cum mă cheamă, dar era clar că o cunoștea pe mătușa mea.

– Vă primește imediat. Condoleanțe pentru Arthur.

– Îți mulțumesc, Annabelle. Ești foarte amabilă. Ai idee ce e atât de urgent?

Tânăra ridică din umeri. În clipa următoare, ușa din stânga noastră se deschise, și în prag apăru un bărbat înalt, de aproape cincizeci de ani, ușor bronzat. Purta haine scumpe, iar mirosul aftershave-ului său învălui instantaneu recepția. Avea o anumită distincție care îl făcea atrăgător. Genul de care se amorezau toate femeile din sat.

Zâmbetul i se șterse când mă observă. Îmi întinse o mână moale a cărei atingere mă făcu să mă înfior.

– Încântat de cunoștință. Numele meu este Franklin Smith. Dumneavoastră?

– Sunt nepoata lui Arthur, Freya Lockwood. Carole mi-a spus că doriți să ne vedem de urgență.

Franklin se întoarse spre Carole.

– Ah, da, dar nu mă așteptam ca nepoata dumneavoastră să ajungă până la urmă. Vă rog să intrați. Ne pofti în biroul lui, apoi se așeză comod pe fotoliul impresionant din spatele mesei de lucru și-și întrepătrunse degetele. Să începem cu începutul. Aveți cheile sau codul de la alarma magazinului Crockleford Antiques?

Ne-am privit scurt și am clătinat amândouă din cap.

– În calitate de executor testamentar al bunurilor lui Arthur, trebuie să am acces la proprietate, dar nimeni nu pare să dețină cheile sau codul. Am

înțeles că ușa magazinului era deschisă la sosirea poliției. Ciudat, nu credeți? Harry, puștiul care lucrează acolo, mi-a spus că polițiștii au încuiat și că el nu cunoaște codul, pentru că Arthur l-ar fi schimbat recent. Erați la curent?

Am ridicat din umeri. Carole era la fel de confuză.

– Înseamnă că vom avea nevoie de un lăcătuș și de un specialist care să dezactiveze alarma, oftă Franklin.

– Pentru asta ne-ați chemat aici? l-am întrebat. Eu înțelesesem că trebuie să discutăm testamentul.

Toată situația era extrem de stranie.

– Corect. Testamentul. Arthur a venit la biroul meu în ziua morții unui prieten de-al lui și mi-a cerut să-l redactez pe loc.

– Care prieten? Știți cum îl chema? interveni Carole.

– Lordul Metcalf. Îl cunoașteți?

Am clătinat iarăși din cap la unison.

– Sunt executorul ambelor testamente. Arthur m-a informat că v-ar fi scris despre asta, spuse avocatul privindu-mă cu o expresie nedumerită. Lui Arthur i se solicitase să fie autentificatorul patrimoniului Metcalf. A insistat însă să preluați dumneavoastră această sarcină, în cazul în care el n-ar fi putut să se achite de ea. Prin urmare, sunteți înregistrată în calitate de autentificator supleant al patrimoniului Metcalf, ceea ce este foarte ciudat. Nu pot decât să presupun că Arthur i-a sugerat acest lucru răposatului său prieten. Desigur, nu sunteți obligată să o faceți. Sunt sigur că pot găsi un expert care să vă înlocuiască.

– Nu știu ce implică autentificarea unui patrimoniu.

Bărbatul dădu din cap de câteva ori, vizibil satisfăcut.

– Mi-am închipuit că nu știți. Nu înțeleg ce a fost în capul lui Arthur. O să găsim o soluție.

N-aveam nici cea mai mică idee de ce răposatul meu protector mă recomandase tocmai pe mine,

dar mi-a trecut prin minte posibilitatea ca cele două decese să fie cumva legate.

– Dacă pot să întreb, cum a murit acest Lord Metcalf?

– Era bătrân. Franklin se uită la ceas, îngăduindu-mi să observ că purta o imitație ieftină de Rolex, căci secundarul se mișca sacadat. Revenind la subiect, testamentul prevede ca Freya și Carole Lockwood să primească afacerea și sediul magazinului, fiecare câte o jumătate. Vă informez însă că am discutat cu contabilul, iar firma se cam duce de râpă.

„Magazinul ne aparține? De ce ar fi făcut asta?“ m-am întrebat în gând.

Ideea îmi întorcea stomacul pe dos. Nu mă imaginam nici măcar intrând acolo, darămite instalându-mă ca proprietară. Nici una dintre noi nu știa cum se administrează un anticariat, așadar trebuia să găsim un cumpărător în cel mai scurt timp.

Franklin deschise un sertar și scoase de acolo o cutiuță din lemn.

– Mi-a cerut să vă dau asta, îmi spuse întinzând-o spre mine.

– Ce e înăuntru?

– O broșă din plastic, zise lăsând capul într-o parte ca și cum ar fi așteptat explicații.

– Ați deschis-o? îl întrebă Carole.

Știam amândouă că n-ar fi trebuit să se uite în cutie. Am început să mă întreb dacă era într-adevăr corect cu noi.

Franklin ridică din umeri nonșalant.

Mâna în care țineam cutia îmi tremura ușor după vestea cu moștenirea. Am deschis-o și am dat la o parte hârtia cerată în care era învelită o broșă de plastic roșu-aprins de forma unei vulpi cu coada îmbârligată și cu labele din față întinse, ca și cum ar fi alergat. Fără să trebuiască să mă uit, am știut că pe acul de argint stătea scris numele „Lea Stein“. Am încruntat din sprâncene înspre Carole.

– Arthur mi-a oferit una ca asta când am făcut optsprezece ani.

„De ce îmi dă încă una acum? Ce încearcă să-mi spună?"

Inima mi se strânse când amintirile duioase începură să revină.

Arthur îmi pusese în mână mica podoabă cu un aer profesoral: „Spune-mi totul despre acest obiect – cine l-a fabricat, cât costă – și poți să-l păstrezi". Înainte de apariția internetului era o misiune imposibilă să găsești detalii despre o broșă de plastic, dar m-am trezit implicată cu totul în investigație, discutând cu vânzătoare prin Londra și citind cărți despre accesoriile vestimentare. Cu cât aflam mai multe, cu atât mai abitir voiam să descopăr nu doar istoria broșei, ci și pe cea a creatoarei ei. Astăzi, Lea Stein a ajuns la o vârstă venerabilă, iar broșele ca aceasta valorează tot mai mult.

Când m-am întors cu răspunsurile, Arthur a zâmbit satisfăcut și mi-a spus că o puteam păstra. La scurt timp după aceea a început vânătoarea de antichități.

– Mai e ceva? îl întrebă Carole pe Franklin.

– Am nevoie de actele dumneavoastră de identitate.

Mătușa mea scoase din poșetă carnetul de conducere și o factură de lumină, iar eu am făcut la fel.

În fine, avocatul părea mulțumit.

– Aș dori să înțelegeți că stabilirea succesiunii este un proces îndelungat. Voi face tot ce-mi stă în putință să vă scurtez așteptarea, dar va dura câteva luni, poate chiar un an sau mai mult.

Ne-am luat la revedere și am plecat. Mă domina un sentiment de neliniște. Avocatul avea ceva dubios, dar n-aș fi putut preciza ce anume.

Abia ajunsă în stradă, am scos telefonul și am căutat pe internet „Lord Metcalf".

– Nu găsesc nici un ferpar, nici un anunț de înmormântare, nimic. În mod normal, presa

relatează decesul unui lord, nu crezi?

– Sunt absolut de acord cu tine, draga mea.

Am început să analizez cele aflate de la Franklin.

– E ciudat cum lordul Metcalf, aparent prieten bun cu Arthur, dar despre care nu putem afla nimic, moare, iar a doua zi Arthur dă fuga să-și facă testamentul la același avocat. *Și* îi lasă lui Franklin chestia asta pentru mine. Dacă pornim de la ideea că moartea lui Arthur e suspectă, atunci poate că există o legătură între cele două decese?

Carole mă luă de braț.

– Cred că atunci când m-a sunat, Arthur se dusese să-l vadă pe lordul Metcalf. Poate că după discuția cu acesta a intrat la bănuieli, ori a aflat ceva când era acolo. Cineva i-a omorât pe amândoi pentru că știau prea multe! Arthur a pus la cale un plan viclean când ne-a lăsat broșa și scrisoarea.

Am tresărit la auzul cuvântului „viclean", amintindu-mi una dintre zicerile lui favorite: „Un vânător de antichități trebuie să fie viclean ca o vulpe și ager ca o pasăre".

Am fost o vreme căutătoare profesionistă de obiecte de epocă și am lucrat cu unul dintre cei mai buni din branșă. Uneori mă încuraja înainte să urcăm în avion: „Ești gata pentru următoarea vânătoare de vulpi?", iar eu îi răspundeam invariabil: „Întotdeauna gata, bătrâne".

Era normal să fiu emoționată, dar am descoperit cu surprindere că abia așteptam să pornesc din nou la vânătoare. După necazurile cu James și vânzarea casei, tristețea plecării lui Jade la facultate și acum pierderea lui Arthur, aveam nevoie de ceva care să-mi distragă atenția.

Nu aveam de unde să știu încotro mă vor duce pașii sau dacă încă mai eram capabilă să anchetez, dar era o decizie ușoară. Aveam să văd ce puteam descoperi.

6

„Începem vânătoarea la locul crimei."

Imediat ce am aflat că nu va avea loc o anchetă oficială, Carole a hotărât că Arthur trebuia înmormântat în cel mai scurt timp. Mi-am petrecut zilele de miercuri și de joi urmându-mi mătușa, care și-a activat toate relațiile. Organizarea funeraliilor era cea mai bună metodă ca să-și țină mintea ocupată, iar stratagema a funcționat și pentru mine. Nu voiam să mă scufund în trecutul comun cu Arthur și nici să răspund la mesajele vocale lungi și ultimative pe care mi le lăsa James. Iar căutarea indiciilor îmi crease deja o anumită frustrare. Citisem și recitisem scrisoarea, încercând să extrag totul din ea: era limpede că Arthur se simțea în pericol și că cele mai rele dintre temerile lui se concretizaseră. Însă primul indiciu pe care mi-l lăsase – „pasărea în cutie" – era imposibil de descifrat, și, cum nu puteam intra în magazin, nu aveam de unde să pornesc la vânătoare.

În ziua înmormântării eram la marginea satului Little Meddington, așteptând dricul tras de cai cu sicriul lui Arthur, când am primit un telefon de la Jade.

– Mama, am vorbit cu tata. Mi-a spus că eviți agenții imobiliari. Ești bine? I-am zis că e un idiot. Aș fi putut folosi cuvinte mai tari – cum își permite să vândă casa în care am copilărit? Desigur, se comportă egoist, ca întotdeauna. Ce naiba ai găsit la el?

Fiica mea vorbea cu un accent american tot mai pronunțat, deși plecase de-abia în august.

– Jade, James este tatăl tău, iar casa nu te privește. Nu te supăra pe el din cauza mea. Sunt bine, pe cuvânt. Doar că n-am chef să dau ochii cu agenții imobiliari. Am ezitat, dar n-am găsit cuvintele cu care să-i spun despre Arthur sau unde mă aflam. Nu auzise niciodată de el și nu-mi cunoștea trecutul de vânător de antichități. Acum nu e momentul, am adăugat, în lipsă de inspirație. Pot să

te sun mai târziu? Jade, abia aștept să ne vedem la vară.

– Ah, apropo – am auzit-o trăgând adânc aer în piept –, nici nu știu cum să-ți spun... S-ar putea să nu vin. Firește, dacă nu ai *cu adevărat* nevoie de mine.

Mi s-a tăiat respirația.

– Mamă, mai ești acolo?

– Bine, draga mea, nu-i nici o problemă, am încercat să răspund nepăsătoare.

– Vezi tu, am întâlnit pe cineva și mi-a propus să... Îmi pare rău, mamă, aș putea încerca totuși...

– Nu-i nici o problemă, ți-am mai zis. Bucură-te de vară, i-am spus înghițind cu greutate.

– Bine, te iubesc. Vorbim când vrei.

A închis.

Mi-am strâns brațele în jurul corpului. „Nu vrea să-și petreacă vacanța cu o babă plictisitoare ca mine."

Carole mă bătu pe braț, făcându-mă atentă. Dricul încetinise pentru a le permite apropiaților să se adune în spate. Ne-am început procesiunea pe strada principală, încercând să nu călcăm în baligile al căror miros iute ne irita nările.

– Jade e bine? mă întrebă Carole cu voce tremurată, fără a-și dezlipi ochii de pe sicriu.

Am luat-o pe după umeri, cu privirea în pământ.

– Îmi pare rău. Știu că n-ar fi trebuit să răspund, dar sună așa de rar... M-am oprit, incapabilă să recunosc cât de mult îmi lipsea. E bine. Nu i-am spus unde sunt.

Carole mă privi dezaprobator.

– Are dreptul să știe adevărul. Despre Arthur, despre cine ești tu.

„Nici eu nu mai știu cine sunt", mi-a venit să-i răspund.

– Și cu ce ar ajuta-o asta? A trecut mult de atunci, i-am replicat defensiv.

Am văzut biroul poștei pe stânga, ceea ce însemna că anticariatul se găsea chiar în dreapta mea. N-ar fi trebuit să mă uit, dar... era acolo unde fusese

întotdeauna, parcă mai șters și mai mic decât mi-l aminteam. Am așteptat să mă cuprindă iarăși furia sau durerea, dar în minte mi-a apărut imaginea broșei pe care o țineam în geantă.

„Care este «artefactul de imensă valoare» pe care vrei să-l găsesc, Arthur? E mai vechi, mai nou? Cum intru în magazinul tău, ca să încep căutarea?"

Carole îmi surprinse privirea și mă strânse de braț, închipuindu-și că iar mă pierdusem pe cărările trecutului. Din contra, eram cât se poate de prezentă.

– În scrisoare, Arthur vorbește despre „o pasăre în cutie". Ce înseamnă? i-am șoptit.

Ridică o sprânceană.

– Draga mea, nici nu știi cât mă bucur că, în sfârșit, ai prins urma. Dar nu te pot ajuta. Numai tu poți răspunde la ghicitoarea asta.

Când procesiunea ajunse la biserica St. Mary, reverendul Steve Hallberton, un tip îndesat, cu o privire aspră, îi îndemnă pe participanți să intre. Eu și Carole ne-am sprijinit discret de zidul jos care înconjoară vechiul cimitir. Soarele dimineții se reflecta în inelul meu cu diamant, amintindu-mi de momentul când l-am văzut prima dată.

Începusem să lucrez pentru Arthur pe la șaisprezece ani, cu aproape trei decenii în urmă. La majorat, a decis că meritam să simt fiorul unei licitații de obiecte de artă.

Casa de licitații South London avea un depozit mare pe malul Tamisei. Era un spațiu întunecos, rece și umed, dar mustind de promisiunea unor afaceri bune. Când a început licitația, mi s-a părut aproape imposibil să țin pasul cu cifrele care zburau de colo-colo. Verificam în permanență obiectele pe care le marcase Arthur în catalog, dar cumva, din cauza vitezei cu care cobora ciocanul comisarului și uluită de siguranța și ritmul strigărilor celorlalți participanți, am pierdut șirul. Numerele mi se amestecaseră în cap și, aproape fără să vreau, ajunsesem la prețul maxim pentru un inel victorian de logodnă extravagant, cu safire și diamante.

Cutia cu inelul mi-a fost înmânată de o doamnă amabilă în timp ce plăteam și pentru mobilierul pe care reușisem să-l câștig. Am deschis caseta veche și m-am holbat minute în șir la bijuterie. Eram îngrozită de ce făcusem, dar nu mă puteam abține să nu-l admir. Mi-am făcut reproșuri tot drumul spre Suffolk, convinsă că-mi pierdusem locul de muncă, odată cu încrederea pe care mi-o arătase Arthur. Din fericire, lucrurile s-au petrecut altfel. În loc să mă certe, mi-a zâmbit și mi-a spus: „Văd că-ți place. Dacă vrei să-l păstrezi, consideră-l un cadou de aniversare anticipat". Am acceptat pe loc. Arthur nu înceta să mă surprindă.

Ziua aceea de la casa de licitații, de la care au trecut aproape treizeci de ani, mi-a adus primul obiect de valoare și mi-a deschis gustul pentru o colecție personală. Ajunsesem la mătușa Carole la doisprezece ani, doar cu hainele de pe mine, după ce pierdusem totul în incendiu. Ca să fiu sinceră, îmi lipsea un obiect care să-mi amintească de părinții mei, dar care să nu mă facă să sufăr de câte ori îl vedeam – pentru asta aveam deja cicatricea din palmă. Prin urmare, la licitație îmi câștigasem propria bucățică de istorie. O istorie *sigură*. Era un inel de logodnă din trecut, dar din trecutul altui cuplu, despre care îmi plăcea să cred că avusese un sfârșit mai fericit decât cel al părinților mei. Încetul cu încetul, Arthur îmi dezvăluise o lume plină de istorii, în care adoram să mă scufund. Căutarea unui obiect de artă sau investigarea unui furt reprezentau un univers sigur, din care nu voiam să plec niciodată.

Până când Arthur m-a trădat. Pe mine și tot ce-mi era drag.

– Pornim imediat, îmi spuse Carole.

Schiță un gest spre reverendul Steve, care le dădea ultimele indicații celor doi tineri purtători ai năsăliei. Cel mai tânăr nu împlinise probabil douăzeci de ani. Purta ochelari la modă, cu rame groase, și un costum prea mare pentru el.

– Acela este Harry, asistentul lui Arthur, îmi şopti mătuşa mea. Nu e cam firav ca să care coşciugul?

Conducătorii ceremoniei deschiseră uşile masive ale bisericii, iar purtătorii năsăliei se îndreptară solemn spre partea din spate a dricului. Sicriul fu tras afară şi ridicat pe umerii lor. Cu inima strânsă, am inspirat adânc. Refuzam să plâng după un om care-mi luase totul.

– Eşti gata? murmură Carole, care abia îşi înghiţea suspinele.

Am urmat sicriul în naosul înalt. Ferestrele cu vitralii luminau în culori vii amvonul şi plăcuţele memoriale ale bogaţilor negustori de stofe care finanţaseră construcţia.

– Arthur Crockleford a fost un enoriaş iubit de toată lumea, începu reverendul. Cineva mi-a spus că n-am pierdut doar un prieten, ci un adevărat Indiana Jones al nostru, care colecţiona obiecte de artă şi antichităţi din toată lumea.

În timp ce elogiul continua, am profitat ca să mă uit la cei din jur. Un bărbat cu barbă, aflat în stânga mea, pe jumătate ascuns de o coloană înaltă, mi-a reţinut atenţia. Purta ochelari de soare, pălărie de fetru şi blugi. Stătea cu mâinile înfipte în buzunare, spre deosebire de ceilalţi participanţi, care ţineau programul serviciului religios.

– Vă rog să vă ridicaţi pentru primul imn, ceru părintele Steve.

Carole sări imediat în picioare, deschizând programul.

Se auziră primele note la orgă.

Au păşit odinioară aceste picioare
Pe pajiştile înverzite ale munţilor Angliei?
Fost-a sfântul Miel al Domnului...

Ca majoritatea celor din biserică, ştiam versurile pe dinafară. Nu mă puteam abţine să nu mă uit la domnul Ochelari-de-Soare; deşi abia îi distingeam chipul, era limpede că nu cânta. Arunca priviri în stânga şi în dreapta, ca şi cum ar fi căutat un cunoscut. Semăna cu un om care-şi pierduse

câinele în parc, nu cu un membru îndurerat al cortegiului funerar. Nu dădea nici cel mai mic semn de tristețe.

– Ce de lume, comentă Carole în șoaptă după ce ne-am așezat la loc. Arthur era atât de iubit!

Observația ei m-a făcut să-mi dau seama că mă holbam nepermis de insistent la individul acela. Urmărindu-mi privirea, mătușa izbucni:

– Poartă blugi și ochelari de soare! Ce nesimțire! Nici măcar nu și-a pus o pereche de blugi negri!

M-am uitat intrigată la ea, căci nu-i stătea în fire să critice ținutele celorlalți. Reacția mi se părea exagerată.

– Îl cunoști? am întrebat-o, temându-mă de un răspuns pozitiv. Arthur ne-a spus în mesaj că „trădătorul ne va urmări fiecare mișcare".

– Nu cred. Liniște, e timpul să ne rugăm.

Am plecat capetele.

Nu era momentul să merg mai departe cu interogatoriul, dar ceva era în neregulă. Carole mă mințea, aș fi putut să jur. Am aruncat încă o privire spre bărbat. Era înalt și lat în umeri, cu pălăria trasă pe frunte. Mi-am blestemat ochii, pentru că nu reușeam să-l văd clar – beneficiile operației cu laserul prin care trecusem cu ani în urmă începeau să dispară. Probabil că lungisem gâtul, căci am simțit cotul lui Carole în coaste.

– Nu te mai holba. O să se prindă.

M-am îndreptat, dar am simțit cum mi se ridică părul pe ceafă. Aveam senzația că domnul Ochelari-de-Soare se uita fix la noi. Nu m-am putut abține și i-am aruncat o ocheadă. Se aplecase în față, concentrat, ca și cum găsise persoana pe care o căuta.

Se uita la mine?

Groaza că am fost descoperită m-a străbătut ca un șoc electric. M-am făcut mică de tot pe bancă.

Lângă mine, Carole se ridică și parcurse distanța scurtă care o despărțea de reverend, pe care trebuia să-l înlocuiască pentru discursul funebru.

Acum, domnul Ochelari-de-Soare o fixa cu privirea pe mătușa mea, aflată în amvon. Era limpede că-și găsise ținta. Prin urmare, Arthur avusese dreptate. Eram urmărite. Dar de ce?

7

„Ești cea mai puternică lumină din câte cunosc, Carole. Strălucești atât de tare, încât arunci în urmă umbre lungi, în care ne ascundem cu toții."

Arthur Crockleford

CAROLE

Carole urmă șirul de oameni în afara bisericii, oprită frecvent de prieteni și de săteni dornici să-i adreseze condoleanțe. Lungi pasul, căci nu voia să se lase copleșită de cuvintele lor venite din inimă. Trebuia să-l prindă pe ucigașul lui Arthur, iar până la îndeplinirea misiunii era obligată să-și țină în frâu sentimentele apăsătoare.

La coborârea sicriului în mormânt fu pe punctul să cedeze, dar se îmbărbătă, repetându-și în minte: „Nu acum".

Oamenii începuseră să arunce pumni de pământ peste coșciug. Fără să se gândească la ce face, înfipse și ea mâna în țărâna rece. Nu i se părea normal s-o azvârle peste dragul de Arthur. Se întoarse spre Freya, căutând ajutor, iar aceasta o strânse ușor de umăr.

După ce lumea se îndepărtă, rămase singură la marginea gropii, strângând în continuare pământul în pumn. În minte îi veni o frază din scrisoare:

E momentul să încălțăm din nou pantofii aceia de dans!

De câte ori Arthur rostea acele cuvinte, Carole era năpădită de un val de adrenalină foarte asemănător cu momentul când urca pe scenă la Old Vic. Arthur îi spunea că era momentul să joace și să câștige inima publicului, că venise vremea uneia dintre

marile lor aventuri. Ultima avusese loc cu aproximativ o lună în urmă, la minunatele terase și în pieţele ameţitoare ale Istanbulului. Carole era conștientă că, mai mult decât probabil, luase masa cu un infractor sau doi, căci Arthur nu făcea niciodată caz de îndeletnicirea comesenilor. Nici ea nu simţea nevoia să sape în trecutul cuiva, dacă asta ar fi împiedicat-o să se bucure de un moment plăcut sau de niște caviar gratis.

„O să dansez, dragul meu. Nu-ţi face griji pentru asta. O să mergem până la capăt."

Îi făcea plăcere să știe că Freya mușcase momeala. Nepoata ei avea talentul de a vedea detalii mărunte, iar odată pornită pe o pistă, nu mai dădea înapoi. Poate că se născuse cu acest dar. Înclina totuși spre ipoteza că îl căpătase după moartea părinţilor ei, fără să îndrăznească să i-o spună. De la momentul fatidic al incendiului, Freya devenise extrem de atentă la tot ce se întâmpla în jurul ei, gata să observe nepotrivirile, elementele nelalocul lor. Poate își spunea că, dacă ar fi descoperit la timp defecţiunea electrică de la care pornise focul, atunci...

Se întoarse spre ea, la câţiva paşi distanţă.

– Ai de gând să-mi spui cine era tipul ăla bizar? o întrebă nepoata ei.

– Care? zise, prefăcându-se surprinsă.

– Bărbatul cu ochelari de soare. Sunt îngrijorată, deoarece Arthur ne-a spus clar că trebuie să fim prudente, iar individul nu te-a scăpat din ochi la biserică, spuse Freya masându-și agitată cicatricea din palmă.

Lui Carole nu-i plăcea să-și mintă nepoata, dar nici nu era pregătită să-i spună adevărul despre omul respectiv. Era o cutie cu viermi de care nu voia să se atingă. Pe de altă parte, poate că bărbatul venise doar ca să-i aducă un ultim omagiu răposatului. Trebuia să schimbe subiectul.

– Draga mea, să știi că și eu m-am gândit la scrisoare. Arthur mi-a spus că e momentul să-mi pun din nou pantofii de dans. Asta înseamnă că

suntem la debutul unei mari aventuri. Prinzând-o de mână, îi spuse cu căldură în glas: Arthur al meu a ştiut că o să lucrăm împreună şi că n-o să ne oprim până nu aflăm adevărul.

Carole se opri brusc, ca şi cum ar fi avut încă o revelaţie.

– Ce s-a întâmplat?

– Scrisoarea menţionează ziua mea de naştere din Hong Kong. E ciudat, pentru că datele nu coincid. Arthur hotărâse să ne prefacem că ar fi aniversarea mea, ca să facem rost de şampanie gratis la un bar teribil de luxos numit Pasărea de Aur. Era decorat cu colivii aurite care atârnau de tavan. De ce ar fi scris aşa ceva?

Freya rămase cu gura căscată, făcând-o pe Carole să se felicite pentru inspiraţia de moment. Scăpase de întrebările despre bărbatul din biserică. Acum, nepoata ei trebuia să descifreze indiciile lăsate de anticar şi să-l descopere pe ucigaş.

8

„Cea mai puternică emoţie o încerci la descoperirea originii unui artefact, la descâlcirea unei istorii misterioase, fir cu fir."

Arthur Crockleford

FREYA

Praznicul a avut loc la pubul preferat al lui Arthur, The Crown. Sala gemea de oameni. Adunarea era mai zgomotoasă decât mă aşteptasem, dar, după solemnitatea slujbei, venea ca o eliberare îndelung aşteptată. O parte dintre oaspeţi se cocoţaseră pe scaunele înalte de la bar, alţii ocupaseră banchetele, iar mulţi se răspândiseră prin grădina spaţioasă, plină de plante. Carole era expertă în organizarea de evenimente sociale, în special pentru că-i plăcea să petreacă. Mini-hamburgerii şi cartofii prăjiţi au fost primiţi cu bucurie.

Am verificat rapid chipurile din jur, dar individul misterios nu ni se alăturase. Deşi, dacă şi-ar fi scos ochelarii şi pălăria, mi-ar fi venit greu să-l recunosc.

Aflată la al doilea pahar de prosecco, Carole era angajată într-o conversaţie cu un tânăr în colţul opus al restaurantului, pe fundalul tapetului viu colorat, cu modele tropicale, lângă un palmier netuns şi o fereastră deschisă larg. Tipul aproba rapid din cap, încercând să se îndepărteze, dar Carole îl opri cu o mână fermă pe braţ, căci nu terminase ce avea de povestit. Bietul de el era blocat între fereastră şi palmier, care nu oferea prea multă protecţie. Am decis să-i dau o mână de ajutor înainte să opteze pentru fereastră.

Carole se lumină la faţă când mă văzu.

– Draga mea, vreau să-ţi fac cunoştinţă cu Harry.

Tânărul zâmbi timid şi-şi ridică ochelarii mai sus pe nas. L-am recunoscut, era purtătorul de năsălie înalt şi palid.

– Mătuşa ta mi-a spus că ţi-am ocupat vechea slujbă.

– Care anume?

Unele dintre joburile mele erau mai vizibile decât altele. M-am întrebat dacă nu cumva ar fi trebuit să-i amintesc lui Carole să fie mai discretă.

– Sunt asistent la anticariat. Pun bani deoparte pentru facultate, zise vârându-şi mâinile în buzunare.

– Cred că e greu să pierzi pe cineva cu care ai lucrat atât de îndeaproape. Condoleanţe.

Harry coborî privirea şi începu să scurme mocheta cu vârful pantofului.

– Şi eu am început să lucrez la magazin ca să fac economii, după care am revenit în vacanţele de vară, i-am spus, încercând să-l fac să se relaxeze. Ai fost acolo luni de dimineaţă?

Se foia jenat de pe un picior pe celălalt. N-ar fi trebuit să-l întreb asta, aşa că am lăsat-o baltă. Când am văzut primul cadavru din viaţa mea, mi-am revenit abia după ne-am întors în micul nostru

apartament din Cairo. Imaginea încă-mi mai bântuia nopțile uneori.

– Îmi pare rău, i-am zis, neștiind cum să duc conversația mai departe.

Carole încuviință din cap, plină de compătimire.

– Tocmai discutam despre obiectele din magazin. E posibil ca unele să fi fost mutate în noaptea morții lui Arthur. Vazele de pe masă arătau diferit, nu ți s-a părut? Povestește-i nepoatei mele ce anume ai observat, dacă nu te superi.

Harry și-a trecut mâna prin părul negru, cârlionțat.

– Magazinul nu fusese întors cu susul în jos, așa cum vezi prin filme. Nu-mi dau seama dacă ceva fusese mutat. Nu știu nimic despre vaze.

Carole se încruntă la el.

– Magazinul era puțin dezordonat, dar nu lipsea nimic, stărui Harry. Nu cred. Poliția a zis că totul era în regulă. Făcu o pauză pentru că mătușa mea clătina critic din cap – nu respecta partitura pe care i-o pregătise. Cu toate acestea, cred că *s-ar putea* să aveți dreptate, adăugă peste câteva clipe, ceea ce îi aduse un zâmbet încurajator. Nu cumva raftul cu linguriță de argint părea mai... gol?

– Nu, nu e asta. Cred că s-a furat ceva mai mare.

Am deschis gura, gata să-i sugerez să-și păstreze suspiciunile pentru ea, când Harry își aminti ceva:

– Poate că vă referiți la pasărea aceea mare, urâtă, care a dispărut? Am fost la magazin în vinerea de dinaintea morții lui Arthur. L-am văzut ducând la etaj o pasăre din asta. Cred că o considera valoroasă.

Harry aștepta aprobarea lui Carole, dar i-am luat-o înainte, căci voiam să știu precis ce văzuse.

– Ce fel de pasăre? Împăiată?

– Nu. De fapt, nici nu prea mă pricep la obiecte vechi. Era o chestie din porțelan, ca o sculptură mare sau așa ceva. Arthur nu voia s-o înregistreze în sistem pe noul computer, ca să nu se știe că era acolo.

Se trase un pas în spate, dornic să scape de noi. În mintea mea își făcu loc o imagine: singura pasăre urâtă din ceramică despre care i-ar fi păsat lui Arthur ar fi fost una de-a fraților Martin. Și în urmă cu câteva zeci de ani apăruse o astfel de pasăre la Cairo. Exista o legătură? Am deschis gura ca să-i spun lui Carol, dar am închis-o repede la loc. Nu puteam vorbi despre trecut în prezența băiatului. Pe de altă parte, trebuia să-mi confirm bănuiala. Am căutat niște imagini pe telefon.

– Arăta cam așa? l-am întrebat.

– Hm... Poate mai mult ca asta.

Derulă fotografiile rapid, oprindu-se la una cu ciocul negru și corpul lung, cu capul înclinat într-o parte. Nu era cea de la Cairo.

Carole luă telefonul.

– O, ce pasăre drăguță! Ia te uită, asta de-aici ne face cu ochiul.

Puțini oameni ar fi reacționat așa. Cei mai mulți nu înțeleg valoarea păsărilor făcute de frații Martin, considerându-le ceramică de bâlci bizară, de pe vremea străbunicii. Probabil că unele încă puteau fi găsite prin magazine de caritate. Imaginile îmi aduseseră amintiri dificile, dar am încercat să-i explic lui Harry de ce unii le transportau cu grijă, ca pe niște obiecte prețioase, ceea ce și erau.

– Păsările acestea sunt niște opere avangardiste realizate în secolul al nouăsprezecelea și la începutul secolului douăzeci de patru frați săraci, pe nume Martin. Dădeau urcioarelor și oalelor mai mari forme de animale, iar păsările au rămas cele mai cunoscute – „Păsări toante“[1], așa le numeau. Însă nu erau orice fel de zburătoare. Au penajul închis la culoare, ciocuri uriașe, zâmbitoare și gheare mari. Unele se încruntă la tine, altele îți fac cu ochiul – ca bufnița aceea care îi place mătușii. Sunt foarte originale și, cum frații au murit de mult, se vând pe bani buni.

– Cam cât? vru să știe tânărul.

Vedeam acum de ce se înțelegea bine cu Arthur.

– În jur de cincizeci de mii de lire. Piesele foarte frumoase și în perfectă stare pot să ajungă la o sută de mii.

La auzul sumelor, Harry deveni brusc interesat de discuție.

– Carole spune c-o să afli adevărul, că ai un al șaselea simț la găsit chestii. E adevărat?

Mi-am luat telefonul înapoi, fără să bag în seamă întrebarea.

– Dacă Arthur ar fi găsit o pasăre de-a fraților Martin, n-ar fi bătut toba.

Era o minciună. Sunt sigur că ar fi fost la fel de obsedat de ea cum eram și eu.

Carole însă nu voia să schimbe subiectul.

– Seamănă atât de bine cu Arthur! Dintotdeauna a vrut să știe totul despre un obiect vechi de genul ăsta. N-am nici o îndoială c-o să afle ce s-a petrecut în anticariat. Am încredere în ea.

– Sunt sigură că poliția a verificat camera de supraveghere și că ar fi inițiat o anchetă dacă ar fi sesizat ceva suspect, am spus, nedorind să admit că mintea mea trecea rapid în revistă întâmplările din ultimele două zile.

Scrisoarea, broșa, domnul Ochelari-de-Soare de la biserică, iar acum apariția unei păsări Martin Brothers. Ce se petrecea?

Carole țâțâi nerăbdătoare din buze. Nu era răspunsul pe care-l aștepta.

– Camerele din magazin s-au stricat de vreo doi ani. Sunt doar pentru decor. Bătându-l pe Harry pe umăr, îi spuse: Ne-ai fost de mare ajutor.

– Mulțumesc, zise Harry cu evidentă ușurare, aruncând priviri în jur. Trebuie să mai vorbesc cu câțiva oameni. Se îndepărtă câțiva pași, apoi se întoarse spre mine: Dacă cineva a intrat în magazin în noaptea aceea, cu intenția să fure, credeți că viza pasărea aia și că Arthur a încercat să-l împiedice?

– Poate că aceeași persoană l-a împins pe scări, îi răspunse mătușa mea.

– Carole! am exclamat, sperând că nimeni n-o auzise.

– Cum? Harry se făcuse şi mai palid decât era oricum. Nimeni n-a sugerat că ar fi fost împins. Treptele acelea sunt şubrede şi foarte periculoase. Vreţi să spuneţi că a fost o spargere care a mers prost?

– Ai auzit bine, dar să rămână între noi.

Îl aşteptă să răspundă, nescăpându-l din ochi.

Harry se îndreptă de spate, vizibil îngrijorat de această nouă ipoteză. Carole făcu un semn către bar.

– Bun, acum poţi să te duci la prietenii tăi.

Tânărul se execută. Nici nu ajunsese bine la bar, că începu să-i sune telefonul. Se posomorî dintr-odată când citi numele apelantului. L-am văzut pronunţând: „Da, mamă".

M-am întors spre Carole.

– Se pare că jobul de la magazin l-a ajutat să scape de acasă.

– Ştiu de la Arthur că mama lui îl verifică tot timpul. Ar trebui să-l lase să-şi ia zborul, a comentat mătuşa mea.

Deja nu mă mai gândeam la Harry, ci la pasărea Martin Brothers pe care o văzuse. Nu era cea pe care o avuseserăm la Cairo, ar fi fost imposibil, dar era oare „pasărea din cutie" menţionată ca primul nostru indiciu în scrisoare?

– Am un plan, îmi şopti Carole.

– Ba nu, nu ai. Nu vreau să te implici în povestea asta. O să ne bagi în necaz, ca atunci când ai vrut să participi cu o vacă premiată la târgul ţărănesc de la Hadleigh, deşi noi n-am avut niciodată vaci.

Nu aveam de gând s-o încurajez, chiar dacă îmi doream din fiecare fibră a corpului să aflu adevărul despre ce se petrecuse în noaptea aceea. Am dat pe gât paharul de prosecco şi am oftat în sinea mea. Când avea o misiune, mătuşa Carole era o forţă a naturii.

– Nu, de data asta chiar am un plan. Îşi netezi cu palma rochia verde-închis şi-şi aranjă pălăria enormă, neagră. Trebuie să intrăm în anticariat.

Am clătinat din cap şocată, dar ştiam că avea dreptate. Trebuia să intru în magazin ca să verific dacă pasărea era încă acolo. Dar cum?

Lui Arthur îi plăcea să spună: „Cea mai puternică emoţie o încerci la descoperirea originii unui artefact, la descâlcirea unei istorii misterioase, fir cu fir". Dacă această maximă nu se aplica numai obiectelor de epocă? Dacă se aplica şi evenimentelor petrecute în anticariat în noaptea aceea? Dacă Arthur fusese ucis, indiferent de problemele noastre din trecut, nu puteam să rămân indiferentă. Trebuia să aflu adevărul. Mi-am dat seama că aşa începea vânătoarea întotdeauna: cu o întrebare şi hotărârea de a afla răspunsul.

9

„Mai devreme sau mai târziu, toţi părăsim acest pământ. Importantă este povestea pe care o lăsăm în urmă."

Arthur Crockleford

Încă dinainte de căderea nopţii peste Little Meddington, praznicul pentru Arthur se transformase într-o seară obişnuită, zgomotoasă la pub. Nu mai suportam anecdotele despre extraordinarul simţ al umorului de care dăduse dovadă răposatul, nici rememorările aventurilor lui internaţionale.

Am ieşit s-o caut pe Carole. Am găsit-o în grădina din spate, înconjurată de Agatha, Simon şi diverse notabilităţi locale. Le povestea entuziastă amintiri cu Arthur. Părea să se simtă bine, aşa că n-am vrut s-o întrerup.

Timp de peste douăzeci de ani, eu şi Carole agreaserăm să nu fim de acord în privinţa lui Arthur. Încercasem să-i descriu situaţia, dar refuza să audă „opinii negative". Eram furioasă, iar James hotărâse că discuţiile cu mătuşa mea îmi sporeau anxietatea. Îmi sugerase chiar să nu-i mai răspund

la telefon. Dar într-o dimineață de luni, când James era la birou, fiica noastră, care avea patru ani la vremea aceea, a căzut dintr-un copac și-a rupt mâna. Am sunat-o pe Carole de pe culoarul verzui al spitalului. A venit imediat, într-un vârtej de culoare și farmec, făcându-i pe toți cei de acolo să zâmbească, inclusiv pe Jade. Atunci mi-am dat seama că viața mea fără ea era pustie și că James nu trebuia să afle că reluaserăm legătura. Am încheiat un acord nerostit să nu menționăm niciodată numele lui Arthur.

Acum am decis că venise vremea să mă întorc la Crockleford Antiques Shop pentru prima dată după zeci de ani. Mi-am făcut loc printre clienții beți care se răspândiseră pe stradă și m-am îndreptat către sat, oprindu-mă în capătul Mill Street. Vederea de acolo era superbă; pe deasupra, întotdeauna m-au fascinat tonurile apusului lăsându-se peste case – haloul portocaliu care lumina magazinele cu fațade medievale din lemn și casele de cărămidă victoriene sau eduardiene, printre care se aflau ceainării și saloane de coafură.

Era o imagine care-ți tăia respirația, dar de care Arthur mă ținuse multă vreme departe. La o privire mai atentă, puține lucruri se schimbaseră. În această parte izolată a Suffolkului, fiecare își avea coaforul, pubul sau cafeneaua preferate. Făceai o alegere și rămâneai cu ea. Un magazin nou era văzut ca o curiozitate care trebuia verificată și dezbătută în detaliu; abia apoi se hotăra săteanul dacă merită să-i devină client, de parcă ar fi luat o decizie de viață și de moarte. Little Meddington căpătase genul acela de permanență la care aspiră doar locurile unde oamenii trăiesc de generații întregi, marcându-și trecerea prin schimbări subtile în arhitectură și peisaj, devenite un caleidoscop al istoriei sociale.

Am visat întotdeauna la o librărie – completată de o cafenea, cu un fotoliu confortabil în care să mă ghemuiesc și de unde să duc o viață plină de aventură, în mijlocul crimelor nerezolvate și al

intrigilor cu spioni, înconjurată de alte povești ce abia așteptau să fie începute. Știam că nu eram singura care-și dorea așa ceva; mulți vorbeau despre un astfel de loc, dar nimeni nu-l înființase. Exista o bibliotecă în sat și Arthur avea o mică secțiune de cărți vechi, dar cartea nouă înseamnă altceva, nu-i așa? Magia orelor de căutare, senzația mângâierii cotoarelor lucioase, mirosul de clei și cerneală când răsfoiești un volum, satisfacția găsirii unei cărți despre care nu știai că ți-o dorești, dar de care nu te mai poți desprinde după primele pagini. Pentru mine, doar vânătoarea de antichități o depășește pe cea a unei cărți bune.

Apariția unor nori negri de ploaie a stricat frumusețea apusului. Am traversat în fugă și m-am oprit în fața anticariatului.

Magazinul nu mai semăna deloc cu imaginea pe care o aveam în minte. Adorasem weekendurile și vacanțele petrecute aici. Fusesem genul de adolescentă singuratică. În timp ce colegele de școală vorbeau despre petreceri și filme văzute recent, eu aveam povești palpitante despre negocierile cu clienții magazinului. „Biata Freya, e timidă", „muncește tot timpul", comentau între ele. Dar, de când ajunsesem în Little Meddington și copiii de la școală începuseră să arate spre cicatricea mea și să șușotească pe la spate, preferam compania adulților. Nu știam cum să relaționez cu cei de vârsta mea, căci nu aveam nimic în comun cu ei. Știam că dacă nu mi-aș fi făcut de lucru la magazin, aș fi stat acasă cu prietenele mătușii Carole sau singură, când ea era invitată pe la ele. Anticariatul și comorile lui îmi dăduseră un țel.

Vitrina altădată strălucitoare și literele negre elegante de pe frontispiciu erau prăfuite, iar pe alocuri sărise vopseaua. Mi-au revenit brusc amintiri despre cum învârteam cheia în broască și întorceam plăcuța cu „Deschis" spre exterior.

„Chiar o să fie al nostru?"

Nu mi se părea real, iar dacă era real, nu-l doream.

Fără să mă gândesc, m-am apropiat, am șters cu mâna praful de pe un ochi de geam și am încercat să mă uit înăuntru, cu mâinile în jurul ochilor, printre perdele. Nu se vedea nimic. Beznă.

– Te-am prins! Și ce noroc!

Strigătul mătușii mele m-a speriat îngrozitor. M-am întors și am văzut-o traversând spre mine, cu o mână ridicată ca să oprească mașinile, iar cu cealaltă ținându-și pălăria neagră, care amenința să-și ia zborul purtată de vânt.

– Scuze, aveam nevoie de o gură de aer, am mințit. Dar nu înțeleg ce vrei să spui cu norocul.

Carole gesticula spre magazin.

– Nu vrei să aruncăm o privire pe-aici?

Am privit-o, încercând să-mi dau seama dacă vorbea serios.

– Aș vrea să stai deoparte.

Am examinat rapid ușa încuiată, întrebându-mă cum să procedez. Îmi pierdusem de mult talentul de spărgătoare de yale.

– Trebuie să intrăm, ca să vedem dacă lipsește ceva. Dacă pasărea aceea minunată e încă acolo, trebuie să o luăm și s-o punem bine! Arthur a menționat o pasăre în scrisoare, nu uita.

Mi-a devenit limpede că băuse prea mult prosecco.

– Ar fi mai bine să te conduc acasă.

Am apucat-o de braț și am încercat s-o îndrept spre parcarea pubului, cu gândul să mă întorc mai târziu.

– Înainte! exclamă strecurându-se pe lângă mine.

I-am văzut pălăria uriașă lovind colțul clădirii, apoi dispărând cu tot cu stăpâna ei. M-am repezit după ea.

Am găsit-o pe aleea pietruită din spatele șirului de magazine. Cu rochia suflecată deasupra genunchilor, stătea pe vine lângă ușa din spate.

– Ce faci?

– Trebuie să fie pe-aici pe undeva, zise ridicând spre mine o privire perfect stabilă. Poate că nu era atât de beată pe cât credeam. Vrei să mă ajuți?

– Să te ajut? Dar ce faci acolo?

Carole începu să pipăie pietrele pavajului.

– Sunt sigură că o copie a cheii este ascunsă pe-aici, pe undeva, și că Franklin habar n-are de ea.

Mi-am dat seama că ne aflam chiar în spatele anticariatului.

– Credeam că Arthur a schimbat încuietorile.

Străbătută de un frison, am ridicat ochii la cerul bleumarin pe care se aglomerau norii negri. Aerul era apăsător, urma să plouă dintr-o clipă în alta și eram conștientă că mătușa mea nu mai putea fi oprită – nici dacă aș fi vrut cu adevărat. Am aruncat o privire în jur. Rochiile de doliu și pantofii cu tocuri înalte nu erau cea mai potrivită ținută pentru genul de acțiune în care tocmai ne angajaserăm.

– Chiar vrei să dăm o spargere?

– Dacă găsim cheia, nu se cheamă spargere. Și, oricum, magazinul ne aparține, nu-i așa?

Azvârli niște pietricele, iar sunetul lor în colțurile întunecate ale aleii îmi produse o revelație.

– Arthur n-a ascuns aici cheia din spate.

– Atunci, unde? zise Carole oprindu-se din scotocit.

Am clătinat din cap, iritată că nu-mi amintisem mai devreme.

– În căsuța pentru păsări! Arthur a scris: „Primul indiciu – o pasăre în cutie e mai importantă decât două în mână". Nu vorbea despre păsările Martin Brothers, ci despre locul în care sunt ascunse cheile magazinului.

– Am rezolvat prima ghicitoare! izbucni Carole fericită. Dar unde-i cutia pentru păsări?

M-am îndreptat rapid spre frasinul din colțul aleii. În copac se vedea o cutie pentru păsări mică și veche, care abia se mai ținea.

– Uite acolo. Câteodată, pe vremea când lucram aici, îmi pierdeam cheile. Arthur a hotărât să ascundă un set de rezervă acolo. Poate că a procedat la fel și cu cele noi.

– Sus cu tine! chicoti Carole împingându-mă uşurel.

– Nu-s o maimuță dresată.

– Știu, și sunt destul de dezamăgită. Dacă ai fi fost, ai fi avut deja cheile.

Cutia fusese fixată pe trunchi cu atâta timp în urmă, încât practic n-o mai puteai deosebi de copac. „Arthur a făcut o alegere deșteaptă", m-am gândit, dar mi-am luat seama imediat. Nu mai spusesem de multă vreme ceva bun despre el.

– Ce stai ca o momâie? se răți Carole cu mâinile în șolduri. Dacă nu vrei să te sui tu, o s-o fac chiar eu.

Amenințarea îmi dădu imboldul de care aveam nevoie. Cutia nu era la îndemână, dar știam cum să ajung la ea. Cum Arthur lipsea adesea, cățărarea în copac devenise un fel de sport săptămânal pentru mine. În spatele frasinului se afla un zid victorian din cărămidă care avea nevoie de o renovare. Crăpăturile din tencuială puteau fi folosite pe post de trepte.

– Trebuie să-mi vâr piciorul într-una dintre găurile astea.

Carole ridică o sprânceană.

– Nu vreau să fiu cârcotașă, draga mea, dar nu mai ești la fel de agilă ca altădată. Mai bine lasă-mă pe mine.

– Absurd. Nu te las să te sui în copac la vârsta ta.

M-am repezit la zid înaintea ei, mi-am scos sandalele cu toc, mi-am înfipt degetele în primul loc de unde lipsea o cărămidă și m-am agățat de coama zidului. Nu eram prea sigură pe mine, dar nu mai puteam da înapoi.

– Mai sus, mai sus! mă îndemnă Carole.

N-am apucat să-i răspund, că și-a plasat umărul sub fundul meu, împingându-mă în sus. Gestul m-a luat complet prin surprindere.

– Ce faci? Lasă-mă jos.

– Gata cu vorba. Urcă! îmi ordonă pe o voce aspră, făcându-mă să-mi dau seama că, într-adevăr, aveam nevoie de ajutor.

Mă clătinam între zid şi trunchiul copacului, cu Carole sub mine. Nu era ocupaţia obişnuită a oamenilor plecaţi de la o înmormântare. Am ridicat capacul odinioară albastru al cutiei şi am vârât mâna înăuntru, alungând ideea că un păianjen îşi făcuse aproape sigur căsuţa acolo.

– Gata! am exclamat triumfătoare când am atins cu degetele mănuchiul de chei. Arthur chiar ne-a zis unde le-a ascuns. A vrut să intrăm în magazin.

– Excelent.

Carole se dădu înapoi ca să vadă, lăsându-mă în aer.

„Asta o să doară", am apucat să-mi spun într-o clipă de luciditate, în timp ce mă prăbuşeam. Cu un instinct pe care nu credeam că-l mai posed, am reuşit să aterizez în picioare.

– Să mergem.

Mi-a smuls din mână cheile care străluceau în lumina înserării şi s-a repezit înapoi la uşă. Am urmat-o, asigurându-mă că nu ne pândea nimeni. Din fericire, trecuse de ora cinci şi magazinele se închiseseră. Nu se auzea nimic. Acum ori niciodată. Un val de adrenalină mă străbătu când mătuşa mea introduse cheia în broască. Nu mai făcusem ceva atât de necugetat de când aveam douăzeci de ani.

– Repede, să nu ne vadă careva!

Cu un zâmbet larg, Carole învârti cheia, iar uşa se deschise fără nici un zgomot.

10

„Carole, Freya nu se teme de întuneric, ci de ceea ce-şi închipuie că ascunde el. Dacă îşi găseşte propria lumină, va străluci mereu."

Arthur Crockleford

Ne-am regăsit în partea din spate a magazinului. Dincolo de noi, coridorul plonjase complet în beznă. Curiozitatea mă împingea înainte.

– E cam sinistru, şopti Carole.

– Prea târziu. Doar tu ai vrut să intrăm!

Am pornit lanterna telefonului. Culoarul ducea la intrarea din față. Îmi aminteam gestul deschiderii acelei uși când aproape ieșisem din adolescență, scârțâitul treptelor care duceau la etaj și chipul surâzător cu care mă întâmpina Arthur. Mi-am dat seama cu surprindere că-mi doream enorm să retrăiesc vremurile acelea, să fiu din nou tânăra pe care o așteptau atâtea aventuri. Odată cu aceste amintiri mi-a mai apărut una: ziua în care mi-a spus despre obiectele „marcate cu roșu". O mică etichetă roșie semnala „preț pentru turiști" sau pentru cineva care nu se pricepea deloc, ceea ce însemna că trebuia să adaug cinci lire la prețul normal.

Mica mea lanternă nu făcea prea multă lumină. Felinarele din stradă abia se vedeau din cauza geamurilor murdare. Fără lumină nu aveam nici o șansă să găsim ceva, așa că am întins mâna spre întrerupătorul din stânga ușii din spate.

– O, nu! a exclamat Carole întrerupându-mi gestul. Trebuie s-o facem – a revenit la șoptitul dramatic – sub acoperire... S-ar putea să fim urmărite.

– Așa cum te urmărea pe tine individul acela în biserică? Tot nu vrei să-mi spui cine e?

Fără să-mi răspundă, Carole a pătruns în partea centrală a magazinului.

Bip! Bip! Bip!

– Alarma. Panica îmi făcu stomacul ghem. O să se declanșeze. Franklin a zis că nimeni nu cunoaște codul.

– Franklin n-a primit o scrisoare de la Arthur.

Carole mi-a luat telefonul din mână și s-a grăbit spre panoul alarmei. Nu puteam decât s-o urmez. Sunetul de avertisment îmi scormonea timpanele, făcându-mă să scrâșnesc din dinți.

– Carole!

Eram pe punctul s-o trag afară, când ea tastă calm codul 120908 pe panoul de comandă.

Alarma se opri instantaneu.

– Bine c-a tăcut, zise, apoi, văzându-mi privirea surprinsă, adăugă: Când te-ai suit după chei, mi-am dat seama că scrisoarea conținea *toate* informațiile necesare ca să intrăm aici. N-ar fi avut nici un sens să ne dea doar cheile. Tu aveai indiciul pentru chei, iar mie îmi revenea misiunea să descifrez enigma codului.

Am încuviințat din cap, îndemnând-o să continue.

– Cifrele reprezintă data acelei seri minunate pe care am petrecut-o cu prietenii la Pasărea de Aur, în Hong Kong. Arthur a menționat-o când am vorbit ultima oară la telefon: „Mai ții mine ce bine ne-am distrat la Hong Kong, cu patru zile înainte de aniversarea ta adevărată, în 2008?“ Sunt tare la rezolvat șarade, nu-i așa? Acum, hai să vedem ce găsim pe-aici.

Un fior îmi trecu pe șira spinării. Nu mai intrasem în anticariat de peste douăzeci de ani, de când mă mutasem la Londra. Trecutul meu, cel pe care-l evitam de atâta timp, părea să mă pândească în fiecare colț întunecat. M-am îndreptat spre scară și m-am oprit la baza ei. Probabil că acolo își dăduse Arthur duhul. Am observat o mică pată negricioasă pe podea, lângă picioarele mele. Sânge? Mi s-a făcut pielea de găină și m-am oprit.

Nu mai puteam înainta.

Carole apăru lângă mine și mă mângâie pe brațe, ca atunci când mă întorceam acasă iarna, după o plimbare lungă.

– Hai să-ți arăt ce voiam să spun cu vazele acelea.

Îmi dădu telefonul înapoi și mă trase din beznă, așa cum făcea mereu.

Ne-am oprit în mijlocul magazinului, unde se afla o masă de mahon rotundă pe care stăteau două vaze chinezești alb cu albastru. Le-am identificat într-o clipită drept imitații ieftine.

– Nu crezi că erau aici înaintea nopții în care a murit Arthur?

– Sunt cele *greșite*. Le-am cumpărat de la un târg de binefacere acum câțiva ani. Arthur le folosea ca

să decoreze vitrina cu flori de vară. N-au ce căuta aici. Carole întoarse o etichetă. În nici un caz n-ar fi încercat să le vândă cu trei mii de lire bucata.

Am ridicat a doua vază și am studiat-o mai îndeaproape. Nu mă înșelasem, erau reproduceri moderne, prost realizate.

– Sunt noi. Uită-te la desene – câteva trăsături de pensulă aruncate la întâmplare. Probabil vor să imite o vază imperială originală, însă durează luni de zile să pictezi una autentică, iar detaliile ar trebui să fie fantastice. În muzeele de la Londra poți găsi câteva exemplare tipice. Diferența sare în ochi imediat, am adăugat ca să-i demonstrez că nu pierdeam timpul aiurea prin galerii.

– Am prins ideea, isteațo, dar trebuie să-mi dai dreptate.

– Crezi că cineva a intrat în magazin ca să fure vazele sau poate pasărea Martin Brothers despre care vorbea Harry, și Arthur a fost ucis în cursul spargerii? Poate că a încercat să-i oprească pe hoți? Sau poate că s-a repezit pe scări și a căzut? Intrusul și-a pierdut cumpătul și a încercat să aranjeze obiectele ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Dar magazinele de antichități sunt sparte frecvent și infractorii scapă de obicei. De ce să-și fi dat atâta silința?

– Corect. De ce ar da cineva o spargere ca să fure niște vaze și apoi ar așeza altele în loc?

Carole se aplecă deasupra obiectelor, complet intrată în pielea inspectorului Clouseau. Sunt sigură că și-ar fi dorit să aibă și o pelerină.

Am măturat încăperea cu lanterna: mobilă, vitrine de sticlă, rafturi cu cărți. Interiorul magazinului era exact așa cum mi-l aminteam, însă lemnăria albă, altădată vopsită anual, era acum îngălbenită, iar covoarele erau uzate.

– Franklin ne-a spus că afacerea mergea prost. Și anticariatul *chiar este* prost întreținut, am zis strâmbând din nas. Poate că cea mai simplă explicație este cea corectă: Arthur n-o ducea așa de bine pe cât credea toată lumea. Poate că a vândut

vazele autentice și le-a pus pe astea în loc? Poate că a alunecat pe scări?

De fapt, nu credeam nici eu în ce spuneam.

Carole clătină din cap.

– Nu e chiar așa. Arthur era plin de bani. Puștiul nu știe unde să caute. Ochii ei se mutară de la vaze spre partea din față a magazinului. Poate că le-a pus aici ca să-i păcălească pe curioși?

Prinsesem deja gustul vânătorii.

– Yala a fost schimbată și alarma funcționează, deci nimeni nu s-ar fi putut apropia de masă. Hoțul n-avea de unde să știe că tu o să vezi deosebirea. Dacă te uiți pe fereastră, totul pare în regulă.

– Exact.

– Dar dacă vazele n-au fost furate? Dacă cineva a fost aici și ceva s-a spart?

Am început să mă uit pe sub masă, iar Carole se apucă să examineze restul podelei.

– Aici, sub biroul lui Arthur! șopti încântată.

Luă un creion și extrase ceva de sub sertarul greu, din lemn de mahon. Se ridică fluturând un ciob de porțelan de parcă ar fi fost flacăra olimpică.

Am îndreptat lanterna spre ea.

– Seamănă cu o piesă de porțelan albastru cu alb din perioada republicană. Vezi? am spus arătându-i o floare încolăcită. Detaliul e clar și perfect pictat.

– Ce-i asta? mă întrebă indicându-mi imaginea albastră a unui animal.

– E un dragon Chi Long chinezesc, un dragon fără coarne. Un element de decor absolut banal, mie mi se pare că seamănă cu niște vidre. Am întors ciobul în palmă. Aș zice că trei mii de lire e un preț destul de mic pentru o astfel de piesă, mai ales dacă vine cu perechea ei.

Am revenit la cele două vaze ieftine de pe masă.

– Cineva a spart vaza originală, poate pe amândouă, a ascuns cioburile și le-a înlocuit cu imitațiile astea, sperând să nu se prindă nimeni, mai ales de la distanță.

Bucată cu bucată, situația se clarifica.

– Haide, te ascult...

– Recunosc, ai dreptate. Ceva este foarte în neregulă aici. Mai trebuie să descoperim ce anume.

11

„Dacă îți păstrezi privirea ageră tot timpul, vei găsi tot ce-ți dorești."

Arthur Crockleford

Un răpăit ușor începu să se audă dinspre ferestrele curbate ale magazinului. Căzuse noaptea, iar în depărtare se rostogoleau tunete. Trebuia să ne mișcăm repede.

– Ne grăbim, i-am spus mătușii. Căutăm pasărea Martin Brothers pe care ne-a descris-o Harry și „obiectul de o valoare uriașă" la care s-a referit Arthur în scrisoare.

– Absolut, mi-a răspuns, entuziasmată de ultima ei descoperire. Poate că sunt unul și același lucru?

Nu știam de unde să încep. Magazinul părea înghețat în timp, exact așa cum mi-l aminteam, dar cu marfă mult mai puțină. Am examinat vitrinele pe ale căror rafturi se adunase un strat gros de praf – nimic interesant. Sertarele biroului erau întredeschise, iar dulăpiorul din mahon în care ținea ghidurile și cataloagele de la licitații părea în regulă, deși, la o privire mai atentă, fusese tras puțin, doar câțiva milimetri, nemaifiind aliniat.

Cineva căuta ceva. Exact ca noi.

M-am întors spre Carole ca să-i raportez, dar am văzut că trăsese un fotoliu greu la locul lui, lângă masa din nișa ferestrei, și că se așezase cu brațele în jurul corpului.

– Ești bine? am șoptit. Poate că n-ar trebui să stai în dreptul geamului.

– Aici obișnuiam să bem ceai sau gin tonic, suspină mângâind tăblia mesei. Aici ne petreceam serile de iarnă, planificându-ne următorul weekend. Nu mai departe de săptămâna trecută, a pomenit de o croazieră după antichități în Iordania.

– Îmi pare rău.

M-am apropiat de ea și i-am luat mâna. Era rece și delicată. Nu era de mirare că-și dorise atât de mult să intre în magazin după ceremonia funerară. Nici nu se așezase bine țărâna peste sicriu, că începuse deja să caute urmele prezenței lui Arthur. Avea nevoie de împăcarea pe care doar timpul i-o putea aduce. Am așteptat în tăcere, până când m-a bătut ușor peste mână.

– Îți mulțumesc, draga mea, spuse, apoi se ridică și-și aranjă rochia.

Am aruncat o privire pe fereastră, ca să mă asigur că nu fuseserăm reperate. Ceea ce începuse ca o ploaie măruntă se transformase acum într-o furtună în toată regula: stropi mari loveau asfaltul, iar peste drum, coșurile cu flori atârnate la intrarea oficiului poștal se agitau în bătaia vântului. Localnicii stăteau la adăpost, dar în satele astea nimic nu rămânea neobservat pentru mult timp, și avertismentul lui Arthur și comportamentul individului de la biserică mă îngrijorau în continuare.

– Dacă și-ar fi dorit ca noi și numai noi să găsim ceva aici, unde ar fi ascuns obiectul respectiv?

– Să căutăm la etaj. Nu acolo a zis Harry că se afla pasărea?

Am pornit înapoi spre scări, lăsându-mă purtată cu plăcere de emoția începutului vânătorii, pe care nu credeam s-o mai gust vreodată.

Treptele scârțâiau și gemeau sub pașii noștri, dar nu-mi puteam scoate din cap imaginea lui Arthur rostogolindu-se la parter. La etaj se afla un culoar de-a lungul căruia se înșirau baia, dormitorul, salonul și bucătăria.

Am început căutarea în salon. Am dat să deschid fereastra din cauza aerului stătut, dar m-am răzgândit. Mi-am frecat nasul ca să alung mirosul care-mi amintea de toate casele părăsite în care intrasem cu Arthur pentru evaluări. Era ca și cum imobilele ar fi încetat să respire odată cu moartea proprietarilor. Tapițeria William Morris a fotoliului

său preferat era decolorată și ciupită pe alocuri. Mi-am plimbat mâna pe materialul rece și mi s-a pus instantaneu un nod în gât.

În fața fotoliului se găsea o ladă pentru așternuturi de secol optsprezece, fără valoare istorică reală. Cu toate acestea, nu-mi puteam desprinde ochii de la ea, cu gândul la pasiunea lui Arthur pentru tâmplărie și compartimente secrete. Am deschis lada plină cu pături, plimbându-mi palma peste capacul atacat de cari. Era genul de obiect pe care mulți îl folosesc astăzi ca măsuță de cafea. Cu ani în urmă tronase probabil în dormitorul victorian al unei doamne, adus din casa părintească odată cu zestrea.

Am ridicat păturile ecosez și fețele de masă albe, le-am așezat cu grijă pe covorul persan ros de molii, apoi am luminat cu telefonul interiorul lăzii. Arăta normal, dar instinctul îmi spunea altceva. Era sentimentul care mă încerca întotdeauna când ceva era în neregulă cu un obiect vechi. Am lipit o palmă de sol și pe cealaltă de fundul lăzii – exista o diferență de nivel.

Inima a început să-mi bată mai repede. Cuprinsă de frenezie, am început să pipăi rapid laturile cufărului.

– Carole, uită-te!

Se aplecă peste mine.

– Draga mea, nu-mi place să enunț evidențe, dar acolo nu e nimic.

– Te înșeli, i-am răspuns dându-i telefonul. Trebuie să existe undeva un orificiu sau un resort care să permită ridicarea scândurii de la fund.

– Ai găsit ceva?

– Nu-mi dau seama, i-am răspuns confuză, dar la fel de hotărâtă.

Aceasta era partea din vânătoare pe care o adoram. Momentul unic de dinaintea confirmării unei descoperiri.

Carole îmi urmărea mâna cu lanterna, în timp ce verificam centimetru cu centimetru baza cufărului. La un moment dat, am simțit cu buricele degetelor

ceva rece, metalic, ușor bombat. M-am oprit și am ridicat ochii spre mătușa mea. Ne-am aplecat amândouă deasupra lăzii. Butonul era foarte apropiat de nivelul podelei, imposibil de văzut dacă nu știai ce să cauți.

– Arthur a meșterit un fund fals. Într-un magazin ca ăsta, cea mai bună ascunzătoare e obiectul cel mai ieftin.

Am apăsat cu degetul arătător pe buton, cu pulsul bubuindu-mi în urechi. Mecanismul a emis un *clic*, dar aparent nu s-a întâmplat nimic. Carole a apropiat lumina. Prin vene îmi treceau valuri după valuri de adrenalină. Fundul cufărului se ridicase într-o parte, formând un unghi cu podeaua. Mi-am strecurat degetele în crăpătură și am tras în sus, moment în care am descoperit că fundul fals era alcătuit din două plăci prinse în balamale, iar una era mobilă.

Carole a început să bată din palme, făcând lumina telefonului să joace haotic pe pereți.

– Ești genială!

La baza lăzii se găseau perfect aliniate șapte volume de jurnal, legate în piele.

Am ridicat unul și am desfăcut panglica cu care era legat. Din interior au căzut vechi tăieturi de ziare care s-au risipit în jurul meu. Le-am strâns cu grijă, în ideea că le voi studia cu atenție acasă.

– O, doar niște jurnale vechi, oftă Carole vizibil dezamăgită.

Am aprobat-o din cap.

– Asta voia să găsim?

Din stradă se auzi un hohot de râs. Am stins lanterna telefonului și m-am repezit la fereastră. Pe trotuar se împleticea un cuplu beat, încercând să se apere de ploaie sub o singură umbrelă.

În timp ce-i urmăream îndepărtându-se, am mai văzut ceva: o mișcare în umbră. Mi-am forțat ochii și am început să disting o siluetă sprijinită de clădirea poștei. M-am aplecat în față. Era un bărbat, puteam să jur. Supraveghea magazinul.

M-a cuprins teama.

– E cineva acolo, jos... Ne urmăreşte.

Să fi fost tot domnul Ochelari-de-Soare? Nu puteam să-mi dau seama.

O maşină trecu în viteză pe stradă, împroşcând trotuarele cu apă. Înainte să dispară în bezna unei alei, farurile luminară o fracţiune de secundă o siluetă înaltă, îmbrăcată cu o haină lungă, impermeabilă.

M-am cutremurat.

– Trebuie să plecăm de aici.

– Nu înainte să luăm astea cu noi.

Am aruncat o privire în jur, căutând o geantă în care să pun jurnalele. Nu se vedea nimic util. Am strâns volumele într-o faţă de masă şi i-am legat la repezeală colţurile. Eram gata de plecare.

De afară s-a auzit mieunatul prelung şi strident al unei pisici.

– Fugi, iubita mea! mă îndemnă Carole din capul scărilor, ducându-şi mâna la piept.

Când am ajuns la parter şi am intrat pe coridorul care ducea la uşa din spate, o umbră a traversat rapid crăpătura dintre perdelele vitrinei.

În faţa uşii principale se distingea o siluetă masivă.

Uşa începu să se zguduie, apoi individul îşi lipi nasul de geam, cum făcusem şi eu ceva mai devreme. Era prea întuneric ca să-i disting trăsăturile.

Toc. Toc.

Sunetul m-a trezit din transa indusă de panică. Necunoscutul voia să ne înştiinţeze că fuseserăm văzute, şi, cum verificase deja uşa de la stradă, nu mai era mult până să ajungă la intrarea de serviciu de pe aleea pietruită.

Ne-am grăbit spre partea din spate a magazinului, am încuiat uşa în urma noastră şi am pus cheile în geantă. Pe alee nu se vedea nici ţipenie de om.

Dintr-odată a început să-mi sune telefonul, făcându-mă să tresar. L-am ignorat şi am luat-o la goană spre parcarea pubului, unde se afla maşina.

Lângă mine, Carole a alunecat și a căzut pe pavajul ud.

M-am opintit s-o ajut să se ridice. Îmi tremurau mâinile.

În spatele nostru se auzeau pași rapizi.

Fugeam cât ne țineau picioarele, dar n-aveam nevoie să mă întorc ca să-mi dau seama că urmăritorul nostru mai avea puțin și ne ajungea.

Șuvoaiele de ploaie mi se scurgeau peste nas și-mi intrau în ochi. Când am ajuns la capătul aleii, am traversat strada principală, apoi, sperând că dușmanul nu cunoștea la fel de bine topografia satului, am luat-o pe o ulicioară întortocheată care trecea printre niște curți și se termina în parcare. Am accelerat din nou la vederea mașinii și ne-am repezit înăuntru cu hainele de doliu de pe noi ude leoarcă, după care ne-am grăbit să blocăm portierele. Carole a pornit motorul, a dat cu spatele și a virat în strada principală. Înainte să ne îndepărtăm, am văzut prin lunetă o siluetă sumbră, cu trăsături indistinctibile, țâșnind în parcare.

Scăpaserăm. Deocamdată.

12

„Verifică-ți întotdeauna planul de ieșire."

Arthur Crockleford

Înapoi în confortul Vechii Forje, am pregătit ceaiul, întrebându-mă cât timp avea să-i ia individului să afle adresa mătușii mele. Chiar dacă ne găsea, aveam somnul ușor și practicam Krav Maga. Pe vremuri reușisem să ies din situații la limită și speram s-o pot face și acum. Ar fi trebuit să-mi fie frică, dar simțeam cu totul altceva. Eram surescitată. Urmând primul indiciu lăsat de Arthur, izbutiserăm să intrăm în magazin și să găsim niște jurnale ascunse. Era prima mea vânătoare după douăzeci de ani și începusem cu dreptul. Succesul îmi dădea energie. Eram pe deplin hotărâtă să-l

identific pe trădător și să aflu de la ce i se trăsese anticarului moartea.

Am pus bocceluța cu jurnale pe masă și mă pregăteam s-o desfac când telefonul a început să sune din nou. „Număr necunoscut". Am activat mesageria și m-am concentrat asupra caietelor.

– Harley, să stai de pază, da? își îndemnă Carole cățelul, care deschise un ochi și adormi instantaneu la loc, lângă sobă.

Mătușa trase teancul de jurnale mai aproape.

– Avem șapte volume, zise apucându-se să le deschidă pe rând. Toate conțin liste de obiecte și alte însemnări asemănătoare. Cu excepția ăstuia, care poartă numărul șapte. E gol. De ce?

– Poate că n-a mai apucat să-și termine notițele?

– Ciudat.

Carole îmi puse sub ochi primul jurnal. Pe prima pagină stătea scris: „Ghidul meu pentru vânătorul de antichități". Dedesubt, cu un stilou diferit, Arthur notase: „În atenția Freyei Lockwood".

Nu-mi venea să cred. Știam că Arthur dorise să intru în anticariat și să găsesc jurnalele, dar nu mă gândisem niciodată că fuseseră lăsate special pentru mine.

Am luat jurnalul din mâinile lui Carole și l-am dus în salon, unde m-am așezat pe canapea. Am mângâiat cu degetul cuvântul „Freya", apoi sintagma „vânător de antichități". Vederea acelor cuvinte împreună îmi reaprindea flacăra dorinței. Mă simțisem perfect în pielea unei femei curajoase și hotărâte, înainte ca James să mă reducă la imaginea pe care și-o făcea el despre o nevastă – tăcută și modestă. Îmi pusese în vedere că un copil are nevoie de ambii părinți, ba chiar mă amenințase: „Dacă mă părăsești, prețioasa ta fiică n-o să-și revadă niciodată mama". Nu aveam nici un motiv să-i pun vorbele la îndoială, căci avea destui bani ca să angajeze cei mai buni avocați, pe când eu eram săracă. Poate că ar fi trebuit să fiu recunoscătoare că-și găsise o parteneră „mai agreabilă" cu nouă ani în urmă. Cu ajutorul

avocatului meu, reușisem să păstrez casa până la majoratul lui Jade.

Deși regretam aproape totul în legătură cu căsătoria noastră, mă bucuram că-mi adusese o fiică. Dar cine știe cum ar fi arătat viața mea dacă Arthur nu m-ar fi împins afară din jocul vânătorii? În ce m-aș fi transformat dacă mi-aș fi petrecut ultimii douăzeci de ani din viață vânând antichități?

Am închis ochii. Arthur își pusese toată încrederea în capacitățile mele, pe care nu le mai pusesem la lucru de multă vreme. Poate că avea mai multă încredere în mine decât aveam eu însămi.

– Primul jurnal nu conține altceva decât liste de opere de artă și antichități, a spus Carole. Poate că sunt obiectele pe care le-a găsit de-a lungul anilor și despre care voia să afli? Sau poate că sunt cele pe care ar trebui să le cauți?

Am luat înapoi jurnalul – sau poate că ar trebui să-l numesc „ghidul", după titlul pus de Arthur? – și l-am deschis la prima pagină.

În partea de sus stătea scris: „Colecția de la Conacul Copthorn". Dedesubt era înșirată o listă de piese de mobilier, dar nu de orice fel, ci niște exemple perfecte de mobilier englezesc de epocă. Lipise și fotografii cu descrieri.

– Toată coloana aceasta îi este dedicată lui Gillows. Am întors caietul spre Carole, însă ea a ridicat din umeri, vizibil pe dinafară. Gillows a fost un fabricant de mobilier de lux de la finalul secolului al optsprezecelea, începutul celui de-al nouăsprezecelea, i-am explicat. Unele dintre cele mai reușite piese ale lui se găsesc la Victoria and Albert Museum. Uită-te la asta, am zis indicându-i o masă de joc din piatră, cu intarsii fosile și din marmură englezească plasate armonios în jurul tablei cu pătrate albe și negre pe care puteai să joci atât șah, cât și dame. Probabil că face vreo patruzeci de mii de lire.

Lângă imagine se vedea scrisul lui Arthur: „Piesă excepțională, atribuită lui Gillows – o capodoperă".

Am citit rapid câteva pagini, uluită de colecția care-mi defila în fața ochilor.

– Este ca un catalog al celor mai mari creatori de mobilă din secolele optsprezece-nouăsprezece. Chippendale, Hepplewhite și așa mai departe.

Am ajuns la o pagină goală, apoi la o nouă listă conținând obiecte mai mici, foarte diverse.

– Nu scrie dacă fac parte din Colecția Copthorn, dar prețul este sigur format din șase cifre, pentru că sunt foarte rare, am spus arătându-i o serie de cutiuțe pentru tutun de prizat, un barometru din secolul al optsprezecelea și un ceas de masă olandez din al șaptesprezecelea.

Lângă fiecare obiect era descrierea, și alături apărea un abțibild rotund, roșu sau albastru.

– Ce reprezintă culorile? mă întrebă Carole. Am văzut că aproape toate mobilele erau marcate cu roșu.

– În magazin, abțibildul roșu înseamnă „preț turistic", dar n-are sens aici. De ce și-ar mai fi dat silința Arthur să ascundă caietele? N-ar fi făcut-o decât dacă ar fi fost convins că informația pe care o conțin este atât de valoroasă, încât ar putea trezi interesul unor persoane ostile. Însă nu pare altceva decât o listă de obiecte vechi, iar o listă nu are valoare în sine, nu-i așa?

Am extras una dintre tăieturile de presă îndesate în spatele jurnalului. Era de la începutul anilor 2000 și purta titlul: „Val de furturi de obiecte de artă în comitatele din jurul Londrei – Cinci secții de poliție caută bunuri de 80 de milioane de lire".

Îmi aminteam perioada respectivă; avuseseră loc mai multe spargeri la conacele aristocratice din sudul Angliei, soldate cu dispariția unor antichități și opere de artă de mare valoare. Doar jumătate din pradă fusese recuperată. Urmărisem cazul cu interes, dorindu-mi în secret să fiu implicată în anchetă. Am aruncat o privire rapidă asupra celorlalte articole, apoi am revenit la jurnal.

– Multe obiecte par să nu fi fost găsite încă, dar sunt trecute *aici*, în mijlocul caietului.

– Ce-o fi fost în capul lui Arthur?

– Unii dintre hoții care au fost arestați n-au apucat să se îmbogățească, am spus zâmbind. Probabil că, neștiind cui să vândă mai departe, au ascuns marfa în niște lăzi pe care le-au depozitat într-un container vechi sau ceva de genul ăsta. În orice caz, obiectele cu adevărat valoroase n-au fost recuperate până acum. Nu mi-a luat mult timp să ajung la o concluzie: Crezi că Arthur le căuta? Îmi închipui că societățile de asigurări au oferit recompense interesante. Aruncând o privire la datele articolelor, am continuat: M-am lăsat de meseria asta în aprilie 2002, iar multe dintre evenimentele relatate aici au avut loc ulterior. Aici se făcuse un an de când mă mutasem cu James, am zis arătându-i alt articol decupat dintr-un ziar. Știu că s-a făcut apel la detectivi particulari. Mă întreb dacă Arthur a fost unul dintre ei.

– E posibil. Lui Arthur îi plăcea să vâneze, mi-a răspuns Carole ridicând din umeri.

Când am ajuns la capătul jurnalului, am descoperit că ultima pagină era îndoită, formând un plic. Înăuntru erau două coli împăturite. Era o rezervare la o casă de vacanță cu două dormitoare, pe moșia unui conac, pentru weekendul următor: „Confirmarea rezervării la Conacul Copthorn – *Retreat* pentru iubitorii de antichități – Freya Lockwood, autentificator".

– Colecția descrisă aici se află la conacul Copthorn, am exclamat bucuroasă. Și am aflat de la Franklin că Arthur m-a numit pe mine autentificatorul patrimoniului Metcalf. Sunt sigură că nu-i o coincidență. Probabil că moșia Copthorn a fost deținută de răposatul lord Metcalf, iar Arthur ne-a lăsat o listă cu obiectele pe care ar trebui să le găsim acolo. Unde ai pus scrisoarea? Trebuie s-o citim încă o dată.

Carole o scoase din geantă și mi-o întinse.

– Aici ne spune totul: „Vânează indiciile și vei găsi o rezervare. Te rog din suflet să participi, dar ai

grijă! Cel care m-a trădat îți va urmări fiecare mișcare".

– Ucigașul lui Arthur s-ar putea să fie și el acolo, spuse mătușa mea examinând încruntată confirmarea. Apoi își îndreptă atenția spre cea de-a doua hârtie împăturită. Ia uite ce avem aici, draga mea.

PROGRAM

Sâmbătă, 25 mai

3 P.M. Înregistrarea oaspeților
6 P.M. Cocktail la apusul soarelui
7 P.M. Cina – cărnuri exotice
9 P.M. Moment artistic – Spectacol de dansuri din buric

Duminică, 26 mai

5 A.M. Mic-dejun la conac
9 A.M. Târgul de antichități – Long Melford
12 Dezbatere despre antichități – Ceramica victoriană

– Dansuri din buric. Chiar o să-mi facă plăcere, spuse mătușa Carole.

– Cărnuri exotice? Expresia mi se părea familiară, dar nu știam de unde s-o iau. Arthur a conceput programul?

– Nu știu, dar scrisoarea lui ne-a ajutat să intrăm în magazin. Știa că-ți vei aminti de pasiunea lui pentru tâmplărie și pentru compartimentele ascunse. A vrut să găsim jurnalele și rezervarea. I-au plăcut întotdeauna excursiile tematice și știu că a participat la câteva ca autentificator, ajutându-i pe negustori și pe oaspeți să vândă și să cumpere la un preț corect. Poate că evenimentul a fost planificat înaintea decesului lordului Metcalf, iar acum îți oferă șansa să evaluezi patrimoniul? Trebuie să avem încredere în Arthur și să mergem înainte.

Dar eu nu aveam încredere în el, nu-i așa?

Telefonul meu se puse iarăși pe sunat. „Număr necunoscut". Am răspuns, îngrijorată că ar putea fi

Jade.

– Freya?

Mi s-a strâns stomacul la auzul vocii lui James. Dacă mă căuta, nu puteau fi veşti bune.

– Da?

Am încercat să-i răspund pe o voce cât mai rece şi mai sigură, dar James ştia întotdeauna cum să mă facă să mă simt mică şi neimportantă.

– Avem o ofertă.

– N-am fost de acord cu vânzarea, am zis aruncându-i o privire disperată lui Carole.

– Am tot încercat să dau de tine, ţi-am lăsat mesaje, dar n-ai răspuns şi nici nu m-ai sunat înapoi, lătră el. Ce se întâmplă cu tine?

Era una dintre întrebările lui favorite.

– De pe telefonul cui vorbeşti? l-am întrebat, ştiind că-şi cumpărase probabil unul nou.

– Agenţii imobiliari mi-au spus că nu le răspunzi nici lor, spuse, nevrând să schimbe subiectul. Îmi închipui că ai fugit la nebuna aia de mătuşă a ta, pentru ceai şi compătimire. Chiar nu eşti capabilă să te descurci cu câteva vizionări?

Am încercat să găsesc o replică muşcătoare, dar cuvintele mi s-au oprit în gât.

– Alo? pufni, văzând că nu-i răspund. Freya, stai de vorbă cu agenţii imobiliari şi nu te mai comporta atât de jalnic tot timpul!

A închis. Am aruncat telefonul pe măsuţa de cafea.

În sinea mea, mă temeam că avea dreptate. Dacă nu puteam să fac faţă unor agenţi imobiliari, ce mă făcea să cred că eram destul de puternică pentru a da în vileag un asasin?

M-am trezit la răsăritul soarelui, care îşi arunca razele prin fereastra camerei de zi. Adormisem pe canapea. Primul lucru pe care l-am văzut a fost bâta de crichet de pe podea, lăsată la îndemână.

Nu reuşisem să dorm toată noaptea, deoarece cuvintele lui James îmi zguduiseră încrederea în mine. Îmi făcusem de lucru scriind e-mailuri unor

prieteni din Londra despre antichitățile din ziare, apoi, când lemnăria începuse să scârțâie și ferestrele să zdrăngănească, scosesem bâta din debara. Spre deosebire de mătușa mea, nu-mi făceam iluzii despre calitățile de câine de pază ale lui Harley, care dormea tun lângă mine.

Porumbeii începuseră să uguiască în stejarul din fața casei. Era sunetul copilăriei. Mi-am pus pe umeri o cuvertură veche și am deschis ușa dublă care dădea în grădină. Cuvintele aspre ale lui James încă îmi răsunau în minte, dar aerul rece și umed de rouă îmi făcea bine. M-am încălțat cu niște galoși de cauciuc pe care i-am găsit atârnați pe standul pentru cizme și am pornit pe cărare spre câmpuri.

Cei patru meri care marcau limita proprietății lui Carole erau plini de flori albe. M-am oprit ca să admir peisajul idilic al Suffolkului.

Am auzit vocea mătușii mele și am văzut-o îmbrăcată cu pardesiul ei maro de catifea – mai potrivit pentru a fi purtat la un bal – în partea de jos a grădinii, hrănindu-și găinile bantam pufoase. Era aplecată deasupra unui cuibar și încerca să dea la o parte o pasăre.

– Oh, Marilyn, cloșcă nebună, ridică-te de pe ou!

Carole își numise întotdeauna găinile după actorii ei preferați de la Hollywood – era normal ca pe zburătoarea albă, cu picioarele acoperite de pene, s-o cheme Marilyn. Nu făcea prea multe ouă, dar mătușa mea o adora. În fiecare an, Marilyn era mâncată de o vulpe sau murea atinsă de vreo boală, dar era înlocuită rapid de o altă Marilyn. Mai erau și Joan, Bette, Lauren și Ava.

– Bună dimineața.

– Draga mea, doar n-ai dormit pe canapea toată noaptea?

– Ba da, dar sunt bine.

Îmi întinse un coș de răchită cu patru ouă înăuntru și deschise ușile țarcului.

– Hai, afară! îndemnă găinile.

Nici una nu catadicsi să se mişte. Continuau să-şi vadă de treabă, ciugulind de pe jos.

Am luat-o de braţ, cu mintea încă plină de dubii.

– Chiar mergem în excursia asta? S-ar putea să fie periculos. Am fost urmărite, iar Arthur ne-a lăsat un avertisment cât se poate de limpede.

Carole mă privi în ochi.

– De câte ori stai de vorbă cu James, simt cum ţi se stinge flacăra interioară. Era firesc să aibă un loc în viaţa ta când Jade era mică, dar acum ea a crescut, şi odată ce vindeţi casa aia, nu văd nici un motiv ca să mai ai de-a face cu el.

– E casa mea, am izbucnit, deşi ştiam că avea dreptate.

Carole şi-a dat seama că nu avea sens să ne certăm. Ne-am întors spre casă în tăcere.

– Hai să mâncăm nişte ouă înainte să ne facem bagajele. Trebuie să găsesc pe cineva care să se ocupe de Harley peste noapte.

– Nu vreau să te pun în pericol. Poate că ar fi mai bine să mă duc singură.

– Merg cu tine. Carole sparse ouăle într-un castron şi începu să le bată în timp ce vorbea: Scrisoarea lui ne era adresată amândurora. Dovedeşte clar că a fost ucis şi ne trimite la conacul Copthorn. Prin urmare, voi merge acolo.

Avea dreptate, n-avea nici un rost să mai insist. Ne duceam amândouă la conacul Copthorn ca să prindem un ucigaş.

13

„Vânzarea unei succesiuni consistente este bucuria oricărui negustor."

Arthur Crockleford

Ceva mai târziu în aceeaşi zi am ajuns la porţile metalice masive care străjuiau accesul la o alee interminabilă. Pe bolta arcuită scria mare „Copthorn Manor", în litere aurite, ciobite de

intemperii. Am coborât din Mercedesul de epocă al lui Carole pe asfaltul deteriorat și am examinat stâlpii de piatră în căutarea unei sonerii sau a altei modalități de a ne semnala prezența.

M-am întors spre mătușa mea, care își aranja ochelarii de soare stil Jackie O.

– De ce nu sunt deschise porțile? Nu știau că venim? am întrebat-o.

– Nu par încuiate, zise Carole arătându-mi mânerul negru, rotund din mijloc. Trage de ele puțin, draga mea. Dă-le un ghiont, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Am întins mâna ezitând.

– Avem un plan?

Carole își ridică ochelarii ca să vadă dacă vorbeam serios.

– Un plan. Ce idee minunată, draga mea! Nimeni nu mă întrece la făcut planuri. De unde începem? Gata, știu, zise dându-și părul pe spate. În primul rând, ar trebui să mă numești Marilyn de-acum înainte – din motive evidente.

– Pentru că arăți ca o găină bantam pufoasă? nu m-am putut abține să-i replic.

– O, se pare că ți-a revenit umorul. Ce drăguț! Ție ar trebui să-ți spun Deirdre, știi, ca personajul din *Coronation Street*, spuse, părând foarte încântată de găselniță. Desigur, altădată te-am fi putut numi Lara Croft, dar ne-ai făcut figura cu *nevasta lui James*, adăugă, pentru cazul în care nu pricepusem prima glumă.

Am oftat, dornică să scap de această parte a conversației.

– Numele meu este Freya. Tu poți să-ți iei orice poreclă dorești. Nu, mă refeream la un plan *adevărat*. Ca, de exemplu, să aflăm ce se întâmplă aici și de ce a insistat atât de tare Arthur să venim. Am învârtit mânerul porților, iar acestea s-au clintit din balamale. Cred că ar trebui să aflăm câte ceva despre trecutul celorlalți participanți și cu ce se ocupau în noaptea de duminică, nouăsprezece mai. Pe la ce oră crezi că... a murit?

Carole ridică mâna ca un elev silitor.

– Stai! Pe asta o știu. Aș zice că între unsprezece și patru dimineața. Altfel, vecinii ar fi auzit zgomotul căderii sau vazele spărgându-se. Și, înainte să mă întrebi, când am ajuns la magazin, luni de dimineață, l-am auzit pe acel tânăr polițist obraznic punând întrebări prin zonă. Carole vorbea cu însuflețire, încercând să-și ascundă durerea pierderii lui Arthur. Mi-am dat seama că încerca din toate puterile să mă facă să cred că era bine. Văzându-mă că nu reacționez, adăugă: Am aflat astfel că apartamentele de pe ambele laturi ale casei lui Arthur au pereți de carton. Bătrânul din dreapta s-a dus la culcare la ora zece, iar cuplul de la stânga, la unsprezece, fără să audă nimic deosebit până atunci. Bătrânul are probleme de somn și s-a trezit la patru dimineața, dar n-a auzit nici un ciripit de pasăre până în zori. Hai, recunoaște că-s bună!

– Da. Nici nu-mi dau seama de ce Suffolkul mai are nevoie de o secție de poliție când te are pe tine. Am împins complet porțile, am așteptat-o să intre cu mașina și le-am închis la loc, apoi am urcat pe locul pasagerului zicând: Bun, așadar începem prin identificarea celor care ar fi avut un prilej favorabil.

Pulsul mi se întețise la maximum. Încă o vânătoare era pe punctul să înceapă.

Dubiile m-au copleșit din nou când am văzut câmpurile lăsate pârloagă și gardul viu sălbăticit care mărginea aleea, dar n-aveam de gând să mă las influențată de ele. La finalul scrisorii, Arthur notase: „Am vrut întotdeauna să-ți spun adevărul despre Cairo, însă atunci trebuia să te scot din lumea vânătorilor de antichități, iar acum se pare că soarta nu-mi dă răgaz să pun lucrurile în ordine. Trebuie să afli adevărul".

Oare trecutul meu putea fi alterat radical de participarea la o întâlnire a iubitorilor de antichități? Și ce adevăr aș fi putut afla într-o casă în care nu călcasem niciodată și pe al cărei proprietar, decedat, nu avusesem ocazia să-l cunosc?

– Eşti sigură că vrei să mergi mai departe? am întrebat-o pentru ultima dată pe Carole. Bărbatul care ne urmăreşte s-ar putea să fie chiar aici.

Mătuşa mă bătu liniştitor pe genunchi.

– Draga mea, o facem pentru Arthur. O să le lăsăm impresia că ne distrăm de minune, ca să-i facem să coboare garda şi să le aflăm toate secretele. Nu trebuie să faci altceva decât să-mi urmezi exemplul.

Cu aceste cuvinte, îşi înfipse talpa în pedala de acceleraţie. Lumea se întunecă brusc când Mercedesul intră într-un tunel format din copaci, la fel ca în toate locurile turistice din reţeaua National Trust pe care le vizitasem. Am ridicat ochii spre frunzişul prin care lumina zilei abia se vedea. Capota maşinii era în continuare rabatată, deşi stătea să plouă. Riscam să fim udate până la piele.

La ieşirea din tunel am clipit de câteva ori în lumina puternică. În faţa noastră apăru dintr-odată un conac maiestuos, a cărui umbră lungă ne fura din nou soarele. Zidurile din cărămidă erau acoperite de iedera care se întinsese şi în interior, prin ferestrele părăginite. La etajul al doilea am văzut mişcându-se o perdea.

M-am cutremurat şi mi-am acoperit chipul cu eşarfa.

În stânga noastră se vedea un lac verde, încremenit, iar dincolo de el, câmpuri neîngrijite. De partea cealaltă a lacului, cineva, poate grădinarul, tundea iarba.

– Locul ăsta pare abandonat, am zis.

Carole opri motorul.

– Mă duc să verific. Trebuie să fie cineva pe-aici.

Când coborî din maşină, îşi puse pe cap o enormă pălărie de pai şi-şi îndreptă rochia strâmtă bleumarin, cu buline. Arăta ca o actriţă din epoca de aur a Holywoodului. Te-ai fi aşteptat ca din spatele copacilor să sară un paparazzo, gata să-i surprindă zâmbetul fermecător. Uşa principală a conacului era încadrată de două coloane înalte, iar deasupra se întindeau şiruri peste şiruri de ferestre,

protejate de trei rânduri de acoperișuri în două ape. Clădirea data probabil din secolul al șaptesprezecelea, mi-am spus. Toate perdelele de la etajele doi și trei erau bine trase. Văzusem una mișcându-se iarăși, sau mi se păruse?

Carole apucă ciocanul masiv din bronz și lovi de două ori. Mi-am desfăcut centura de siguranță, gata să-i sar în ajutor dacă ar fi fost cazul.

– Alo? am auzit-o strigând prin fanta cutiei poștale.

Eram îngrijorată. Inițial, ideea excursiei mi se păruse preferabilă întoarcerii la Londra, unde ar fi trebuit să mă ocup de agenții imobiliari. Acum însă, în prezența acestei case sinistre, mă întrebam dacă nu cumva îmi pusesem bătrâna – deși încă sprintena – mătușă în pericol. Tot entuziasmul aventurii mi se evaporase.

Carole se dădu înapoi câțiva pași și ridică ochii spre etaj.

– Bună ziua! Avem o rezervare.

Nu apucasem încă să mă decid dacă n-ar fi fost mai bine să facem cale întoarsă, când ușa roșie cu vopseaua sărită începu să se deschidă.

Mi-am ținut respirația.

În prag apăru o femeie de vreo patruzeci de ani. În spatele ei domnea întunericul. Avea părul strâns în coc și purta o bluză albă, pantaloni negri strâmți și încălțări confortabile. Nu părea să fie stăpâna casei – dacă ai fi judecat după aparențe, titlul i s-ar fi potrivit mai bine lui Carole –, dar avea un aer responsabil.

Mi-am reproșat că alesesem să rămân în mașină, căci nu puteam să aud ce-și spuneau. Mătușa mea a aprobat-o rapid din cap pe necunoscută și s-a întors la mine.

– Gata. Tocmai am făcut cunoștință cu menajera, Clare. Am ajuns prea devreme. Majoritatea oaspeților au anunțat că vin pe seară. Se sui în mașină, își puse centura și, pe când învârtea cheia în contact, zise: Noroc că ți-am adus o rochie, draga mea.

– Cum? Mi-ai adus una dintre rochiile tale? am exclamat îngrozită. Eram sigură că alesese, cu mare plăcere, o rochie extravagantă, țipătoare. Cum arată?

– O, îți reflectă perfect personalitatea. Sau poate personalitatea pe care ar fi trebuit s-o ai, îmi răspunse dând cu spatele și înscriindu-se pe o alee secundară care ocolea conacul și ducea la un șir de clădiri. E o rochie scurtă, neagră, cu decolteu adânc și paiete adorabile la mâneci. Vei arăta magnific. O adevărată revelație.

Îmi zâmbi, după care se încruntă puțin.

– Ce mai e? am întrebat-o, sperând că uitase rochia acasă.

– Clare, femeia care mi-a deschis, știa că *tu* trebuia să vii, ca înlocuitoare a autentificatorului, dar nu știa nimic despre mine. M-a întrebat dacă am idee când ajunge avocatul Franklin Smith.

– Vine și el? Franklin mi-a lăsat impresia că ar fi preferat să găsească pe altcineva în locul meu ca autentificator al succesiunii. Scrisoarea lui Arthur ne-a condus la magazin și la jurnalul în care era ascunsă rezervarea. Am aruncat o privire la conacul din spatele nostru, întrebându-mă cine ar fi putut-o anunța pe menajeră despre sosirea mea. Avem motive să credem că această casă are legătură cu asasinarea lui Arthur? am întrebat-o pe Carole.

– Așa cred, dar sper că nu vom cunoaște același sfârșit, îmi răspunse înfiorată.

– Nu voi permite să se întâmple asta, i-am zis ca s-o liniștesc, deși habar n-aveam cum aș fi putut să procedez. Apoi m-a lovit altă idee, pe care am exprimat-o cu glas tare: De ce a considerat Arthur că aș putea face față ca autentificator? Am ieșit din branșă de mult timp. A exagerat cu încrederea în mine.

Carole îmi aranjă după ureche o șuviță rebelă.

– Tu însăți ar trebui să ai mai multă încredere *în tine*. Ai ochi, cum spunea Arthur. Adică o pasiune pentru lucrurile vechi și capacitatea de a te concentra asupra detaliilor.

Știam la ce se referea. Arthur susținuse întotdeauna că aveam un instinct bun la obiecte de artă și antichități. Îmi dădeam seama când ceva nu era în regulă.

– Dar eu nu sunt un expert generalist, cum era el. Dacă-mi prezintă vreun artefact despre care nu știu nimic? Dacă mă fac de râs?

Ideea mă îngrozea atât de tare, încât mi s-a pus un nod în stomac.

– O să te descurci foarte bine ca autentificator și este o acoperire excelentă, îmi zise Carole în timp ce parca mașina lângă clădirea lungă cu uși mari, boltite. Se pare că aici au fost grajdurile și... o, ce frumoși sunt trandafirii cățărători! *Étoile de Hollande*, dacă nu mă înșel.

Am coborât din mașină și am admirat la rândul meu ușa verde, mare, încadrată de trandafiri roșii care ajungeau până la ferestrele primului etaj. Cele patru clădiri ale fermei arătau mult mai bine decât conacul. Geamurile, spălate recent, erau larg deschise și în curtea interioară fuseseră plasate câteva măsuțe albe, metalice, probabil pentru cafeaua de dimineață.

– Bine ați venit, am auzit vocea unei femei din spate. Era menajera, Clare, care ne ajunsese din urmă. Pe aici, dacă vreți să vă instalați, spuse arătând cu mâna spre capătul clădirii.

Salonul era decorat cu foarte mult bun-gust – un interior modern, în contrast cu pardoseala veche din piatră a grajdurilor. Pe un perete erau expuse reproduceri după stampe japoneze Ukiyo-e, cu peisaje. În stânga mea se afla o bucătărie mică, modernă, deschisă, iar în dreapta, locul de luat masa, dincolo de care se vedea o canapea albă, așezată în fața șemineului masiv. Ca să fiu cinstită, întotdeauna am crezut că o canapea albă e culmea luxului. Lui Jade i-ar fi plăcut la culme, dar și-ar fi vărsat imediat cafeaua pe tapițerie. Am simțit o undă de regret că n-o anunțasem că urma să-mi petrec weekendul în afara Londrei. La o nouă

privire în jur am observat, în partea din spate, o scară care probabil ducea la dormitoare.

– E foarte drăguț aici, o felicită Carole pe Clare, adresându-i un zâmbet de scenă îndelung exersat. O să ne simțim *minunat*.

– În orice caz, e mai bine decât în hardughie, zise menajera schițând un gest în direcția bătrânului conac. Ar trebui demolată, adăugă cu un accent american ușor, dar distinct. Lăsa impresia că încerca să și-l ascundă sau că locuia în Anglia de multă vreme. Ne întinse câteva chei. Servim cocktailuri la ora șapte, în salon, și cina la opt.

Cu aceste cuvinte, închise ușa fostului grajd în urma ei.

Am urmărit-o de la fereastră în timp ce traversa curtea pietruită, îndreptându-se către conac. Într-un colț din spatele casei era o ușă secundară atât de veche, încât probabil că balamalele erau complet blocate de rugină. Clare smuci de clanță, încercând s-o deschidă, vizibil enervată. Se dădu un pas în spate și izbi ușa cu umărul, reușind să obțină o spărtură suficient de mare cât să se poată strecura înăuntru. Mi s-a zbârlit părul de pe ceafă. Ceva era în neregulă acolo. Am ridicat ochii. La fereastra de la primul etaj, deasupra ușiței bucătăriei, se vedea o siluetă. Eram urmărite.

14

„Obiectele de artă sunt prețioase și te inspiră, dar nu te pot elibera. Nu au acest tip de putere."

Arthur Crockleford

GILES

Giles era obosit. Simpla vedere a conacului Copthorn reușise să-l aducă în această stare. Nu mai venise de ani de zile, iar regăsirea nu era una fericită. Slavă Domnului că găsise o rezervă considerabilă de whisky prin casă.

Lucrurile n-ar fi trebuit să se petreacă neapărat așa în cazul lui Arthur. Dacă el nu s-ar fi comportat atât de stupid, bineînțeles. Moartea lui îl apăsa greu pe Giles.

Arthur îi trimisese o scrisoare prin care-l informa unde era ascunsă pasărea Martin Brothers. Giles se suise la volan și, ajuns la moșie, străbătuse aleea lungă, sinuoasă, înconjurată de câmpuri nesfârșite, admirând frumusețea sălbatică, neîngrijită a locului. Prin izolarea lui, conacul era locul perfect pentru depozitarea tuturor acelor comori.

Trebuia să fie prudent și să afle cine participa la acțiunea din weekend. Arthur fusese secretos, trezindu-i suspiciunea. Giles își luase cele mai bune precauții ca să-și ascundă identitatea. Cu o săptămână înainte își răsese până și barba la care ținea atât de mult. Existau unele entități criminale de care se ferea de multă vreme. Sora lui, Amy, l-ar fi recunoscut, desigur, dar făcuse tot posibilul ca să nu poată fi identificat la o eventuală recunoaștere a suspecților, dacă noaptea ar fi evoluat într-o direcție nedorită.

Le urmări pe cele două femei de la fereastră. Una se îndrepta spre ușă, pe când cealaltă rămăsese în mașină. Cea mai în vârstă, septuagenară, arăta de parcă aterizase de pe Riviera franceză. Cea mai tânără, care se apropia probabil de cincizeci de ani, era mai discretă – păr negru cârlionțat, cam un metru șaptezeci înălțime, îmbrăcată cu blugi și o bluză largă.

Știa cine erau.

O văzuse prima dată pe Carole cu ani în urmă, când își serba ziua de naștere cu șampanie, împreună cu Arthur, într-un bar straniu din Hong Kong. Era genul de femeie greu de uitat.

Drumurile li se mai intersectaseră de câteva ori apoi. Arthur și Carole călătoreau mult împreună. Părea să-i servească drept acoperire anticarului, căci se făcea imediat remarcată. Avea talentul să atragă toată atenția asupra ei, lăsându-i pe ceilalți în umbră. O stratagemă foarte isteață de-a lui Arthur.

Dar ce căuta acolo, din moment ce el dispăruse? Cărui scop servea? Știa cu ce se ocupase răposatul și încerca acum să-i preia locul? „Riscant", se gândi Giles. „Riscant."

Văzu mașina pornind spre clădirile fermei. Clare, menajera, le dădu cheile și plecă rapid. Giles o fixă cu privirea pe femeia mai tânără, care zăbovea la fereastră. Îl văzuse? Ceva din atitudinea ei îi dădea de înțeles că era genul de persoană căreia nu-i scăpa nimic. Trebuia s-o urmărească atent și să afle ce știa. Ce-i spusese Arthur? Dacă îi spusese totul... ei bine, n-avea să mai prindă următorul răsărit.

15

„Începutul vânătorii este cel mai palpitant și mai periculos. Mai întâi trebuie să te asiguri că dispui de o bună cunoaștere a detaliilor."

Arthur Crockleford

FREYA

Am încuiat ușa în urma noastră și am pornit fierbătorul, în loc să-mi desfac valiza. N-am înțeles niciodată de ce ar trebui să-mi pun lucrurile în sertarele altcuiva, doar ca să am ce să strâng înapoi la plecare. Filosofia mea este: „Pune rochia pe un umeraș și bucură-te de vacanță". Carole, în schimb, se activase la etaj. Își aranja hainele în dulapuri și pe unele le călca, pentru ca totul să arate perfect. M-am așezat și, cu ochii la șemineul stins, m-am apucat să învârt în minte elementele pe care le cunoșteam.

Când luam în vizor o operă de artă sau un obiect de epocă, indiferent dacă lucram pentru o companie de asigurări, un muzeu sau un client privat, respectam întotdeauna același ritual. Ne așezam la biroul lui Arthur, citeam documentele și treceam în revistă locurile unde ar fi putut încerca hoțul să vândă prada. Arthur avea obiceiul să

întrebe cu glas tare: „Ce știm *cu adevărat*? Care sunt faptele?"

Carole coborî la parter.

– Ai un moment să stăm de vorbă? Să trecem în revistă ceea ce știm *cu adevărat*? am întrebat-o ezitant, dându-mi seama că intrasem în pielea lui Arthur.

Înainte să răspundă, mătușa mea se întinse după fierbătorul de apă.

– Am pregătit deja ceaiul, i-am spus ridicând demonstrativ ceainicul.

– O, ce bine! Să începem, zise, așezându-se în fotoliul de lângă geam.

Mi-am tras picioarele sub mine pe canapea și mi-am lăsat creierul să trieze evenimentele ultimelor zile.

– Cu o săptămână înainte să moară, te-a sunat ca să-ți spună că-și vizitase un vechi prieten, aflat pe patul de moarte. Acum avem motive să credem că era vorba de lordul Metcalf. Presupun că acesta, cu ultimele puteri, i-a împărtășit niște secrete. Arthur i-a menționat probabil numele meu, din moment ce apar în testament ca autentificator supleant. Cine altcineva m-ar fi putut recomanda? Peste trei zile, marți, Metcalf moare. A doua zi de dimineață, miercuri, Arthur se prezintă la biroul lui Franklin Smith, oferindu-se să se ocupe de succesiunea lordului și insistând ca eu să-l înlocuiesc, în cazul în care el n-ar mai fi putut s-o facă. N-ar fi acționat așa dacă n-ar fi știut deja că fusese „trădat" și că risca să nu-și poată îndeplini misiunea. De asemenea, a dat instrucțiuni pentru redactarea testamentului său, pe loc, cu secretara, Annabelle, pe post de martor...

– Și ți-a lăsat broșa Lea Stein, ceea ce este de-a dreptul inexplicabil, interveni Carole, dar tăcu brusc, văzând că-mi întrerupsese firul ideilor. Bine, nu mai scot un cuvânt, bombăni.

– Vineri, Arthur i-a dat o scrisoare Agathei, cu indicii despre cum să găsim cheia și codul alarmei. Știa că o să începem să facem cercetări și c-o să ne

dăm seama că ceva este în neregulă. Poate că Arthur a spart vaza tocmai ca să ne atragă atenția, iar cineva a încercat să ascundă cioburile. Unde-i scrisoarea?

– Ți-am pus-o în geantă, îmi răspunse Carole, care părea foarte încântată de raționamentul meu. Ai pus o întrebare, deci pot să vorbesc, zise ridicând ochii spre clădirea conacului. Trebuie să aflăm ce s-a întâmplat aici. Ce s-a întâmplat cu iubitul meu...

Vocea începu să-i tremure. Am luat-o de mână, văzând că era pe punctul să plângă.

– Indiferent ce se va întâmpla, voi descoperi adevărul. Îți promit.

Aveam această datorie morală față de mătușa mea.

Carole îmi adresă un zâmbet trist.

– Sunt așa de norocoasă să te am alături de mine! O să acționăm ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, zise ștergându-și o lacrimă care îi pornise în jos pe obraz.

– Credem că Arthur a murit la un moment dat în cursul nopții de duminică sau luni dimineața, înainte de răsărit, am continuat. Lucrurile aflate de la Metcalf l-au determinat să intre în acțiune și să ne lase anumite indicii pe care numai noi le puteam descifra. Arthur i-a spus avocatului că mă desemnează pe mine autentificator, în cazul în care el nu poate să se achite de sarcină. Asta ar putea să însemne două lucruri: fie bănuia că n-o să poată participa la vânzarea colecției, fie era cumva implicat în organizarea acestui weekend la conac.

– Atâtea întrebări fără răspuns, oftă Carole.

Mi-am verificat e-mailul, sperând că suspiciunile mele se vor confirma, și am constat cu plăcere că primisem răspuns de la una dintre casele de licitații pe care le contactasem peste noapte.

– O, ce zâmbet fericit! Jade s-a decis să petreacă vacanța de vară cu tine, până la urmă? întrebă Carole, observându-mi reacția.

Am clătinat din cap.

– Nu încă, am zis, hotărâtă să-mi alung tristețea și să mă concentrez din nou asupra cazului. Noaptea trecută, cum nu puteam să dorm, i-am scris unui prieten de la o casă de licitații. L-am rugat să verifice în Registrul operelor de artă pierdute două obiecte din cea de-a doua secțiune a jurnalului. Tocmai mi-a confirmat că au fost furate în 2003. Asta-mi întărește convingerea că toate artefactele din secțiunea a doua au intrat pe piața neagră.

– Pasionant, dar cum ți-ai dat seama?

– Fotografiile din primul jurnal seamănă cu imaginile pe care obișnuiau să ni le trimită firmele de asigurări sau muzeele atunci când începeam o anchetă. Fotografiile din Colecția Copthorn Manor arată profesional, dar cele de la mijlocul secțiunii par să fie făcute pe ascuns – unghiuri ciudate, distanță prea mare, cu obiectele încercuite cu roșu. Oare toate artefactele inventariate în jurnale se găsesc aici? Cantitatea e impresionantă. Unde ar putea fi depozitate?

Am rămas în tăcere, pierdute în gânduri, sorbind, din când în când, din ceștile de ceai.

Am recitit cu glas tare scrisoarea lui Arthur, accentuând fragmentul următor:

Mi-a luat peste douăzeci de ani să dau de urma unui obiect extrem de valoros. Am aflat unde se găsește, dar nu voi putea să-l recuperez. Fă-o tu, Freya. Astfel, îți vei recăpăta viața și profesia. Îmi pare rău că nu pot spune mai multe; am fost trădat și mi-e teamă că scrisoarea ar putea ajunge pe mâinile cui nu trebuie. Nu vorbi cu nimeni. Nu mai poți avea încredere în nimeni. Vânează indiciile și vei găsi o rezervare. Te rog din suflet să participi, dar ai grijă! Cel care m-a trădat îți va urmări fiecare mișcare.

Ochii lui Carole se aprinseră.

– Poate că lordul Metcalf i-a spus lui Arthur că obiectul se află aici. Numindu-te autentificator, ți-a dat acoperirea perfectă ca să-l poți găsi. Ce părere ai?

– Cred că e o deducție corectă. Arthur trebuie să-și fi făcut socoteala că regăsirea obiectului mi-ar aduce recunoașterea necesară ca să revin în lumea vânătorilor de antichități. Dar trebuie să fim *extrem* de prudente. Sunt sigură că suntem urmărite și că ucigașul s-ar putea afla în spatele oricărei uși din conac. Trebuie să punem întrebări *subtile* la cocktailul din seara asta.

– Dragă, subtilitatea este a doua mea natură, îmi spuse Carole aranjându-și brățările zornăitoare.

– Dă-mi voie să te contrazic. Ești orice, numai subtilă nu. Ieși imediat în evidență.

Mătușa mea trăia într-un univers paralel uneori.

– O, mulțumesc pentru compliment, fetița mea. Ies în evidență *subtil*, nu-i așa? Eleganța mea dintr-o lume apusă stârnește admirația tuturor.

– Acum, că am ajuns la concluzia că nu ești subtilă, ar trebui să aruncăm o privire în jur.

– Categoric. Am văzut niște burlane pe care ne-am putea cocoța ca să scotocim prin dormitoare, zise terminându-și ceaiul dintr-o înghițitură.

Am ales să-i ignor propunerea bizară.

– Mă gândeam mai mult la o plimbare pe domeniu, pentru că am citit asta.

Am deschis primul jurnal, la începutul celei de-a doua secțiuni, unde Arthur scrisese:

IMPORTANT – Vechea ruină englezească de la conacul Copthorn, construită de primii proprietari, familia Craven, în 1903. Destul de greu de găsit, este cel mai bun punct de observație. Doamna victoriană avea ocazia să admire un peisaj gotic când ieșea la plimbarea zilnică.

Carole își împrospătă rujul roșu aprins.

– O ruină, draga mea, este o construcție ca un turn, o grotă sau o altă structură decorativă. Majoritatea s-au deteriorat, lăsate în paragină, pentru că nu aveau altă utilitate decât să fie admirate. Aceste locuri nu sunt proiectate ca puncte de observație.

– Sunt de acord cu tine, dar cred că ar trebui să verificăm dacă o astfel de extravaganță există aici. Poate că descoperim încă un indiciu. O plimbare prin împrejurimi n-ar trezi suspiciuni, nu crezi?

– Mă duc să-mi iau pardesiul și o pereche superbă de cizme înalte, din piele întoarsă, ca să mă ferească de urzici.

În mod normal, n-aș fi fost de acord cu schimbarea ținutei, care echivala cu o declarație de intenție, dar eram prea preocupată de numeroasele întrebări fără răspuns. Arthur scrisese totul cu un motiv anume.

– Pe unde s-ar plimba doamnele victoriene? am întrebat.

– Probabil prin jurul lacului. De acolo ar trebui să începem căutarea.

Sunetul unei portiere trântite afară ne făcu să tresărim.

– Oameni, se înveseli brusc Carole. Oamenii sunt întotdeauna mai interesanți decât plimbările.

Ne-am repezit la fereastra bucătăriei.

Mașina era un Audi mare, cu tracțiune integrală, puțin murdar de noroi. Ne-am consultat rapid din priviri.

– Vine din oraș, sugeră mătușa mea.

– De la Colchester, sau de mai departe?

– Intuiția îmi spune că de mai departe.

Ne-am aprobat una pe cealaltă din cap, mulțumite că intraserăm atât de bine în rolurile de detectivi.

Un bărbat între două vârste, îmbrăcat cu blugi zdrențuiți, ieși în fugă din conac și ajunse la mașină la timp ca să-i deschidă unei tinere de vreo douăzeci de ani. Nou-venita avea părul strâns în coadă de cal. Blugii strâmți, bluza crem de mătase și pantofii cu tocuri înalte o făceau să arate de parcă tocmai ieșise dintr-un club londonez cu circuit închis. Bărbatul îi puse o mână pe umăr, fără să observe reacția neplăcut surprinsă a fetei sau preferând s-o ignore.

L-am studiat cu atenție. Afișa genul acela de declasare putred de bogată pe care numai aristocrația știe s-o cultive. Și-a mutat mâna între omoplații tinerei și a împins-o, destul de tare, spre clădirea din capătul opus al șirului de foste dependințe ale fermei. Am observat că menajera, Clare, nu se vedea pe nicăieri. M-am întors spre Carole.

– Presupun că tipul s-a înregistrat deja.

Când trecură pe lângă clădirea noastră, femeia aruncă o privire spre bătrânul conac și, parcă înfiorată, își strânse peste umeri eșarfa lată de lână.

„Unul dintre ei l-a asasinat pe Arthur?", nu m-am putut împiedica să mă întreb.

– Sunt ca acasă, nu ți se pare? Ți se par cunoscuți? îmi șopti Carole.

– Nu știu, dar tipul nu-mi place. E brutal și pare mult prea în vârstă pentru ea.

Carole mă aprobă din cap.

– Sunt sigură că o să-i întâlnim la cocktail. Cum rămâne cu misiunea noastră de recunoaștere?

– Credeam că mergem la plimbare.

– Corect, dar cu ochii larg deschiși.

Am pufnit în râs și mi-am luat haina.

Conacul, care domina perspectiva, putea să adăpostească un adevărat cuib de vipere. În orice caz, decizia lui Arthur de a face apel la mine și la Carole ca să-i descoperim misterul trăda disperare. Mă concentrasem asupra vânătorii și nimic nu mă mai putea opri acum.

16

„Un vânător de antichități foarte talentat este ca o pisică. Își urmărește prada fără ca victima să-i simtă prezența."

Arthur Crockleford

Am încuiat ușa și am ridicat ochii spre cer. Deasupra noastră atârnau nori negri de ploaie. Era

una dintre acele după-amiezi de mai care te aruncă înapoi în timp, la aversele din aprilie.

Mi-am strâns cordonul pardesiului în jurul taliei și mi-am înfășurat la gât eșarfa Hermès din anii '60. Carole, pe care vremea n-o deranja niciodată, a ieșit înaintea mea, cu cizmele ei de piele întoarsă înalte până sub genunchi și un chimono de mătase albastru, cu model marin.

– Și dacă plouă? am întrebat-o, arătând spre ținuta ei inadecvată.

– Sincer, câteodată mă întreb unde te-am crescut! Suntem în Suffolk, una dintre cele mai aride zone ale țării. Hai, să mergem! zise bătând din palme, apoi o luă înainte cu siguranța unui meteorolog experimentat.

Am traversat aleea și ne-am îndreptat spre lac. Spre oroarea mea, Carole sări nonșalantă peste un zid mic și ateriză în partea cealaltă. Am imitat-o, descoperind că trupul meu își amintea mișcări din aventuri trecute, pe care mintea fusese antrenată să le uite. Licărul celei care fusesem altădată mi-a dat energie, iar nările mi s-au umplut de mirosul proaspăt al ierbii proaspăt cosite. Cărăruia pe care înaintam dădea ocol lacului înainte să se piardă într-un desiș dens.

Priveliștea era splendidă: câmpuri întinse de cartofi, țarcuri pentru porci și garduri vii. Am intrat în pădure, unde cărarea era acoperită cu ace de pin moi, al căror miros, combinat cu lemnul umed, îl înlocuia pe cel de iarbă. Lacul rămăsese în dreapta noastră. M-am întors brusc, ca să mă asigur că nu eram urmărite. Poate că ieșirea într-o pădure necunoscută nu fusese cea mai bună idee?

„Cineva ne-ar putea pregăti o ambuscadă aici."

Din depărtare se auzi tunetul.

Am cercetat cu privirea împrejurimile.

– Vine ploaia, anunță Carole, total șocată.

– Hai să vedem până unde putem ajunge înainte să fim nevoite s-o luăm înapoi, i-am propus, încercând să-mi reprim amintirea zilei ploioase în care fusesem alungată din magazinul de antichități.

Cu cât ne afundam mai mult în pădure, cu atât instinctul mă îndemna să facem cale întoarsă.

Am auzit trosnetul unei crenguțe.

Am înghețat pe loc.

Nu eram singure.

O senzație veche, de mult uitată, puse stăpânire pe mine – starea de alertă, ascuțirea simțurilor. Am examinat copacii din jur. O cioară își luă zborul printre ramuri. Mi se făcu pielea de găină.

– Trebuie să te duc înapoi. Suntem urmărite, i-am șoptit lui Carole, îngrijorată pentru siguranța ei.

Mătușa nu-mi acordă nici cea mai mică atenție, continuând să înainteze cu nasul în vânt.

– Sunt sigură că poteca asta o să ne conducă la bucla din jurul lacului pe unde se plimbau doamnele victoriene. O să ajungem acasă cât ai zice peşte. Sper ca în drum să găsim şi ruina aceea de operetă, ca să căutăm posibile indicii.

– Vine furtuna, se auzi o voce bărbătească din spatele perdelei de copaci din stânga noastră.

Am luat-o pe Carole protector pe după umeri.

– Dacă ne atacă, fugi.

– Nu vorbi prostii. Am centura neagră la taekwondo, iar tu ai ajuns să te sperii şi de păianjeni. Rămâi în spatele meu.

Carole făcu un pas în față, cu pumnii ridicați ca la box.

Mi-am îndreptat spatele şi mi-am înfipt călcâiele în solul moale. Procedeele de Krav Maga mi-au revenit imediat în memoria musculară. „Încearcă întotdeauna să pari puternică şi stăpână pe situație.“ Nu mai eram în curtea şcolii, ci în lumea reală. Pentru prima dată, mi-am dat seama că redevenisem *eu însămi* – persoana aceea nu mă părăsise, ci se ascunsese doar în siguranța casei din Londra şi în viața de soție şi de mamă. Totuşi, o dusesem pe Jade la cursuri de Krav Maga încă de la şase ani.

Frunzele şi crengile foşniră.

M-am pregătit, ajustându-mi postura. Tocmai căutam o cale de ieşire, când dintre copaci îşi făcu

apariția o siluetă înaltă, încă umbrită de frunziș.

Corpul mi se încordă.

„Eu sunt Freya Lockwood și am trecut prin încercări mai grele la poarta școlii", mi-am repetat în minte.

Pe potecă, în fața noastră își făcu apariția un bărbat. L-am privit lung, încercând să-mi dau seama dacă reprezenta o amenințare imediată. Purta o pereche de blugi vechi și o jachetă matlasată. Avea părul cărunt, aranjat atent. Cum ar fi zis una dintre prietenele mele divorțate de la Londra, „o vulpe argintie". În picioare avea cizme de cauciuc uzate, murdare de noroi. Era probabil același individ pe care-l văzusem tunzând iarba la sosire.

– N-aveți ce căuta aici, ne informă încruntat.

– Am ieșit la plimbare. Totul e în regulă, i-am răspuns dându-mă într-o parte, ca să-i sugerez să plece.

– Este un teren privat. Plecați imediat.

Era american și avea un puternic accent sudist. Avea maniere aspre, autoritare, dar departe de tonul pe care obișnuia să-mi vorbească James.

Carole îi adresă un zâmbet larg.

– Suntem oaspeți la conac. Zona aceasta este interzisă pentru străini? Clare nu ne-a informat.

Bărbatul lăsă capul într-o parte, brusc interesat.

– Ați venit pentru antichități?

– Da, participăm la excursia tematică, îi confirmă Carole în timp ce primii stropi de ploaie își făceau loc printre copaci. Dumneavoastră cine sunteți?

Omul se relaxă și-i întinse mâna.

– Eu sunt grădinarul domeniului, Phil.

Phil nu semăna deloc cu imaginea mea despre grădinari. În primul rând, nu avea câine, or, după cum se știe, toți grădinarii au câini.

Sunetul ploii lovind frunzele ne făcu să ridicăm ochii concomitent. O picătură înghețată mi se scurse pe obraz.

– Nu păreți genul normal, zise Phil și se apropie mai mult de noi.

Am rămas fermă pe poziție.

– N-am idee ce vrea să însemne „genul normal", pufni Carole. Ce om în toate mințile, dacă nu este adolescent, își dorește să fie normal?

– Nu mi-o luați în nume de rău, se scuză bărbatul.

– Un prieten comun ne-a făcut rezervarea, i-am răspuns.

Încercam să par destinsă, dornică de conversație. Așa ar fi procedat Arthur, iar acum ne aflam în lumea lui.

– Și cine este acest prieten?

– Un prieten bun. Abia așteptăm să cunoaștem pe toată lumea la masă, diseară. Îmi închipui că dumneavoastră sunteți obișnuit cu aceste adunări. Lucrați de multă vreme aici? interveni Carole.

Nici un răspuns. Am încercat o abordare mai directă:

– Știți dacă la conac se găsesc colecții demne de atenție?

Phil se mulțumi să ridice din umeri, apoi își înfipse mâinile în buzunare.

– După cum spuneam, n-ar trebui să umblați pe aici. În mod *normal*, oamenii stau în preajma casei. N-aveți ce vedea în pădure. Mai bine vă întoarceți înainte să vă prindă furtuna, ne sfătui, continuând să ne blocheze drumul.

Nu m-am mișcat.

– Ce păcat, speram să găsim o ruină aici, îi replică mătușa mea.

– Nu avem așa ceva, se răți Phil.

Ploaia se înteți se, făcându-mă să-mi ridic gulerul hainei și să mă închei la ultimul nasture ca să-mi protejez gâtul. Carole nu părea deloc îngrijorată. Își șterse doar stropii care i se scurgeau pe nas.

– Locuiți aici?

– Da, zise el, tot mai încruntat.

– Așadar, vă ocupați de domeniu și în weekenduri? îl presă mătușa mea.

– Da, dar... nu văd de ce v-ar interesa asta.

Mi-am spus că ar fi momentul să încerc ceva îndrăzneț.

– L-ați văzut cumva pe Arthur Crockleford săptămâna trecută pe-aici? Un bărbat la vreo optzeci de ani, îmbrăcat elegant, cu o cravată veselă?

– Nu. Eu sunt doar grădinarul.

Fără să mai scoată nici un cuvânt, bărbatul ne întoarse spatele și porni cu pași apăsați spre lac.

Am așteptat câteva minute și am continuat în aceeași direcție, nedescurajate de avertismentele lui. În drum, am mângâiat trunchiurile aspre ale unor pini, la fel de surescitată ca atunci când schimbasem încuietorile și-i aruncasem toate lucrurile lui James în stradă, trimițându-i apoi un mesaj: „Posesiunile tale lumești sunt afară și se anunță ploaie".

– E arătos, dar și bizar, comentă Carole.

Am aprobat-o în tăcere.

– Și faptul că neagă să-l fi văzut pe Arthur nu înseamnă că lucrurile stau neapărat așa.

Tunetul se auzi chiar deasupra noastră; în secunda următoare începu să plouă cu găleata. Crengile se aplecau peste noi ca niște gheare. Păsările își luau zborul spre adăposturi. Conștiente că furtuna ne dăduse planul peste cap, ne-am întors în grabă pe drumul pe care veniserăm, până am ajuns la marginea pădurii și am văzut conacul.

Când am ieșit dintre copaci, ne-a fost limpede că frunzișul des ne apărase de adevărata urgie. Forța naturii ni se înfățișa în toată splendoarea ei înfricoșătoare. Apele lacului se agitau sub vânt și din cer curgeau perdele de apă.

– Ar fi cazul s-o luăm la picior, propuse Carole. O să-l sun pe Harry, când ajungem la cazare, ca să-i aduc aminte să-l verifice pe Harley. S-ar putea să aibă nevoie de o sticlă de apă fierbinte în pat, dacă se face frig.

– Nu înțeleg. Cine-i Harry?

– Nu ți-am spus? Aranjasem cu vecina, Mary, să se ocupe de câine, dar apoi fostul asistent al lui

Arthur de la magazin, Harry, a avut amabilitatea să-și ofere serviciile pentru weekend. O să-i telefonez ca să mă asigur că Harley nu e deprimat. Cred că o să-i spun să renunțe la ședința de înot de sâmbătă.

Am evaluat amândouă potopul și ne-am consultat din priviri. Știam că va trebui să înfruntăm pieptiș furtuna dacă voiam să ajungem la timp pentru cocktail. Aveam de studiat opere de artă și oameni.

– Ești gata? am întrebat-o.

– Ca întotdeauna, îmi răspunse.

17

„Câteodată, dragul meu, nu trebuie decât să examinezi mai îndeaproape un obiect ca să-ți dai seama cât valorează cu adevărat."

Arthur Crockleford

HARRY

Harry era ud până la piele. Ploaia îi șiroia pe obraji, dar nu se putea urni din fața magazinului de antichități. Cu o oră mai înainte hotărâse că Harley avea nevoie de o plimbare. Casa lui Carole i se păruse sufocantă – probabil că lăsase încălzirea în funcțiune.

Pe la jumătatea dealului își dăduse seama că Harley nu prea făcea mișcare. Era un câine bătrân și lent.

„Așa este și Arthur", își spuse. „Așa a fost și Arthur", se corectă imediat.

Magazinul părea rece prin ploaia grea și rafalele de vânt. Fostul proprietar avea obiceiul să lase aprinsă lumina de la etaj când pleca, împotriva hoților. Acum nu se vedea nici o lumină. Lui Harry i-ar fi plăcut să mai pună o dată piciorul înăuntru înainte să părăsească Little Meddington.

Se dădu un pas în spate, ca să lase să treacă pe lângă el un cuplu. Cizmele din cauciuc verzi, înalte ale bărbatului îi amintiră de ceartă.

I se întâmpla rar să ajungă devreme la serviciu, dar în ziua aceea simțise nevoia să iasă din casă. Vecinul lui de apartament își invitase iubita în vizită, iar bucătăria comună devenise dintr-odată prea mică.

Se oprise pe culoarul care ducea în magazin.

– Trebuie să pleci. Asistentul meu va sosi dintr-o clipă în alta, auzi vocea lui Arthur.

– Spune-mi unde este, îi răspunse o voce bărbătească.

– Nu e treaba ta. Stai deoparte, rosti Arthur pe un ton aspru, din gât.

– Ai găsit pasărea fraților Martin? întrebă străinul.

Vocea îi era vag familiară lui Harry, făcându-l să se întrebe dacă nu cumva era unul dintre clienții obișnuiți.

– Nu! Vreau să pleci de aici imediat!

Răsună un bubuit înfundat, ca și cum Arthur ar fi izbit masa cu pumnul.

„N-ar vorbi niciodată așa cu un client", se îngrozi tânărul.

Nu reuși să înțeleagă nimic din replicile care urmară, așa că mai avansă tiptil pe culoar.

Clopoțelul de deasupra ușii scoase un clinchet. Persoana care se certase cu Arthur tocmai ieșise.

Harry ar fi dat orice ca să afle identitatea necunoscutului. Se îndreptă spre capătul culoarului. După zgomotul produs de pașii săi, individul era încălțat cu cizme de cauciuc. O scândură scârțâi, și Arthur, așezat la biroul lui din magazin, ridică imediat capul și închise cu un pocnet sec cartea din fața lui.

– Ce cauți aici?

Harry începu să se bâlbâie, șocat de reacția patronului.

– Eu, eu... tocmai...

– Îmi cer iertare, băiete. Nu mă așteptam să ajungi atât de devreme, spuse Arthur trăgând adânc aer în piept.

Anticarul fusese întotdeauna foarte discret în legătură cu sursa veniturilor care îi permiteau să țină afacerea în funcțiune, dar Harry nu-l auzise niciodată vorbind ca în dimineața aceea. Arthur avea vocea unui om speriat.

Harley se smuci în lesă, aducându-l înapoi la realitate. Mai aruncă o privire spre magazinul care avea să-i lipsească.

Se întoarse și porni spre casa lui Carole. Din depărtare se auzi un tunet.

18

„Iernile sunt lungi, dar primăvara găsește întotdeauna o cale să îndrepte lucrurile."

Arthur Crockleford

PHIL

Cărarea care ducea la casa grădinarului era bine ascunsă de ochii curioșilor. Traseul ei era cunoscut doar de răposatul Lord Metcalf și de copiii acestuia. Era o căsuță cu tavanul jos și ferestre mici, cu vopseaua sărită pe alocuri. În opinia lui Phil, casele englezești par șarmante, dar nu sunt făcute ca să fie locuite, dacă ai nevoie de căldură și de lumină ca să-ți păstrezi sănătatea mintală. Deschise ușa deformată de umezeală și se grăbi să intre.

Trebuia să studieze încă o dată fotografiile, ca să se convingă pe deplin că cele două femei erau într-adevăr cine bănuia el.

„Să le fi vorbit Arthur despre mine?" Întrebarea i se rostogolea în minte în timp ce scotocea în compartimentul secret, disimulat în primul sertar al comodei. Atinse cu degetele plicul de dimensiunea A4 lipit pe panoul din spate.

„Arthur a făcut o nebunie uriașă dacă le-a trimis aici, dar nebunia pusese stăpânire pe el în ultima vreme."

Trase plicul afară și răsfoi rapid hârtiile dinăuntru, până găsi fotografiile. Prima o înfățișa

pe Freya Lockwood. Fusese făcută probabil într-o vacanță, cu circa douăzeci de ani în urmă – era călare pe cal, iar în spatele ei se vedea un deșert întins. De atunci avansase în vârstă, dar privirea aprigă pe care i-o aruncase în pădure rămăsese neschimbată.

Luă cealaltă imagine, intitulată „Carole Lockwood". Era mai recentă. O înfățișa în vitrina magazinului de antichități, bând ceai cu Arthur. Râdeau.

Puse fotografiile înapoi în plic. Identitățile erau confirmate, dar nu-i ofereau nici o informație despre motivele prezenței lor acolo.

„Au pus mâna pe jurnale?" Asta ar fi vrut cu adevărat să știe. În mod normal, nu participa la serile bine stropite cu alcool, dar avea de gând să facă o excepție. Intenționa să se apropie de ele și să le stoarcă de informații.

De unde aflaseră de imitația gotică? Vremea îl ajutase să se debaraseze de ele, dar exista riscul ca munca lui tenace să se ducă pe apa sâmbetei. Trebuia să le supravegheze.

Cu șase luni în urmă, la o săptămână după ce sosise la conac, o întrebase pe Amy dacă era la curent cu existența acelei construcții ciudate. „A căzut în ruină de ani de zile. N-aș putea să-ți spun nici măcar pe unde se află", îi răspunsese. La vremea respectivă, lordul Metcalf căzuse la pat și nu mai era nimeni care să se ocupe de domeniu, așa că ascunzătoarea lui rămăsese secretă... încă.

Cu siguranță Carole nu-l recunoscuse, deși se intersectaseră de două ori în magazinul lui Arthur. Acesta era singurul motiv pentru care nu ceruse ca cele două femei să fie alungate imediat de pe proprietate. Dacă situația s-ar fi schimbat, ar fi trebuit să se adapteze – era foarte bun la asta.

Dacă cele două veniseră în locul lui Arthur, după ce i se întâmplase acestuia, erau ori incredibil de curajoase, ori incredibil de proaste. În orice caz, trebuia să fie atent.

Phil își scoase ghetele și jacheta uzată. Mai erau câteva ore până la cocktailul oferit oaspeților, suficient cât să facă un duș fierbinte și să-și calce rapid cămașa. Ar fi vrut să se întoarcă la ruină și să anunțe telefonic că vechea asociată a lui Arthur – cea pe care o folosea ca să repatrieze antichități din Orientul Mijlociu – își făcuse apariția. Din păcate, nu mai avea timp să treacă pe acolo. Vremea nu i-ar fi permis o deplasare rapidă și în scurt timp urma să se întunece.

Micul salon mirosea a fum stătut. Lângă șemineul stins se afla un singur fotoliu vechi. Phil oftă din rărunchi. Munca lui nu era deloc ușoară. Fotoliul putea fi răsturnat cu ușurință – exersase de multe ori mișcarea. Stofa de sub șezut se desprinse fără probleme, datorită marginilor tip Velcro pe care le cususe. Vârî mâna înăuntru și extrase o sacoșă din care scoase o pereche de mănuși negre din piele, apoi o armă care avea nevoie să fie curățată.

„Există o posibilitate clară ca cele două femei să nu scape cu viață de-aici", își spuse.

19

„Cealaltă tactică de vânătoare constă în a da târcoale inamicului ca un rechin. Analizează toate aspectele unei misiuni înainte să ajungi la o concluzie."

Arthur Crockleford

FREYA

Am ajuns cu întârziere la mica petrecere de la conac. Baia rapidă a lui Carole a durat o veșnicie, iar ca să-mi trec timpul, am făcut focul în șemineu și, fără să vreau, am adormit. M-am trezit brusc, dezorientată, cu impresia că sunt acasă, la Londra, uitându-mă în jur după Jade. Adevărul m-a lovit dureros – Jade crescuse, era departe, și până la vară casa mea avea să ajungă probabil în proprietatea

altcuiva. Mi-am scuturat disperarea și m-am concentrat asupra bâzâitului fin al unui uscător de păr care se auzea dinspre scara de pin. Umerii mi s-au relaxat. Eram pe punctul să urc la Carole, când ceva de lângă ușă mi-a reținut atenția. Era un plic de dimensiuni reduse.

L-am deschis și am găsit în interior o bucățică de hârtie pe care era scris: „PLECAȚI. ACUM".

M-am repezit la perdeaua care acoperea ușa, disperată să aflu cine-mi lăsase mesajul. N-am văzut pe nimeni.

Una dintre expresiile favorite ale lui Arthur mi-a revenit în minte: „Fugi, sau lupți? Decizia poate însemna viața sau moartea".

– Carole, vino să vezi ceva! am strigat.

Când ajunse în fugă la parter, i-am arătat peticul de hârtie.

– Cred că am nimerit la fix, zise.

– Nu vreau să te pun în pericol, i-am răspuns, frecându-mi cu degetele cicatricea din palmă.

Carole mă mângâie pe umăr.

– Dacă facem pe proastele, nu vom fi considerate o amenințare. Iar la vârsta mea, moartea mă așteaptă după fiecare colț. N-o să las hârtiuța asta să mă oprească.

N-am făcut nici un comentariu. Nu-mi plăcea să mă gândesc la vârsta ei și nici la ideea că i s-ar putea întâmpla ceva, natural sau nu.

– Dacă avem cel mai mic semnal de pericol, plecăm, am zis, punând-o să promită și gândindu-mă că fuga era reacția cea mai sigură.

– Am știut de la început că misiunea presupune riscuri. Arthur ne-a prevenit.

Am încuviințat și am deschis primul jurnal la reproducerile obiectelor de artă. Am memorat imaginile, ca să le pot identifica rapid. Mi-am trecut degetul peste unele dintre cele mai frumoase piese de mobilier Gillows și Chippendale din câte văzusem până atunci. Colecția conacului Copthorn se încheia cu un set de ceai din argint, decorat în *repoussé* (relief bătut din partea opusă a plăcii de

metal), înfățișând bâtlani, libelule și pești. O piesă cu totul specială, la fel ca perechea de papagali de Meissen cocoțați pe trunchiuri albe de copaci – cu penajul lor verde cu roșu și ciocurile întredeschise, ca și cum ar fi stat de vorbă. Obiectele listate în caiet erau de cea mai înaltă calitate și se aflau în conacul de lângă noi. Trebuia să le văd cu ochii mei, chiar dacă cineva mă îndemna în termeni categorici să plec.

– Mergem? am întrebat-o pe mătușa mea, ascunzând cât de bine puteam jurnalul în spatele grămăjoarei de lemne de lângă șemineu.

– Absolut. Să-l demascăm pe monstrul care l-a ucis pe dragul meu Arthur. O să-mi folosesc la maximum experiența de scenă și-o să dau spectacolul vieții mele! declamă pe un ton glumeț, contrazis de privirea îngrijorată.

Oricât de mult mi-aș fi dorit să văd colecția, eram îngrozită de ceea ce am fi putut găsi dincolo de ușa fermei. Cu mesajul de avertisment în mână, mi-am dat seama că nici în interior nu eram neapărat în siguranță. Pericolul ne pândea de pretutindeni. Am tras adânc aer în piept și mi-am îngropat temerile cât mai adânc în suflet.

Ne-am aventurat spre conac prin penumbrele serii. Ploaia se oprise, transformând gropile care punctau aleea pietruită în bălțoace mari. Atmosfera era încărcată, dând de înțeles că furtuna nu-și spusese ultimul cuvânt. Mă uitam în zare, la lacul care strălucea în lumina apusului, când Carole m-a apucat de mână.

– M-am mai gândit la grădinarul acela arătos.

– Nu, nu vreau să-mi aranjezi o întâlnire cu el, dacă asta te pregătești să-mi propui.

– În viața mea nu ți-aș sugera așa ceva, zise făcându-mi cu ochiul. Voiam să-ți spun că mi se pare cunoscut de undeva. Ori l-am mai văzut prin regiune, ori are genul acela de mutră care ți se pare imediat familiară.

Se încruntă, ca și cum ar fi confruntat trăsăturile lui Phil cu o bază de date internă.

– Se poate. Nu știam ce zic, având în vedere probabilitatea ridicată ca omul să ne fi mințit când afirmase că nu-l cunoștea pe Arthur. Peste câteva clipe am reluat: Dacă ne gândim că Arthur avea o legătură cu Copthorn Manor și cu lordul Metcalf, ar fi logic să presupunem că a intrat în contact cu grădinarul moșiei. Mâine-dimineață ar trebui să ieșim devreme și să căutăm iar ruina aceea.

Ochii lui Carole străluceau de exaltare.

– Mai e ceva, o idee care mi-a venit la baie – acolo unde îți vin toate ideile bune, firește.

– Firește...

– Tânăra pe care am văzut-o ieșind din Audi. Și ea îmi pare cunoscută de undeva. Poate că dintr-o vacanță cu Arthur. Nu știu de unde s-o iau. Am senzația că și-a schimbat coafura.

– Atunci, cu ea ar trebui să începem ancheta. Să aflăm cine este și cu ce se ocupa în weekendul când a murit Arthur.

Adrenalina vânătorii îmi intrase în sistem, făcându-mă să las deoparte ezitările și să lungesc pasul.

În fața ușii am ridicat mâna, pregătită să bat, dar mi-am dat seama că era întredeschisă.

– Bună seara, am zis tare.

M-am oprit, căci nu doream să intru fără să fiu invitată, dar Carole nu avea astfel de scrupule. Împinse ușa și mi-o luă înainte pe culoarul cavernos, cu tocurile pantofilor ei roșii țăcănind pe dalele de piatră. Un șemineu uriaș, în care ardea un foc vioi, acoperea aproape complet peretele din stânga noastră. În față se vedea o ușă de mahon deschisă pe jumătate, prin care se strecurau lumină și murmur de voci.

– Înainte! mă îndemnă Carole făcându-mi cu ochiul, gata să farmece pe oricine s-ar fi găsit acolo.

Păși spre lumină ca o soprană pe punctul să-și cânte prima arie și dispăru într-o încăpere plină de necunoscuți.

Eu nu eram la fel de sigură pe mine. Mi-am aranjat rochia pe care mi-o dăduse, jenată de croiala prea strâmtă și de mărgelele negre din plastic de la mâneci. Mă străduisem ani de zile să duc o viață liniștită. După Cairo – finalul carierei mele și începutul relației cu James –, mă dedicasem complet rolului de „mamă și soție model", fără să mă gândesc vreo secundă că acesta s-ar putea încheia. Râsetele care se auzeau din sală mă făceau să-mi dau seama cât de mult mi se îngustase viața. Dacă mi-aș fi continuat cariera de vânător de obiecte prețioase furate, dacă aș fi găsit o modalitate de a merge înainte fără mentoratul lui Arthur și dacă aș fi ignorat obiecțiile lui James, cred că aș fi intrat în încăperea aceea cu fruntea sus. Cât de mult pierdusem în toți acești ani în care stătusem ascunsă?

Am făcut încă un pas spre ușă cu curiozitatea ținându-mi loc de curaj, ca odinioară. Am hotărât că venise momentul să trezesc din amorțeală talentele pe care mi le perfecționasem la douăzeci de ani. Trebuia să aflu dacă încă mai aveam în mine capacitățile vânătorului de antichități – era singurul mod prin care puteam descoperi adevărul.

Râsul forțat al lui Carole răsuna pe coridor. Am auzit-o prezentându-se și repetând cu glasul ei răgușit numele pe care le auzea. Am tras aer în piept.

„E timpul."

Am intrat în sală cu cuvintele „PLECAȚI. ACUM" rostogolindu-mi-se prin cap.

20

„Mai întâi ne ascultăm instinctul, abia apoi cunoașterea de care dispunem."

Arthur Crockleford

Salonul cu tavan înalt traversa conacul de la intrare până în partea din spate. Niște draperii

maro din mătase acopereau cele trei uși vitrate imense. În sala enormă fuseseră amenajate separeuri; două fotolii victoriene și un șezlong încadrau fereastra cea mai apropiată, făcându-mă să-mi imaginez nopți lungi de vară, mângâiate de adieri dulci venind dinspre grădina de trandafiri prin ușile larg deschise. În centru se afla o masă rotundă, perfectă pentru ceaiul de după-amiază sau pentru sendvișuri. Acum, pe ea trona o frapieră ornamentată de secol nouăsprezece din care ieșea gâtul unei sticle de șampanie, înconjurată de cupe care păreau să dateze din anii '50. Una era ciobită, din păcate, ceea ce reducea valoarea întregului set.

Am hotărât să nu mă alătur lui Carole și celorlalți oaspeți strânși lângă masa cu băuturi. Trebuia să-mi fac o idee despre ei înainte să interacționăm. Ce-mi puteau spune semnele mărunte și ticurile incontrolabile ale unor indivizi care nu știau că sunt urmăriți? Așa aș fi procedat și cu ani în urmă.

M-am apropiat de biblioteca pe jumătate mascată de ușa lată din sticlă, întrucât era cel mai bun punct de observație într-o sală atât de mare. Carole se afla în mijlocul încăperii, având-l în dreapta pe Phil și o femeie elegantă în stânga. În fața ei, cu spatele la mine, stătea bărbatul pe care-l văzusem mai devreme îndreptându-se către clădirile fermei. Era înalt, solid, cu părul înspicat de fire albe, îmbrăcat cu un tricou polo și blugi. Am presupus că femeia de lângă el era iubita lui. Nu-mi plăcea modul cum o ținea strâns pe după mijloc.

M-am prefăcut că studiez cărțile legate în piele, paharele și porțelanurile din bibliotecă. Eram nedetectabilă atâta vreme cât mătușa mea capta atenția tuturor. În stânga mea, sub o fereastră care dădea spre lac, am văzut o masă de perete ce i-ar fi putut fi atribuită lui Gillows. M-am apropiat mânată de curiozitate – oare făcea parte din colecția despre care îi vorbise Arthur lui Franklin? Ceva era în neregulă la ea. Mi-am plimbat degetul peste tăblia mesei și n-am simțit ce trebuia. Mi-a luat o secundă să-mi dau seama că obiectul nu fusese

atins de mâna maestrului. Era o reproducere ieftină. O voce din spate m-a smuls din confuzie.

– Giles, nu ne-am mai văzut de mult, zise Franklin, făcându-și astfel intrarea în scenă.

M-am întors repede la locul oarecum ferit de lângă bibliotecă, sperând că avocatul nu mă văzuse. Se îndreptă glonț spre bărbatul bine făcut pe nume Giles, care se desprinse de grup și-i ieși în întâmpinare cu mâna întinsă.

Am făcut încă un pas în spate și am luat o carte de pe un raft.

Oare o văzuse pe Carole?

Volumul era acoperit de un strat gros de praf, atestând slabele calități de gospodină ale lui Clare.

– Regret că am fost nevoit să vă dau de știre despre decesul tatălui dumneavoastră și apoi al lui Arthur. Înțeleg că cei doi se cunoșteau?

„Așadar, Giles e fiul lordului Metcalf?“, m-am întrebat. „Dacă da, e logic să fie aici, dar de ce locuiește la fermă? Ele este stăpânul conacului acum, fără doar și poate.“

Cu coada ochiului i-am văzut bicepsul încordându-se. A tras adânc aer în piept și a început să-și învârtă inelul cu pecete de pe degetul mic. Probabil că reprezenta blazonul familiei, dar eram prea departe ca să-mi dau seama.

– L-am cunoscut foarte puțin pe Arthur, dar am auzit numai lucruri bune despre el, numai lucruri bune, răspunse Giles cu un zâmbet fals.

– Mă bucur că Arthur ne-a făcut prezentările la The Crown duminica trecută, altfel nu v-aș fi recunoscut în seara asta, continuă Franklin. Am înțeles de la răposatul Lord Metcalf că nu vă înțelegeți bine cu sora dumneavoastră, așa că am fost puțin surprins când v-am văzut împreună.

Încerca să pară relaxat, dar tonul trăda o anumită încordare.

– Mă duc să-mi mai iau o băutură, mormăi Giles. Vă rog să mă scuzați.

Se îndreptă spre masă și-și umplu până sus paharul cu vin roșu.

Carole venea spre mine cu două cupe de șampanie în mâini. Franklin o văzu. Umerii i se încordară și ochii i se îngustară, dar nu scoase o vorbă și nu schiță nici un gest de salut. Din contra, îi întoarse spatele și se duse după Giles spre masa cu băuturi.

– Ce mai adunare, îmi spuse mătușa mea întinzându-mi cupa. Văd că a venit și Franklin. Nu e cam nepoliticos din partea lui să nu mă salute?

– Tocmai am auzit, fără voia mea, că avocatul s-a întâlnit cu Giles și cu sora lui duminică, la pubul The Crown din Little Meddington. Știm că Arthur a murit probabil în primele ore ale dimineții de luni. Unul dintre participanții la cina aceea ar fi putut să rămână în sat și să se ducă la anticariat. Dar cine-i sora lui?

Carole mă luă de mână.

– Draga mea, ești extraordinară, dar, vezi tu, asta înseamnă că Franklin era și el acolo.

Amândurora ni se tăie respirația.

– Vorbeați despre mine? Bună seara, doamnelor, spuse avocatul. Văd că ați venit. Credeam că ne-am înțeles să nu participați la acțiunea de la Copthorn Manor, adăugă, luând o înghițitură mare de vin.

– N-am afirmat niciodată așa ceva, i-am răspuns. Am spus doar că nu m-am mai ocupat de evaluări de multă vreme. Am decis să accept jobul oferit de Arthur, din respect pentru prietenul plecat dintre noi.

„Sper că i-am închis gura", mi-am zis în sinea mea.

– Vreți să evaluați aceste obiecte? întrebă schițând un gest larg.

Am aruncat o privire la imitația de masă Gillows, dar mi-am dat seama că avocatul nu se pricepea la artă.

– Exact.

– Dar ați spus că *nu veniți*, insistă Franklin, strângând pumnul involuntar.

– Ne-am răzgândit în ultimul minut. Cum atmosfera devenise glacială, am scos din bibliotecă

încă un volum superb legat în piele și am zis: Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă. Acum, aș vrea să evaluez cărțile, dacă nu vă supărați.

Avocatul se îndepărtă clătinând frustrat din cap. Volumul pe care-l luasem la întâmplare părea să aparțină epocii victoriene sau eduardiene și era în germană. Am scos încă o carte, apoi încă patru. Toate erau în limba germană, iar ultima părea un fel de ghid practic al gospodinei, dacă era să mă iau după desene.

– Am mai fost într-un salon din ăsta. Îi aparținea unui bancher care cumpărase un conac aristocratic și voia să-l facă să arate autentic. Pentru el nu conta conținutul cărților, ci doar aspectul exterior, i-am șoptit lui Carole, atentă să nu fiu auzită de convivi. Aici, se pare că cineva a dorit să recreeze stilul unei biblioteci de secolul al nouăsprezecelea, asta dacă nu cumva lordul Metcalf era neamț. Mă întreb de ce.

Carole se încruntă preocupată.

– Jurnalul inventariază o colecție uriașă. Credeam că asta este.

Era limpede că pentru un profan, sala părea plină de mobilier vechi și valoros.

„Arthur știa că aici sunt numai falsuri și a vrut să văd și eu."

– Instinctul îmi spune că ceva e foarte în neregulă. Unde sunt adevăratele piese de colecție?

Înainte să apuce să exprime o părere, discuția ne-a fost întreruptă de femeia elegantă pe care o remarcasem mai devreme. Avea aproape șaizeci de ani și era îngropată în bijuterii de la Joseff of Hollywood.

– Numele meu este Amy Metcalf, se prezentă și-i întinse mâna lui Carole, apoi mie.

„Asta trebuie să fie sora", mi-am spus. Era înaltă și slabă, îmbrăcată cu o bluză de mătase neagră, pantaloni kaki și pantofi roșii cu toc înalt. O invidiam pentru stil și încrederea în sine.

– Bine ați venit în modesta mea locuință! Am aflat de la menajeră, Clare, că-l înlocuiți pe Arthur.

Fascinant... Făcu o pauză și examină rapid mărgelele negre din plastic și paietele care-mi decorau încheieturile, apoi reluă: Știu că pe tatăl meu îl amuza sclipirea de excentricitate a lui Arthur, care a numit această reuniune de weekend *retreat*. Sper să trecem peste acest detaliu și să începem evaluarea mâine-dimineață. Din păcate, suntem nevoiți să golim casa părintească.

– Vindeți? am întrebat-o.

– Să vindem? Dumnezeule, nu... știți, doar acoperim ce rămâne cu niște cearșafuri, zise schițând un semicerc cu mâna. Până când venim înapoi.

– Și unde vă duceți?

Pe chipul lui Amy trecu o umbră, dar se recompuse rapid.

– Îmi place să călătoresc, iar acum, că tatăl meu nu mai este, n-am nici un motiv să rămân aici.

– Desigur. Condoleanțe, m-am grăbit să-i răspund.

– Vă rog să mă scuzați, trebuie să verific dacă e gata masa.

Cu aceste cuvinte, Amy ieși plutind din salon.

Carole îmi făcu semn spre masa centrală, de care se apropia femeia care coborâse din Audi, ca să-și umple paharul. Gândindu-mă că era un moment bun s-o descoasem, am ridicat bărbia spre ea, iar mătușa a înțeles imediat mesajul. În câteva secunde, a adus-o lângă mine.

– Bella, draga mea, vreau să ți-o prezint pe *minunata* mea nepoată. I-am spus Bellei ce grozavă ești, cum te-ai oferit să-l înlocuiești pe Arthur în ultimul minut.

N-am știut ce să răspund.

– E foarte modestă, eu i-am împrumutat rochia asta, adăugă arătând spre mânecile cu țechini.

– O, făcu Bella, evitându-mi privirea.

Avea umerii căzuți, iar părul dezordonat îi acoperea parțial chipul.

– Eu sunt Freya.

I-am zâmbit întinzându-i mâna, însă ochii ei rămaseră în pământ.

Giles ni se alătură și, cu o mișcare fluidă, o cuprinse de mijloc. Degetele lui parcă i se înfigeau în coaste, lăsând impresia că încerca s-o smulgă de lângă mătușa mea.

Am început să mă joc cu mărgelele de plastic de la mâneci, căci situația mă jena. În minte mi-au venit imediat modalitățile prin care aș fi putut-o ajuta pe Bella.

„O lovitură rapidă la carotidă ar trebui să fie suficientă." Gândul m-a șocat. Nu pentru că n-aș fi știut cum să procedez, ci pentru că mi-am amintit atât de repede cum aș fi reacționat.

– Noi trebuie să discutăm cu sora mea, ne anunță bărbatul trăgând-o de mână. Vă doresc o seară plăcută.

Dar Carole n-avea de gând s-o lase să scape așa de ușor.

– Foarte bine, dar mai târziu. La revedere!

O apucă pe Bella cu o mână, iar pe cealaltă o flutură în direcția lui Giles.

Aveam senzația că mătușa mea era gata să tragă de biata fată ca într-o luptă cu odgonul.

Giles ne privi atent pe amândouă – ar fi putut să câștige orice luptă și o știam cu toții, dar alese să cedeze, ca să nu iște o scenă.

– Stați cu ochii pe ea, zise înainte de a se îndepărta.

Plecarea lui fu salutată cu un oftat colectiv de ușurare. Bella se îndreptă puțin de spate, iar ochii ei, mari și căprui, îi întâlniră pe ai mei. Era înaltă ca un fotomodel și emana un aer mediteraneean datorită pielii bronzate și a părului negru.

– Eu sunt Freya, m-am prezentat din nou.

– Bella... Îmi pare rău, e cam morocănos la evenimentele de familie.

I-am întins mâna încă o dată, și mi-a scuturat-o cu căldură. Această interacțiune simplă mi-a schimbat atitudinea, făcându-mă să-mi dau seama

că nu era atât de greu pe cât mă temeam să faci cunoștință cu oameni noi.

– Am detectat un mic accent londonez? am întrebat-o.

– Am crescut pe Green Lanes, în cartierul Tottenham, în comunitatea turcă. Mama era turcoaică. Acum, de când sunt cu Giles, ne deplasăm destul de mult.

Aruncă o privire spre Giles, care stătea de vorbă cu Amy în pragul ușii. Chiar dacă nu scosese decât câteva cuvinte, îmi era limpede că bărbatul nu avea un accent londonez, ci mai degrabă unul dobândit la o școală privată foarte scumpă. L-am urmărit în timp ce-i șoptea ceva lui Amy. N-ai fi zis că fac parte din aceeași familie, atât de puțin semănau.

– Amy și Giles sunt frați, dacă am înțeles corect? am întrebat-o pe Bella.

– Da. Lordul Metcalf, proprietarul acestei moșii, a fost tatăl lor. Probabil că n-a fost cea mai bună idee să le-o lase amândurora, știind cât de puternic se detestă și cât urăsc amândoi locul ăsta.

– Deocamdată văd că se înțeleg destul de bine, mai ales că l-am auzit pe Franklin spunând că au luat cina împreună.

Surâse și sorbi din cupa de șampanie.

– Nu știu nimic despre cină. La toamnă plecăm de-aici și mergem să vedem locul acela din filmul cu Indiana Jones – știi la ce mă refer? Arthur spunea că e absolut fantastic.

M-am încordat auzind numele anticarului, dar am făcut un efort să par nonșalantă.

– Vrei să spui Petra? La asta te referi? Întotdeauna mi-am dorit să ajung acolo, am mințit. Poate că era mai bine să nu-mi aduc aminte de cei trei ani cât am vânat antichități în jurul lumii, inclusiv în Iordania; pe deasupra, așa evitam întrebările nedorite. L-ai cunoscut pe Arthur?

– Petra, da, îmi răspunse tânăra bătând din palme. Arthur mi-a povestit despre locul acesta iarna trecută și m-a îndemnat să merg acolo cu Giles, dacă avem vreodată ocazia. Dar Giles e atât

de ocupat! De obicei fac turism de una singură. Deși te-am văzut și pe dumneata de câteva ori, zise înclinând capul spre mătușa mea.

Carole înflori de plăcere.

– Desigur, draga mea. Eram sigură că te cunosc de undeva. Ne-am întâlnit la castelul acela din Scoția, nu-i așa? Am dansat la ceilidh[2], parcă zburam prin sală.

Carole schiță o piruetă, în zdrăngănitul brățărilor.

– Recunosc că eram puțin ametită, râse Bella, până când îl văzu pe Giles clătinând din cap mustrător în direcția ei și hohotul i se opri în gât.

– Și vom dansa din nou în noaptea asta, da? Am înțeles că după masă avem spectacol de dansuri din buric, spuse Carole luând-o de mână.

– Dacă ar fi așa de simplu! În orice caz, așa-zisul „program" e o glumă de-a lui Arthur. Nimeni nu se așteaptă să fie respectat.

„Nu m-am înșelat, așadar. Arthur a scris programul", m-am felicitat în sinea mea.

– Nu primim dansuri din buric? întrebă Carole, vizibil dezamăgită.

Bella pufni în râs, dar se controlă la timp.

– Nu, nu primim, murmură.

Ușurința cu care își controla reacțiile era de-a dreptul șocantă. Poate că se obișnuise să-și ascundă emoțiile în preajma lui Giles.

Din cealaltă parte a mesei centrale se auziră niște hohote de râs care m-au făcut să mă întorc. Phil, grădinarul, Giles și Franklin păreau să se distreze foarte bine între ei. Phil purta o cămașă mulată care îi punea în evidență musculatura brațelor. Mi-am dat seama că, dacă-l găseam atrăgător, sigur era ceva în neregulă cu el. După greșeala măritișului cu James, era clar că nu puteam conta pe gustul meu la bărbați. Oare el îl ucisese pe Arthur? Carole îmi zâmbi și se îndreptă spre grupul bărbaților, lăsându-mă cu Bella.

– E minunată. Și pare să suporte foarte bine pierderea lui Arthur, comentă aceasta din urmă, indicând-o cu bărbia pe mătușa mea.

– E stoică, i-am răspuns.

Bella mai luă o gură de șampanie.

– Franklin zice că Arthur v-a lăsat vouă anticariatul. Și că te vei ocupa mâine de evaluarea obiectelor de aici. Aruncă rapid o privire în jur, apoi adăugă în șoaptă: De obicei avem mai mulți participanți la vânzările astea de sfârșit de săptămână. Mult mai mulți decât acum. Știi, fac conversație lejeră la un pahar, negociază tranzacții în timpul cinei și apoi, dimineața, cumpără piesele autentificate și evaluate de Arthur. Ridică paharul spre sală. Dar acum se petrece altceva, nu crezi?

Îmi zâmbea inocent, dar am înțeles perfect ce voia să spună.

Anume, că această ieșire tematică de weekend era diferită de cele precedente și că Arthur fusese vârât până la gât în ea. Dar urmau să aibă loc activități ilegale, sau doar secrete? Aș fi dat orice ca să aflu răspunsul.

Aveam capul plin de întrebări. Unde era mobila notată de anticar în jurnal? Ucigașul lui chiar se afla acolo? Cine scrisese bilețelul de avertisment?

– Se întoarce iubitul meu, spuse Bella încercând să zâmbească.

Cineva se atinse de mine, făcându-mă să tresar. Giles apăru brusc în dreapta mea.

– Despre ce vorbeați?

I-am susținut privirea intensă fără ezitare.

– Am copilărit amândouă la Londra și e plăcut să evoci amintiri, nu ești de acord?

– Câteodată.

Luă o gură mare de vin și mă examină de sus până jos, oprindu-se la brizbrizurile care-mi împodobeau încheieturile. Am tras de mâneca din dreapta până mi-a acoperit cicatricea din palmă. Nu-mi plăcea de Giles. În ciuda maxilarului pătrat și a hainelor scumpe, nu găseam nimic atrăgător la el. Iar dacă la conac se petrecea într-adevăr ceva necurat, aș fi pus pariu că bărbatul alb privilegiat care stătea în fața mea era vârât până la coate.

M-am scuzat și am pornit în direcția lui Carole. În drum, am observat o imitație de fotoliu Chippendale în colțul îndepărtat al sălii. Al treilea obiect dubios. Lumea parcă începea să se miște cu încetinitorul în jurul meu. Cu simțurile în alertă maximă, mi-am întipărit în minte detaliile într-o imagine de ansamblu. În dreapta mea, pe bibliotecă, ticăia un ceas de masă. Ochii îmi săreau de la un chip la altul: Franklin, Giles, Bella, Amy, iar undeva la bucătărie, Clare. Fiecare dintre ei îmi trezea suspiciuni, la fel ca fotoliul acela. Arthur avusese dreptate să ne îndemne la prudență. Nimic de la Copthorn Manor nu era ceea ce părea, și oricare dintre acești indivizi putea fi ucigașul.

21

„Amy, trebuie să îndrăgești obiectele trecutului, pentru că uneori sunt tot ce ne rămâne de la cei pe care-i iubim."

Arthur Crockleford

AMY

În mijlocul bucătăriei mari a conacului Copthorn, Amy tocmai descoperise că Clare era o bucătăreasă dezastruoasă. „De ce ne-o fi recomandat-o Franklin pentru acțiunea din weekendul ăsta?", se întrebă, pe bună dreptate. Oala cu supă de măcriș bolborosea ca ceaunul vrăjitoarei din *Macbeth*. Poate că voia s-o otrăvească și să fugă cu bijuteriile ei, pe care Amy le iubea mai mult decât orice altceva pe lume.

De pe coridor se auzi ecoul unui dop de șampanie. Amy ar fi preferat să se întoarcă și să se joace de-a gazda, una dintre ocupațiile ei preferate.

– Ești sigură că totul e comestibil? o întrebă pe Clare în timp ce deschidea cuptorul, ca să verifice dacă lasagna nu se arsese.

Clare, neluând în seamă ironia, începu să toarne supa în farfurii.

– Nu! strigă Amy. Oaspeții trebuie să fie deja așezați la masă, altfel se răcește. Dumnezeule, nu știi chiar nimic?

– Îmi cer scuze, era gata, așa că..., mormăi menajera.

– Bine, bine. Mă duc să-i invit la masă.

Amy ieși din bucătărie și se întoarse în salon.

„De ce ne-a trimis-o Franklin pe Clare? Care-i planul lui?"

Când deschise ușa, o văzu pe Carole râzând. Râsul ei i-l aminti pe cel al lui Arthur. Greșise când i-o propusese lui Franklin pe Freya ca autentificator de rezervă. Franklin era un idiot, altfel nu i-ar fi permis Freyei să vină acolo.

Se opri în prag, privind-o cum se juca distrată cu mânecile rochiei aceleia oribile. Părea destul de... insipidă, dar pe Amy o irita modul în care privirea i se oprea asupra fiecărui obiect din încăpere.

„Vede lucruri pe care alții nu le văd."

Îl înjură din nou pe Franklin în minte. Avea destule probleme pe cap, nu putea să țină pe toată lumea sub supraveghere. Pe de altă parte, era în stare să se ridice la înălțimea oricărei situații, lucru cu care se mândrea.

– Masa e gata, vă rog să mă urmați, anunță.

Carole se repezi spre ea, iar parfumul ei îi trezi o amintire neplăcută. Cu o săptămână înainte, Amy se dusese până la Little Meddington ca să discute cu Arthur. Așteptase vizavi, în fața oficiului poștal, ca magazinul să se golească. Anticarului și lui Carole le luase două ore și douăzeci de minute să-și termine ceaiul.

Când intrase, mirosul de Chanel No. 5 încă plutea în antreu. Se văzuse nevoită să admire grația și încrederea în sine pe care le degaja Carole. Era aproape la fel de bine antrenată ca și ea.

Îl găsise pe Arthur așezat la birou.

– Ah, dragul meu! Ce mai faci? îl salutase, închizând ușa în urma ei.

Anticarul sărise imediat de pe scaun când o recunoscuse.

– Amy, ce plăcere să te văd!

– Ai trecut pe la tata, îi spuse ea zâmbind cu tandrețe.

Arthur încercă să-i răspundă la fel.

– A fost doar o conversație între doi bătrâni. Mi s-a părut destul de circumspect.

– Moare, Arthur, iar eu o să-i moștenesc toată averea.

Știa că anticarul înțelesese mesajul: „Tata a insistat să lucrezi pentru el; acum, insist să lucrezi pentru mine". Își plimbă palma peste tăblia biroului și ridică o vază mică de care era atașată o scoică.

– Ceramică de pe fundul mării?

Arthur se încordă.

– Ies la pensie. Și te rog să nu atingi piesa aceea.

– Îți iubești prea mult meseria ca să te retragi. Sunt o clientă generoasă. Pot să-ți ofer mult mai mult decât tatăl meu.

Știa că acesta era argumentul decisiv, așa că observă cu mulțumire că anticarului i se aprinseseră ochii. Amy era convinsă că toți oamenii pot fi cumpărați – era doar o chestiune de preț.

Dădu ocol biroului și se lipi de trupul bătrânului. În respirația lui încă se simțea ceaiul mentolat.

– Arthur, dragul meu, toată lumea știe că ești cel mai bun din branșă, iar eu lucrez numai cu cei mai buni. Te rog, gândește-te la oferta mea. Promiți?

Îi adresă cel mai cuceritor zâmbet de care era capabilă și-l sărută pe obraz.

– Da, sigur, răspunse anticarul cu un zâmbet tot mai șters.

Acum, din pragul salonului, Amy o urmărea pe Freya, care venea spre ea.

„Chiar este un evaluator profesionist? Dacă da, atunci s-ar putea dovedi utilă...", își spuse în sinea ei.

22

„Întotdeauna există un indiciu pe care să-l poți urma, chiar dacă nu este cel pe care-l

cauți."

Arthur Crockleford

FREYA

Am urmat-o pe Amy, împreună cu Carole, în afara salonului, de-a lungul părții din spate a holului de intrare. Prin ferestrele înalte ale coridorului pătrundea o lumină firavă care ne îngăduia să vedem podeaua de piatră. Probabil că ne deplasam în paralel cu fațada clădirii, către partea care dădea spre clădirile fermei, transformate în case de vacanță.

I-am dat un cot lui Carole și i-am spus:

– Știm că majoritatea oaspeților de aici se aflau în preajma Suffolkului în noaptea morții lui Arthur. Dar n-am apucat să-l întrebăm pe Phil. Ce-ar fi să ne concentrăm asupra celor care ar fi putut avea ceva împotriva lui?

Carole își freca mâinile entuziastă.

– Mă ocup. Înainte să înceapă distracția – abia aștept, tu nu? –, o să aflu micile secrete murdare ale tuturor. Cu detalii suculente.

– Of, Doamne, am murmurat îngrozită.

Ultimul lucru de care aveam nevoie era mătușa mea pe post de Inchiziție spaniolă.

– Te-am auzit, să știi. Te asigur că în oasele astea bătrâne curge încă sângele showbizului strălucitor. Împingându-și bărbia înainte, adăugă: Arthur a știut că voi fi aici, că a venit momentul să crească mizele și să pună dansul în program. Ca în Scoția.

– Mă refeream la interogarea oamenilor, i-am răspuns.

Nu avea nici un sens să-i spun că nu vom avea parte de nici un fel de distracție. Nu auzea decât ce-i convenea.

– Privește și învață, draga mea.

Mi-o luă înainte, se apropie de Amy, o luă de braț și-i șopti ceva la ureche.

Am auzit pași grăbiți în spate.

– N-ar fi trebuit să vii aici, îmi zise Franklin pe o voce joasă.

– M-am răzgândit. O să verific toate obiectele pe care le vrei autentificate. Sper să fiu și plătită pentru asta.

Franklin îmi aruncă o privire piezișă.

M-am uitat peste umărul lui. Phil și Giles tocmai ieșeau din salon. N-o vedeam nicăieri pe Bella; probabil că era mascată de silueta masivă a iubitului ei.

Giles verifică holul, mișcându-și capul la stânga și la dreapta. Atitudinea lui avea ceva ciudat. Chipul îi rămăsese în umbră, dar acum știam cu cine aveam de-a face: el era domnul Ochelari-de-Soare de la biserică. Scăpase de barbă între timp, dar eram sigură că nu mă înșelam. Mi-am șters palmele transpirate de rochie. De ce o căutase pe Carole la înmormântare? El era cel care ne urmărise și ne făcuse să fugim din magazin? M-am cutremurat – descoperirea avea toate motivele să mă îngrijoreze.

– Auzi ce-ți spun? Franklin mă apucase de braț și o ținea una și bună: Ai făcut o greșeală. N-ai ce căuta aici. Am situația sub control. Exact asta i-am spus și lui Arthur.

Vedeam cu ochii minții cuvintele mesajului de avertizare. Poate că avocatul ne reperase mai devreme, scrisese bilețelul și apoi făcuse pe niznaiul când ne văzuse la cocktail.

– Și ce ți-a răspuns Arthur? l-am întrebat, știind că anticarul nu suporta să-i spună cineva ce să facă.

Franklin miji ochii.

– N-ar fi trebuit să...

– Îmi închipui că a insistat, l-am întrerupt. Când și-a dat seama că s-ar putea să nu mă pui la curent cu dorința lui, a găsit o cale prin care să descopăr singură informația.

– N-ai ce să faci aici, oftă el. Am instrucțiuni ca mâine să recuperez anumite obiecte și să le trimit unor persoane. Persoane care au insistat ca artefactele să fie verificate de Arthur Crockleford și de nimeni altcineva. Trebuie să pleci.

– Nu cumva tu ai strecurat bilețelul pe sub ușă, exact în acest scop?

– Ce bilețel? Crede-mă că am treburi mai importante.

Reacția lui mi s-a părut sinceră. Eram înclinată să cred că nu el era autorul mesajului. Ceea ce nu însemna că nu era asasinul.

Salonul în care am intrat era dominat de masa lungă din mijloc. În șemineul din capăt, încadrat de corpuri de bibliotecă masive, cu sertare dedesubt, ardea un foc puternic. Rafturile goale creau o imagine dezolantă, care mi-a trimis fiori pe șira spinării. Probabil că aici fusese odinioară biblioteca, transformată în sală de mese, pentru că era mai ușor de încălzit într-o seară rece și umedă de primăvară. În candelabrele impozante și în sfeșnicele de pe masă ardeau lumânări. Ceara topită se scurgea direct pe fața de masă. Singura sursă electrică de lumină era o lampă modernă, plasată pe o masă de serviciu. Efectul general oscila între romantic și sinistru – îmi venea greu să mă decid. Phil a intrat în sală și ochii ni s-au întâlnit. Jenată, m-am îndreptat spre una dintre ferestre și am dat perdelele laoparte. Era un obicei vechi. James ținea ca ferestrele să fie acoperite la apus. De unde mă aflam, puteam vedea luminile caselor de oaspeți din partea cealaltă a aleii.

Covorul bleumarin pe care călcam fusese atacat de molii. Mi-am frecat talpa de el, roasă de un gând. Multe lucruri din conacul acela erau greu de înțeles. Înainte să venim, îl căutasem pe Google și aflasem că fusese cumpărat cu treizeci și cinci de ani în urmă, în schimbul unei sume uriașe. Oamenii care dispuneau de asemenea sume aveau cu siguranță și mijloacele să-l renoveze, dar conacul nu arăta ca o casă de locuit. Și totuși, o familie locuise acolo decenii întregi. Fără să le placă, după cum se părea.

Am auzit-o pe Amy vorbindu-i tare lui Giles.

– Ce-ar fi ca măcar de data asta să stai în capul mesei, Gleznă?

Giles îi adresă un rânjet, iar Amy ieşi, aparent mulţumită.

„Gleznă“ nu-i o poreclă prea drăguţă, nu? De ce ai numi aşa pe cineva? Doar dacă nu... Cu mult timp în urmă, pe vremea când îi urmăream pe cei mai notorii hoţi de antichităţi prin toată lumea, descoperisem că toţi păreau să aibă porecle sau nume de împrumut. Ideea m-a făcut să mă cutremur. Nu cumva i se spunea „Gleznă“ pentru că asta era partea din corp pe care îi plăcea s-o zdrobească? Sau...

Dintr-odată am avut o revelaţie: în argoul puşcăriaşilor, „a lua din gleznă“ înseamnă „a lovi cu cuţitul“.

Cât de periculos era Giles? Ce ştia sora lui?

Înainte ca Giles să apuce să se aşeze, Franklin se poziţionă el însuşi în capul mesei, plin de nonşalanţă, făcându-mă să mă întreb cum de îndrăznea să-şi ia astfel de libertăţi. Giles îi aruncă o privire urâtă în timp ce avocatul îşi aranja liniştit şervetul în poală.

Carole trebuie să fi perceput tensiunea din atmosferă, pentru că-i indică bărbatului rămas în picioare locul de lângă ea, vizavi de mine.

– Ai idee când începe spectacolul? îl întrebă.

Giles clătină din cap, ceva mai destins.

– E doar o glumă veche de-a lui Arthur.

– O, drăguţul de el, avea un simţ al umorului extraordinar.

Îl bătu prietenește pe mână, iar când el şi-o retrase, am observat că avea o cicatrice în palmă. Nu era ca a mea, provocată de o arsură, ci părea făcută cu un obiect ascuţit, zimţat. Am tuşit uşor ca s-o pun în gardă.

Amy se aşează în dreapta mea.

– Totul în regulă? mă întrebă.

– Da, mulţumesc, i-am răspuns. Aş vrea doar puţină apă.

De partea cealaltă a mesei, Carole își aplica farmecele asupra lui Giles.

– Cum ai căpătat rana asta?

– Un vechi accident.

Mâna mi se închise peste cicatrice și, pentru o secundă, l-am compătimit. Știam cât de greu este să-ți ascunzi urmele rănilor.

Amy și Clare aduseră supa, dar Giles își împinse farfuria la o parte și se întoarse către Franklin.

– Ce-ar fi să ne explici de ce nu vizităm chiar acum tezaurul? Știi că te-aș putea obliga să-l deschizi.

Tăcere.

Toți ochii se îndreptară spre avocat, care se foia jenat în scaun.

– După cum am spus, vom intra în tezaur mâine-dimineață, la sosirea dubei. Acestea sunt instrucțiunile, foarte clare, pe care le-am primit de la tatăl tău. Franklin își ridică lingura. Am ascuns cheile într-un loc sigur, iar dacă mi se întâmplă ceva, n-o să pui mâna pe ele.

– Există multe modalități de a obține informații de la un om. Ții la unghiile tale?

Am căscat ochii spre Carole. Până și stând lângă acest individ putea fi în pericol.

– Ajunge, interveni Amy. De ce te comporți întotdeauna așa de brutal? O să ne ocupăm mâine de tezaur, și cu asta basta.

Discutau oare despre tezaure bancare? Conacul nu arăta deloc ca o bancă. M-am întrebat dacă toate artefactele descrise în jurnale se aflau acolo – trebuia să fie o încăpere enormă, ca să încapă tot mobilierul din liste.

– Tezaur? Vai, cât de misterios! De aceea aveți nevoie de nepoata mea ca evaluator? Evaluator de tezaure. E atât de fascinant! Nu-i așa, draga mea? Carole mi-a făcut cu ochiul în văzul tuturor mesenilor. Dar, desigur, după ce gustăm „cărnurile exotice“ menționate în program!

„Tezaure? Cărnuri exotice?“ mi-am zis. În minte mi-a venit imediat Cazul Picasso. O parte din

programul sejurului lăsat de Arthur mi se păruse familiară de la început. Găsisem încă un indiciu.

6 P.M. Cocktail la apusul soarelui
7 P.M. Cina – cărnuri exotice

Cazul Picasso, la care lucrasem împreună cu anticarul, fusese unul dintre preferatele mele. La doi ani de la debutul unei anchete privind niște opere de artă furate, antrenamentul meu și experiența intraseră în coliziune. Ajunseserăm la vila Le Coucher du Soleil – „Apus de soare" – din regiunea Charente, în vestul Franței. Intraserăm și fuseserăm întâmpinați de o îngrijitoare bătrână, înarmată cu o coadă de mătură: „Afară, rosbif, afară!" Jignit, Arthur replicase demn: „Stimată doamnă, dacă tot e să fiu comparat cu o bucată de carne, aș prefera ceva exotic, ca o ciozvârtă de leu sau un copan de flamingo". Se dovedise atât de fermecător, încât până la urmă fusese invitat la o cafea. De atunci, în glumele noastre, îl numiserăm „carne exotică". Dar ce sens avea să mă orienteze spre cazul acela?

M-am gândit mai serios. Cazul Picasso constase în furtul unei schițe originale dintr-un muzeu grecesc și ascunderea ei *în spatele* unei reproduceri ieftine a aceleiași schițe. O găsisem într-o cutie, în pivniță, alături de alte piese neprețuite. În sfârșit, o rotiță s-a așezat la locul ei – tezaurul trebuia să fie în pivniță, acolo unde se găseau probabil și adevăratele obiecte de valoare.

„Isteț din partea ta, Arthur."

Franklin își drese glasul, întrerupându-mi firul gândurilor. Îi zâmbi lui Phil, care stătea vizavi de el, în capătul celălalt al mesei.

– Lucrezi aici, cunoști bine domeniul?

Grădinarul schiță o grimasă.

– Am preluat funcția de puțină vreme. Încă mă adaptez. Se întoarse spre Carole: Mă bucur că ați ajuns cu bine acasă azi după-amiază.

– Da, ne-am descurcat, dragul meu. Îți mulțumesc pentru ajutor. Esti un adevărat hot de

inimi, am impresia.

Phil o aprobă politicos din cap.

– Acolo de unde vin eu ne asigurăm întotdeauna că doamnele ajung în siguranță acasă. E mai dificil când avem de-a face cu doamne încăpățânate, ca dumneavoastră și nepoata.

– E o fată minunată. Și *e singură*.

Carole ridică semnificativ din sprâncene, făcându-mă să mă chircesc în scaun. Fără să-și dea seama, îmi făcea lipeala cu un posibil asasin.

– Înțelegi ce se întâmplă aici? îmi șopti Bella.

Nedumerită, m-am întors spre ea. Încerca să-mi dezvăluie ceva? Își roti ochii prin încăpere și, oprindu-se la rafturile goale, spuse cu glas tare:

– Am crezut că voi găsi acolo fotografii în rame de argint cu adorabile scene de familie.

Am observat-o schițând un gest aproape imperceptibil către ultimele sertare de sub corpul de bibliotecă de lângă fereastră.

– Taci din gură, tună Giles, iar tânăra își coborî nasul în farfurie.

Creierul meu lucra la viteză maximă. Bella avea dreptate. Nu văzusem nici un obiect personal în toată casa. Conacul mă ducea cu gândul la locuințele abandonate de la țară, din care proprietarii vânduseră totul și înlocuiseră obiectele originale cu niște copii ieftine – ca acele imitații de mobilier Gillows din salon. Am simțit, încă o dată, că parcă evoluam într-un cadru de film. Eram înconjurați de decoruri ieftine, ușor de amenajat. Exact ca în Cazul Picasso. Trebuia să găsesc originalul din spatele copiilor.

– Ce voiai să spui când te-ai referit la fotografiile de familie? am întrebat-o pe Bella.

– Nu mă băga în seamă. Eu fac ce-mi spune iubitul meu, merg unde mă trimite el și lipăi vinul, când e gratis. Ca să-și întărească afirmația, dădu pe gât o jumătate de pahar în timp ce Giles mă săgeta din ochi. Cu toate astea, abia aștept să merg la Petra, continuă ea. Ai fost vreodată în Orientul Mijlociu? Nu mai țin minte dacă mi-ai spus.

Giles mormăi ceva în direcția lui Franklin, care se albi pe loc la față. Mâna îi tremura atât de puternic, încât lovea cu lingura marginile farfuriei.

– Ați terminat? ne întrebă Amy.

– Eu, da, îi răspunse Carole.

– Mi-ar prinde bine o vacanță. Giles e ocupat tot timpul când mergem undeva, ceea ce-mi lasă timp să explorez.

Am încuviințat din cap. L-am văzut pe Giles aplecându-se din nou deasupra lui Franklin. Spunea:

– Poate că avem nevoie de alt avocat.

N-am putut auzi următorul comentariu, pentru că Bella îi dădea înainte cu vacanța ei. Brusc, Franklin își împinse scaunul în spate, se ridică și ieși în grabă din încăpere.

– Mi-am dorit întotdeauna să văd piramidele, continuă tânăra, neafectată de plecarea intempestivă a avocatului. Chiar aș vrea să merg acolo, să fac o croazieră pe Nil.

Mi-am dat seama că aștepta să-i răspund, ceea ce am făcut fără să mă gândesc:

– În primul rând, trebuie să iei avionul până la Cairo și să vizitezi piramidele, apoi poți să zbori până la Luxor, de unde sari pe un vas și cobori pe Nil. Dacă te duci în sezon, e plin de turiști, dar merită, în orice caz.

Pe măsură ce vorbeam, amintirile aventurilor prin care trecusem îmi reveneau în minte. Fuseseră vremuri când simțisem cu adevărat că trăiesc, că nimic nu-mi poate sta în cale, că sunt liberă, așa cum te simți doar când ești tânăr și nu ai copii.

Poate că de aceea îl suporta Bella pe Giles, poate că bărbatul o ajuta să scape de ceva încă și mai rău, ceva ce lăsase în urmă. Gândurile mi s-au îndreptat spre Jade și spre viața nouă și captivantă pe care o ducea la universitate. Golul lăsat de plecarea ei era pe punctul să mi se redeschidă în suflet.

– Ai fost în Egipt? mă întrebă tânăra, cu ochii măriți de uimire. Te rog să-mi povestești tot ce-ți aduci aminte din sejurul de acolo. Cu cine ai fost?

Am luat o gură mare de vin și am încercat să mă concentrez asupra sfeșnicelor – reproduceri de proastă calitate – din fața mea.

– A trecut multă vreme de atunci. Amintirile mele sunt cam șterse...

Nu mă puteam gândi la Cairo. Acolo îl pierdusem pe Asim. Mi s-a pus un nod în gât. Asim, singura persoană din lume care m-a ales pe mine, care m-a înțeles. Când ne-am cunoscut, am stat de vorbă ore în șir într-o cafenea, dar nu m-a întrebat niciodată despre cicatricea din palmă... Mi-am mângâiat rana de mult cicatrizată cu degetul arătător, așa cum obișnuia s-o facă el. Voia să afle mai multe despre mine, despre operele de artă care-mi plăceau și de ce... Nu era momentul să dau frâu liber amintirilor pe care le închisesem atât de bine. Am blestemat-o în sinea mea pe Bella pentru curiozitatea ei.

– Freya, ești bine? mă întrebă atingându-mi brațul.

– Sunt OK.

Mi-am întors atenția la ceilalți comeseni, iar avertismentul lui Arthur mi-a revenit în cap:

„Mi-a luat peste douăzeci de ani să dau de urma unui obiect extrem de valoros. Am aflat unde se găsește, dar nu voi putea să-l recuperez. Fă-o tu, Freya. Astfel, îți vei recăpăta viața și profesia".

Cum să-mi regăsesc viața de altădată, când Asim era pierdut pentru totdeauna? N-am reușit nici până acum să-l iert pe Arthur pentru că l-a expus unui asemenea pericol. Dacă anticarul ar fi fost de față, i-aș fi cerut să-mi spună totul imediat, în loc să-mi bat capul cu indiciile lui bizare.

„Despre cine vorbea Arthur?", m-am întrebat, examinând rând pe rând chipurile din jur. „Care dintre voi l-a trădat? Care dintre voi l-a ucis, împiedicându-mă astfel să obțin răspunsurile de care am nevoie?"

23

„Draga mea, talentul tău enorm îți va aduce un viitor frumos. Nu-l irosi."

Arthur Crockleford

BELLA

Bella îl supraveghea pe Giles, care era angajat într-o conversație aprinsă cu Carole. „Poate că nu l-a recunoscut. Arată foarte diferit fără barbă." Erau împreună de numai câteva săptămâni în primăvară, când el o dusese la un castel scoțian mare de lângă Edinburgh. Arthur se apropiase rapid de ei și se prezentase. În aceeași seară, în timp ce Giles discuta despre afaceri, anticarul o sfătuise să-l părăsească: „Nici pentru toți banii din lume nu merită să stai lângă un astfel de om".

Desigur, Arthur uitase cum e să fii singur. O avea pe Carole, avea magazinul și prietenii din sat. Bella nu-și permitea acest lux.

Acum, Carole îi povestea ceva lui Giles despre un muzician celebru, făcându-l să zâmbească. O străbătu un val de ură, dar și-l reprimă la timp. Bărbatul obișnuia să reacționeze rapid și nemilos când vedea furie în ochii ei.

Imediat ce ajunsese la conac, îi auzise, fără voia ei, pe Giles și pe Amy discutând despre jurnalele lui Arthur. Dacă anticarul notase totul, informațiile ar fi fost cât se poate de valoroase. Giles plănuia să recupereze niște obiecte de preț, atâta tot, dar se putea dovedi impredictibil. Carole ar fi trebuit să se poarte mai prudent.

Bella se întoarse către Freya. Oare știa unde sunt jurnalele? O altă întrebare o obseda: nu cumva anticarul mințise atunci când afirmase insistent că nu mai luase legătura cu ea de douăzeci de ani?

Încercase s-o facă să vorbească menționând fotografiile de familie. Mai mult, îi indicase prin gesturi sertarul pe care-l deschisese mai devreme, dar Freya nu păruse să priceapă ce încerca să-i

transmită. Căutase s-o tragă de limbă și pe tema Orientului Mijlociu, în special prin referirile la Cairo și la Iordania. Freya tresărise la auzul cuvântului „Egipt", dar nu lăsase garda jos.

Arthur îi dăduse Bellei câteva detalii despre cele întâmplate în timpul acelui weekend la Cairo, cu douăzeci de ani în urmă. Oamenii aveau impresia că nu-i asculta, dar, de fapt, stătea mereu cu urechile ciulite.

Freya nu semăna cu descrierea pe care i-o făcuse anticarul și nu corespundea nici imaginii pe care și-o făcuse despre ea. Se așteptase s-o vadă în pantaloni comozi și un tricou alb mulat, cu fruntea sus și o privire sfidătoare – pregătită să facă față oricărei situații. În schimb, avea lângă ea o femeie între două vârste, îmbrăcată cu o rochie neagră demodată, decorată cu gablonțuri ridicole, care se holba absentă la sfeșnice. Dacă era într-adevăr înlocuitoarea lui Arthur, ca autentificator, atunci cum de nu se interesase imediat unde se afla colecția de opere de artă a conacului Copthorn? se întrebă.

Totul era straniu la această ieșire. Poate că ar fi făcut mai bine să rămână acasă, dar să-l refuzi pe Giles nu reprezenta o opțiune. Era ceea ce mama ei ar fi numit „o vacă de muls", iar Bella nu avea de gând să-l lase să scape până nu obținea ce voia.

Se răsuci iar spre Freya.

– Conacele astea vechi îmi dau întotdeauna fiori. Atâtea chestii de când lumea pe pereți, sfeșnicele stilate și mobila...

– Par să fie niște reproduceri, îi răspunse Freya cu un zâmbet subțire. Ciudat pentru o excursie tematică dedicată antichităților, nu crezi?

Bella ridică din umeri.

– Habar n-am ce este autentic și ce nu, minți cu dezinvoltură.

„Freya e deșteaptă. La fel ca Arthur. Poate că o să-și dea seama în timp util despre ce e vorba", își spuse.

Se uită la ceas înainte de a-și îndrepta privirea către Giles. Jocul era pe punctul să înceapă.

24

„Freya, ca să vezi ce este ascuns, trebuie să privești dincolo de lucrurile evidente."

Arthur Crockleford

FREYA

Clare începu să stivuiască farfuriile goale de supă una peste cealaltă, făcându-le să zdrăngănească în mâinile ei nesigure.

– Unde-i Amy? o întrebă Giles.

Menajera ridică turnul de vase și-i aruncă o privire nervoasă.

– În bucătărie, îmi face micromanagement.

Dădu să iasă, dar se ciocni de Franklin. Între cei doi se desfășură un dans bizar care mă făcu să cred că avocatul voia să se întoarcă la masă, însă mă înșelam. Rămaseră câteva clipe în prag, șușotind, apoi bărbatul o urmă pe coridor.

Am schimbat o privire rapidă cu mătușa mea. Interacțiunea lor fusese ciudată – oare lui Clare îi plăcea de Franklin?

Amy își făcu apariția și se opri în spatele scaunului ei, apucând spătarul cu mâinile.

– O să fiu cât se poate de directă. L-ați cunoscut cu toții pe Arthur, așadar, aveți idee unde își păstra jurnalul? I-a povestit tatălui meu despre el, iar el i-a cerut să-i restituie listele care detaliau obiectele de aici. Arthur nu și-a ținut promisiunea și nu i le-a dat înapoi.

Carole o privea atât de mirată, încât sprâncenele aproape că i se uniseră cu părul. N-ar fi putut să arate mai neîncrezătoare nici dacă ar fi făcut-o intenționat. Amy căută privirea Bellei, apoi pe a mea, după care îi studie pe rând pe toți cei prezenți.

Tăcere.

Am clătinat din cap, neştiind ce să spun. Toată lumea părea surprinsă, dar expresiile lor indicau că ştiau la ce se referise Amy. Dacă aşa stăteau lucrurile, însemna că primul volum, ascuns la fermă, nu era în siguranţă. „Până unde ar merge indivizii ăştia ca să ni le ia? Giles l-a ameninţat deja pe Franklin pentru nişte chei...", mi-am spus. Să fi fost omorât Arthur pentru jurnalele acelea? Iar acum, că ajunseseră în posesia noastră, eram următoarele la rând? Îmi transpiraseră palmele. Era momentul să-mi înhaţ mătuşa şi s-o tulim de acolo.

– Nimeni? Am înţeles. O s-o grăbesc pe Clare cu felul principal.

Acestea fiind zise, Amy se îndreptă din nou către bucătărie.

O rafală de ploaie lovi ferestrele, făcând iedera să se zbată. M-am ridicat şi m-am prefăcut că aranjez la loc perdelele, căci eram prea încordată ca să rămân la locul meu şi mă temeam că vor reveni întrebările despre jurnale. Am observat că unul dintre sertarele bibliotecii – în zona spre care îmi făcuse semn Bella – era uşor deschis, lăsând să se vadă nişte fotografii. Aşa fusese şi când trăsesem perdelele mai devreme? Aveam îndoieli.

Comentariul Bellei despre absenţa pozelor de familie din casă mă puse pe gânduri. Oare ce voia să spună?

M-am asigurat că nu mă vede nimeni, apoi am deschis sertarul încă puţin, ceea ce mi-a permis să văd în interior câteva fotografii neînrămate – un copil, o scenă de nuntă... Am scos una, care fusese făcută chiar în sala unde ne găseam.

„Ştiu cine este. L-am cunoscut acum multă vreme." Descoperirea mi-a tăiat respiraţia.

M-am uitat mai îndeaproape, deja fără să-mi mai pese dacă eram urmărită. Probabil că instantaneul fusese făcut cu vreo douăzeci de ani în urmă, judecând după haine. Poza înfăţişa un bărbat de vreo cincizeci de ani, aşezat la un birou. Am întors fotografia şi în colţul din dreapta jos am citit

inscripția: „Lord Mark Metcalf", scrisă cu creionul negru. Mă uitam la lordul Metcalf. Revelația mi-a întors stomacul pe dos. Cu douăzeci de ani în urmă, îl cunoscusem sub numele de Mark Maben.

Încordată la culme, m-am ridicat. Amy se întorsese din bucătărie și se oprise în capul mesei, cu o tavă uriașă de lasagna în brațe. Clare stătea lângă ea, cu un teanc de farfurii în mâini. Mirosul plăcut de brânză topită și carne tocată invadase camera.

Ochii lui Amy mă săgetară.

– Clare, începe să servești, îi ordonă menajerei, lăsând să apară o crăpătură în șarmul nepăsător afișat mai devreme. Privirea i se îndreptă spre un loc din spatele meu, ca și cum ar fi văzut ceva acolo. M-am uitat la rândul meu, dar nu erau decât perdelele. Ai uitat sarea și piperul. Mă duc să le aduc eu, zise, părăsind sala în grabă.

M-am concentrat din nou la fotografie.

Cu zeci de ani în urmă, „Mark" ne angajase pe mine și pe Arthur ca să-i găsim pasărea Martin Brothers, care-i fusese furată. Bănuia că ajunsese la Cairo, unde urma să fie executată o reproducere. Nu ne explicase niciodată de unde știa asta, dar ne plătise bine ca să-i aducem obiectul înapoi. Arthur era în faliment și avea nevoie de bani ca să-și țină magazinul la suprafață. Nu acceptam decât rareori însărcinări de la clienți privați, căci preferam să lucrăm cu muzeele, galeriile și firmele de asigurări. Nu-mi plăcea că eram nevoită să muncesc pentru cineva despre care nu știam absolut nimic. Eram sigură că acesta era bărbatul care venise la magazin în căutarea lui Arthur.

„Trebuie să existe o legătură între ceea ce i s-a întâmplat lui Arthur săptămâna trecută și cele petrecute la Cairo. Altfel, de ce m-ar fi trimis aici?" Mi-am amintit de indiciul despre „pasărea din cutie", care ne îndreptase către cheile magazinului. Nu cumva acum mă orienta spre o pasăre Martin Brothers? Adevărata întrebare era: care pasăre, cea pe care o văzuse Harry la anticariat, sau cea de la

Cairo? Ce fusese în mintea lui Arthur când ne trimisese la conac? Mi-am îndreptat atenția asupra lui Giles. El era fiul pe care-l menționase Mark; el era cel care furase de la propriul tată. Corpul mi se încordă și pumnii mi se strânseră – el era monstrul de la care începuse totul.

M-am forțat să mă uit în continuare la fotografie, de teamă să nu spun ceva care să ne agraveze situația. Pe raftul din spatele biroului victorian masiv al lordului Metcalf se vedea o statuetă întunecată, înaltă și subțire, din care nu puteam distinge clar decât niște gheare – *pasărea Martin Brothers*.

Amintirile despre Asim mă asaltară iarăși, însoțite de încă un nod dureros în gât. Muzeul de arheologie de la Cairo era răcoros și tăcut. Îmi lăsasem capul pe spate, ca să admir tavanul. Asim mă luase de mâna rănită și mă trăsese în interiorul galeriilor.

– Vreau să-ți arăt ceva. Ești singura femeie din câte cunosc căreia i-ar plăcea, șoptise.

Mă uitasem în ochii lui căprui, adânci și...

Mi-am înfipt unghiile în palmă și am alungat amintirea.

– Freya? am auzit ca prin vis vocea mătușii mele. Eram pierdută într-un vârtej de emoții, sfâșiată între durere și furie. Freya?

Am scuturat din cap și am descoperit că toată lumea mă privea fix.

– Cum programul artistic a fost anulat, propun să ne distrăm între noi... Ce-ar fi să jucăm „Cine sunt eu?“, știți, când fiecăruia i se lipește o etichetă pe frunte și trebuie să ghicească. Eu o să fiu Marilyn Monroe.

Bătu din palme cu un entuziasm exagerat. Era limpede că juca teatru, că încerca să abată atenția celorlalți de la mine.

Zdrang!

Am tresărit, și fotografia mi-a zburat din mână.

Clare tocmai izbise două farfurii una de cealaltă.

Mi-am rotit privirea prin încăpere. Unde era Franklin?

– Bun, masa e servită, ne anunță Clare, arătând ostentativ cu degetul spre scaunul meu. E păcat să se răcească.

Am examinat podeaua. Unde dispăruse fotografia? Am hotărât să nu atrag atenția asupra ei cât eram sub supravegherea lui Clare. La momentul potrivit, prefăcându-mă că-mi căzuse ceva, aveam s-o caut. Mi-am scos discret un cercel în drum spre masă, gata să mă plâng că l-am pierdut.

Vântul lovi iarăși ferestrele, făcând iedera să se agite violent.

– Vine furtuna, mormăi Bella.

– N-ar trebui să-l așteptăm pe Franklin? Și unde-i Amy? am întrebat-o pe menajeră.

– O să vină imediat, îmi răspunse, apoi ieși.

Acum, în jurul mesei rămăseserăm numai cinci.

Giles părea complet absent.

– Problema cu locurile de genul ăsta e că aleile și drumurile neasfaltate se inundă și copacii se prăbușesc.

– Cred că exagerezi puțin. Mai vine câte o vijelie mai mare, din când în când, și ne oferă cea mai bună scuză ca să facem focul în șemineu și să aprindem o lumânare parfumată. Nu-i așa, Freya?

Carole se străduia să detensioneze atmosfera.

– Desigur, i-am zâmbit.

O pală de vânt mai puternică se rostogoli șuierând prin căminul din spatele ei. Focul, aproape stins, prinse o nouă viață.

– Ar trebui să mai punem niște lemne, spuse Carole întinzând o mână liniștitoare spre Bella, menită s-o convingă că viața la țară nu era chiar așa de rea.

– Mă duc să aduc din sală, se oferi Giles sărind în picioare.

Flăcările lumânărilor începură să tremure și se auzi un tunet profund. Phil ne mai turnă niște vin.

Bella se aplecă spre mine și-mi șopti:

– N-ar trebui să fiți aici.

Carole azvârli ultimul lemn în foc, stârnind o furtună de scântei care-i lumină chipul în nuanțe roșiatice.

– Mă ia cu frig aici, adăugă Bella. Mă duc să-mi caut haina.

Ieși din sala de mese tremurând ușor.

Câteva secunde mai târziu, luminile se stinseră.

Una dintre lumânările de pe masă începu să pâlpâie, și ochii mei îi întâlniră pe ai lui Phil. Mi-am dat seama că rămăseserăm singure cu el. Unde dispăruseră cu toții?

O ușă se deschise pe undeva și o undă de aer rece și umed mătură încăperea.

Lumânarea se stinse.

Camera se cufundă în beznă. Focul muribund din șemineu rămăsese singura lumină și nu era de mare ajutor.

Tăcere.

– Carole? am șoptit.

Din întunericul dens se auzi un urlet, urmat de un țipăt.

25

„Să-ți păstrezi calmul în situații extreme este cel mai mare talent."

Arthur Crockleford

Am sărit în picioare, trântind scaunul în spatele meu.

– Cine a țipat? îl întrebă Carole pe Phil. Mi s-a părut un strigăt de femeie.

Grădinarul se șterse la gură, după care își așeză șervetul lângă farfurie, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Lăsa impresia că era obișnuit cu astfel de situații.

– Mă duc să arunc o privire. Se ridică și se duse la ușă, apoi zise: Nu văd nimic.

Franklin și Clare dădură buzna în cameră pe lângă el.

– Care dintre voi se teme de întuneric? întrebă Clare uitându-se la Carole şi la mine.

– N-am fost noi, draga mea. S-a auzit de acolo. Nu cumva ai ţipat chiar tu?

Clare negă din cap.

Giles se întoarse cu un braţ de lemne pe care le aruncă pe foc. Zgomotul ne făcu pe toţi să tresărim. Se aşeză şi începu să mănânce din lasagna ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Un chibrit sfârâi, luminând câteva secunde chipul lui Phil. Foarte calm, grădinarul aprinse lumânările de pe mijlocul mesei.

Nimeni nu scotea nici o vorbă.

Bella se strecură înăuntru, îmi ridică scaunul răsturnat şi se aşeză la loc lângă mine.

– Eşti bine? am întrebat-o, gândindu-mă că ei trebuie să-i fi aparţinut strigătul acela, căci era cea mai nevricoasă din grup.

– Foarte bine, de ce?

Am observat că sub lobul urechii avea o picătură de transpiraţie, ca şi cum alergase.

Singura persoană care lipsea era Amy.

– Dacă nici unul dintre noi n-a ţipat, înseamnă că a fost Amy, am zis. O fi păţit ceva.

Carole îşi luă cuţitul, ţinându-l ca pe o armă.

– Gata, mergem s-o căutăm. Trebuie să vedem ce s-a întâmplat. Se întoarse spre Giles, care nici nu se clintise. Eşti bărbat, sau ce eşti? Freya crede că sora ta a strigat.

Giles sorbi îndelung din paharul de vin, apoi se şterse tacticos la gură.

– Nici n-ai idee cine sunt eu.

– Mă duc să verific, am anunţat, ca să nu-i las timp mătuşii mele să-i ţină o lecţie despre înţelesul cuvântului „gentleman".

Am apucat unul dintre sfeşnicele pentru o singură lumânare. Gândul la ce-am fi putut găsi dincolo de uşa sălii de mese îmi făcea inima să bată nebuneşte. Dacă ucigaşul lui Arthur se afla acolo, la conacul Copthorn, poate că lovise din nou.

Când ne văzu gata de acțiune, Phil apucă, la rândul lui, sfeșnicul cu mai multe brațe din centrul mesei.

– Mă duc eu, se oferi.

– Excelent, să mergem cu toții, exclamă Carole, dar i-am făcut semn să rămână pe loc.

Am aruncat o privire exagerat de apăsată în jurul mesei, dându-i de înțeles că voiam să-i țină sub supraveghere pe ceilalți. Încuviință aproape imperceptibil și se mută în locul meu, între Bella și Franklin.

Am tras aer în piept ca să-mi fac curaj și am pășit pe coridor, nu înainte să arunc o ultimă privire spre Carole. După felul în care își flutura părul, tocmai începuse una dintre interminabilele ei povești – mătușa mea era fantastică, în orice situație. Speram să-mi fi păstrat calitățile de vânător în aceeași măsură în care își menținuse prezența scenică.

Phil o luase înainte, așa că am lungit pasul ca să-l ajung din urmă. Simțeam răceala sfeșnicului metalic din mână, iar flacăra care-mi dansa prin fața ochilor mă împiedica să văd la distanță. Am protejat-o cu palma, și așa l-am putut zări pe grădinar ceva mai departe în față. Se oprise în dreptul ultimei uși de pe culoar. Flăcările tremurătoare ale lumânărilor îi făceau umbra să danseze pe podea.

– Bucătăria, spuse Phil, împingând la o parte ușa albă anti-incendiu. Am observat că era prinsă cu niște balamale mari care permiteau deschiderea în ambele sensuri. Ar trebui să te întorci la ceilalți, șuieră întorcându-se spre mine. Mă descurc și singur. Probabil că a scăpat ceva pe jos.

Întunericul mi se înfășura în jurul umerilor și mâinile îmi tremurau, căci amintirea unei alte bucătării venise să mă bântuie. Îmi era teamă că descoperirea unui alt cadavru, într-o altă bucătărie, la distanță de douăzeci de ani, o să mă facă să-mi pierd firea. Încercasem să uit, dar de la moartea lui Arthur, memoria dureroasă a celor petrecute la Cairo nu-mi dădea pace. Aveam încă limpede în

minte fotografia lordului Metcalf. Care era legătura dintre moartea lui şi cea a anticarului?

Trebuia să aflu ce se întâmpla.

– Eşti sigură că nu vrei să rămâi cu mătuşa ta? mă întrebă Phil, vizibil preocupat.

– Vreau să văd dacă Amy e bine, am zis stingherită.

M-am forţat să fac un pas înainte, încercând să-mi aduc aminte cine am fost odată şi cum ar fi reacţionat femeia aceea.

Când am intrat, mi-am ţinut respiraţia, pregătită pentru ce era mai rău. În bucătăria uriaşă nu se vedea mare lucru. Ledul detectorului de fum din tavan adăuga o lumină slabă la cea a lumânărilor noastre. Am strâns mai tare în mână sfeşnicul. Eram hotărâtă să-mi ascult instinctele până la capăt, să fac o alegere diferită, în speranţa că rezultatul va fi diferit.

Frânturi de imagini din trecut îmi treceau prin faţa ochilor: Asim, lipsit de viaţă, întins pe jos în bucătăria restaurantului; aerul cald şi umed al Egiptului, în care de-abia respirai; cioburi de ceramică risipite peste tot.

„Nu-i aceeaşi bucătărie, iar eu nu mai sunt cea de atunci", m-am îmbărbătat.

Un curent rece îmi mângâie ceafa. Un geam deschis? Flăcările lumânărilor se zbătură violent.

– E cineva aici? am strigat.

Am mijit ochii, căutând pe podeaua de gresie urmele unui cadavru.

Nimic.

M-am relaxat.

– Nu-i nimeni, zise Phil schiţând un gest larg cu sfeşnicul.

Uşa din spate, cea pe care Clare se chinuise s-o împingă, era acum deschisă suficient cât să permită trecerea unei persoane.

– Crezi că Amy e bine? l-am întrebat.

– Probabil că s-a dus să verifice tabloul electric sau ceva în genul ăsta, îmi răspunse aşezând sursa de lumină pe blatul din inox.

Desigur, ar fi fost decizia cea mai firească. Poate că scosese o exclamație de nervi când constatase că nu putea repara instalația electrică.

– Ar trebui să căutăm lanternele. Trebuie să fie pe undeva pe-aici.

Am dat ocol bucătăriei, căutând semne de rănire accidentală – orice element care să explice strigătul puternic al lui Amy.

Am observat haosul de cratițe și tigăi răspândite peste tot în jurul teancului de farfurii murdare, lăsat lângă chiuvetă, printre tacâmuri. Clare părea cea mai incompetentă menajeră din câte întâlnisem. Oare asta era într-adevăr meseria ei?

Încă un val de frig pătrunse prin ușa deschisă. M-am apropiat și am văzut că pe gresie se formase o băltoacă de apă. Am aruncat o privire afară. Cerul fu iluminat brusc de un fulger, apoi se auzi tunetul. În lumina intensă, am zărit ceva sclipitor pe sol.

– Am găsit, mă anunță Phil, care avea câte o lanternă în fiecare mână. Le aprinse și-mi dădu una zicând: Ar trebui să vă întoarceți la fermă. Aici e periculos, cu vremea asta.

Am lăsat deoparte sfeșnicul și am îndreptat fasciculul lanternei spre ușa din spate. Din spatele meu se auzi dintr-odată un zăngănit care mă făcu să tresar speriată. Clare se întorsese la bucătărie cu un maldăr de farfurii pe care le trântise în chiuvetă.

– Haideți, să mergem, mă îndemnă Phil luând înapoi sfeșnicul mare și întinzându-i lanterna lui Clare. Te descurci aici?

– Sigur că da, dar o să spăl vasele mâine.

– Mă duc să închid ușa, am zis.

I-am auzit pe cei doi șușotind ceva în spatele meu. Ce punea la cale menajera? Când m-am întors spre ei, se opriră instantaneu. Clare îl lăsă pe Phil în prag și începu să încarce mașina de spălat vase.

„S-a răzgândit. Nu le mai lasă pentru mâine", mi-am spus.

Am revenit la ușă și am încercat s-o închid, dar din cauza deformării lemnului, balamalele erau

aproape complet blocate. Vântul mi-a ciufulit părul și rafalele de ploaie m-au împins înapoi înăuntru.

– Dumneata ai deschis-o? am întrebat-o pe Clare.

– Nu, nu eu. Am făcut greșeala s-o deschid mai devreme și abia am reușit s-o închid la loc.

„Prin urmare, trebuie să fi fost Amy", m-am gândit. Cu toate acestea, nu înțelegeam de ce ar fi deschis-o.

Am atins ceva cu piciorul. La lumina lanternei, am văzut ecranul unui telefon mobil, complet ud. Colțul aparatului era spart. L-am ridicat și am apăsat pe butonul de pornire.

Pe ecran a licărit începutul unui mesaj text:

„Nu mai avem timp. FĂ-O ACUM. E momentul să..."

Nu puteam citi continuarea fără să deblochez telefonul. Numărul afișat nu era înregistrat în agendă.

– Amy! am strigat.

Nici un răspuns. Doar șuieratul vântului și lătratul unui câine de undeva departe.

Exact în momentul acela, în bezna aceea, amintirea de care mă temeam cel mai tare mă lovi cu o forță irezistibilă.

26

„Suntem cei mai buni din branșă, putem da de urma oricărui obiect, iar acum vom obține recunoașterea pe care o merităm."

Arthur Crockleford

Când l-am cunoscut pe Asim, aveam douăzeci și doi de ani și îmi începusem cariera de vânătoare de antichități de un an. Întârziasem la un curs despre valoarea antichităților din Orientul Mijlociu ca punct de plecare pentru dezbateri și cercetări istorice, organizat la British Museum. Amfiteatrul era plin, conferențiara își verifica microfonul, iar asistența vorbea în șoaptă. Ca să ajung la singurul

loc liber pe care-l vedeam ar fi trebuit să deranjez un rând întreg, așa că am căutat altul. Palmele îmi transpirau. Am surprins privirea unui tânăr așezat în capătul rândului. Obrajii mi s-au aprins și inima a început să-mi bată mai repede.

– A ajuns și prietena mea, vă rog să-i faceți loc!

Se ridică gesticulând spre oamenii așezați, rugându-i să se mute cu toții, ca să se elibereze scaunul de lângă el.

– Bună ziua, doamnelor și domnilor, începu vorbitoarea, iar sala se cufundă în liniște.

Reușisem să mă așez.

– Îți mulțumesc.

– Nici o problemă. Numele meu este Asim.

– Eu sunt Freya.

– Sunt convins că vom asista la o prezentare excelentă, zise indicând cu capul spre podium.

După prelegere am stat de vorbă ore în șir. Era de-a dreptul fermecător. Cunoștea mult mai bine decât mine domeniul antichităților, dar nu mi-a lăsat nici o clipă senzația că aș fi ignorantă. Mă privea ca și cum aș fi fost o descoperire rară – ca pe unul dintre artefactele de care era pasionat. Nu mai trăisem niciodată așa ceva. Asim studia la Cairo și venise în Marea Britanie ca să asiste la conferințe de specialitate și să viziteze muzee. Mi-a povestit despre lumea antică, în timp ce eu i-am prezentat muzeele, galeriile de artă și teatrele londoneze. L-am admirat pentru amploarea cunoștințelor așa cum îl admiram pe Arthur. Prezența lui crea dependență.

I-a luat ceva timp până când mi-a mărturisit cum făcuse rost de bani pentru studii. A rămas secretul nostru până când tocmai acest lucru ne-a separat.

Petrecurăm noaptea în micul apartament pe care și-l închiriase în Paddington. Dimineața ne găsise încolăciți sub așternut.

– Ca să fim sinceri unul cu celălalt, o să-ți spun adevărul, dar aici intervine cea mai importantă divergență în relația noastră, îmi spuse, trăgând cuvertura peste capetele noastre.

– Poți să-mi spui orice.

N-aveam nici cea mai mică idee la ce se referea, dar oricum nu conta pentru mine. Nimic nu m-ar fi putut face să-mi schimb sentimentele.

– Bine. Mă ocup cu copierea antichităților autentice. Originalul rămâne la locul lui, iar copia este vândută.

Am rămas șocată.

– Adică ești un falsificator?

Asim era exact genul de escroc pe care-l vânam, un nelegiuit. Cu toate acestea, îl iubeam.

– În ochii tăi, draga mea, nu și în ai mei, îmi șopti.

Eram dezamăgită. Furioasă. Își petrecu seara zilei respective apărându-și cauza, explicându-mi motivele pentru care ajunsese să producă falsuri. Era convins că reproducând antichitățile în atelierul familiei sale oferea Occidentului ceea ce-și dorea și păstra în Orientul Mijlociu ce merita păstrat. Pasiunea cu care-mi vorbea mi-a întărit credința că obiectele cu valoare culturală trebuiau să rămână acolo unde fuseseră create. Credea cu tărie că oamenilor trebuie să li se asigure accesul la istoria lor culturală, că, dincolo de prețul stabilit de piață, un artefact are o valoare culturală intrinsecă inestimabilă.

Asim m-a pus să-i promit că nu voi dezvălui nimănui secretul comerțului său ilegal, ceea ce am acceptat. Îmi era foarte teamă de reacția pe care ar fi avut-o Arthur dacă ar fi aflat.

Am petrecut împreună cât de mult timp am putut, mai ales în Marea Britanie și de două ori la Cairo. Îmi era tot mai dor de el când nu eram împreună. Nu ne văzuserăm de două luni când Arthur a primit de la Mark misiunea de a găsi pasărea Martin Brothers furată de la Cairo.

Mark Maben nu-mi inspirase încredere și mă interesasem despre el în mediile informate. La o săptămână după ce Arthur acceptase contractul, m-am prezentat la magazin, pregătită să-l înfrunt.

– Circulă zvonuri că s-ar ocupa cu spălarea de bani sau ceva asemănător și că unele piese din colecția lui ar proveni de pe piața neagră.

– Nu cred că ești cea mai în măsură să emiți judecăți, îmi replică Arthur.

– Ce vrei să spui cu asta?

Simțeam cum mă cuprinde panica. Se referea oare la Asim? I-am întors spatele și m-am îndreptat spre bucătărie, ca să pun apă la fiert pentru ceai.

– Știu cu ce se ocupă iubitul tău. Nu ești singura care se pricepe la investigații, strigă după mine. Dacă nu voiai să aflu, n-ar fi trebuit să-mi spui cum se cheamă afacerea lui de familie și de unde operează.

Mă năpădi o transpirație rece. Menționasem numele companiei – A. A. M. Egipt – în prezența lui, *înainte* să aflu care era adevăratul ei obiect de activitate.

– O să-l poți revedea dacă vii cu mine. Mark mi-a promis că suportă toate cheltuielile legate de anchetă. Aș vrea să-mi faci cunoștință cu el, zise Arthur.

Dacă mi-aș fi ținut gura, n-ar fi pus lucrurile cap la cap și n-ar fi descoperit că A. A. M. Egipt era marea sursă de obiecte contrafăcute pe care o căuta toată lumea. Eram încordată ca un arc și-mi zgâriam cu unghiile cicatricea din palmă.

– N-am nici cea mai mică intenție să ți-l prezint. Ce ai de gând să faci? Să-l torni la poliție sau să-l transformi în informator? Te rog, lasă-l în pace pe Asim. Fă-o pentru mine.

Să-l refuzi pe Arthur nu era o idee bună. Reușea întotdeauna să mă convingă de perfecțiunea planurilor lui, iar după întâlnirea cu Mark, era sigur că hoțul păsărilor Martin Brothers va încerca să le reproducă. Nu voia decât să-i pună „câteva întrebări" lui Asim, așa că am fost de acord să le aranjez o convorbire telefonică. Comisesem a doua greșeală.

Am insistat să asist la discuție, care a început destul de banal, cu Arthur descriindu-i păsările

create de frații Martin. Apoi însă, Asim i-a spus că atelierul familiei lui primise o astfel de piesă cu câteva zile înainte. În acel moment, anticarul a decuplat difuzorul și a început să-și facă planuri, plin de entuziasm. Planuri din care eu nu făceam parte. La mult timp după aceea, mi-am dat seama că fusesem exclusă din multe discuții legate de deplasarea la Cairo.

În săptămâna următoare, l-am întrebat pe Asim ce anume îi ceruse Arthur să aranjeze pentru noi la Cairo. Răspunsurile lui vagi m-au umplut de teamă. Mi-a spus să nu-mi fac griji, că Arthur le oferise cea mai bună soluție. Am încercat din răsputeri să scot de la anticar detaliile acestei înțelegeri, dar m-am lovit de răspunsuri de genul: „Stai liniștită, că o să-ți revezi iubitul", „Abia aștept să ne întoarcem în Egipt" sau „Dacă recuperăm statueta, dăm lovitura".

Singura modalitate prin care puteam afla despre ce era vorba și prin care îl puteam apăra pe Asim era să particip la misiune.

O săptămână mai târziu eram într-un zbor de noapte spre Cairo, lângă Arthur.

Înainte de răsărit, ieșeam amândoi din apartamentul închiriat în centrul orașului și parcurgeam în grabă străzile prăfuite ca să ne întâlnim cu Asim într-o cafenea de lângă piața Talaat Harb. Mă bucuram de aerul rece al dimineții, iar străzile erau pustii, cu excepția câtorva mașini răzlețe. Nu-l mai văzusem pe Asim de două luni și-mi era rușine să recunosc până și față de mine însămi cât de mult îmi lipsea.

Arthur era voios în dimineața aceea:

– Draga mea, cu ajutorul prietenului tău am putea distruge una dintre cele mai mari rețele de falsuri din Marea Britanie. Mi-a promis că o să ne dea pasărea Martin Brothers. Pe deasupra, afirmă că are indicii despre identitatea șefului acestei rețele internaționale.

Îngrijorarea mea sporea la fiecare pas.

– Asta ai aranjat cu el pe la spatele meu? Doar te-am rugat să-l laşi deoparte! Simţeam cum mi se accelerează pulsul. M-am oprit în loc, dar Arthur m-a bătut uşor pe umăr ca să mă facă să-mi continui mersul. Am observat că amândoi vă purtaţi secretos cu mine, dar asta... planul tău îl pune în pericol pe Asim. Apucându-l de mână, am spus pătimaş: Ascultă-mă, am vorbit la telefon cu Asim înainte să plecăm şi mi s-a părut ciudat. Avea impresia că e urmărit.

– Draga mea, a fost chiar ideea lui. Firma nu a intrat niciodată în legătură cu şeful cel mare pentru care lucrează. Abia când cineva s-a prezentat la casa tatălui lui Asim şi a întrebat despre o pasăre, băiatul, plin de iniţiativă, l-a fotografiat pe individul respectiv şi a dat fuga la atelier ca să recupereze statueta pentru noi.

– Dar de ce mie nu mi-a spus nimic? De ce nu mi-a spus? am gemut cu inima strânsă.

Arthur era atât de agitat, încât nici măcar nu mă auzea. Aşa se purta întotdeauna când ieşea la vânătoare.

– O să ne dea pasărea Martin Brothers, o să ni-l arate pe liderul bandei de falsificatori, iar eu o să-i dau la schimb banii de care are nevoie ca să înceapă o nouă viaţă. Cine ar fi atât de nebun încât să-i dea prin cap să copieze o asemenea piesă?

Ideea părea să-l amuze teribil.

Cafeneaua se afla la colţul unei mici alei. Proprietarul, fost coleg de şcoală cu Asim, deschisese mai devreme pentru noi. Am împins uşa grea de mahon şi am auzit clinchetul clopoţelului de bronz de deasupra noastră.

– Eşti sigur c-o să meargă? Nu-mi place deloc situaţia.

– Toată lumea o să iasă în câştig, o să vezi. O să mă asigur că echipa FBI specializată în traficul cu obiecte de artă o să-l recompenseze bine pe Asim pentru informaţii. Astfel, o să-şi poată lua licenţa în arheologie la University College London, aşa cum îşi doreşte.

Știam că Asim ar fi acceptat bucuros înțelegerea. Eu aveam însă temerile mele – ceva mi se părea în neregulă.

– Iar Mark o să-și recupereze mult iubita pasăre, își încheie pledoaria anticarul, aruncând o privire în cafeneaua micuță.

Scaunele erau încă suite pe mese, nu se simțea miros de cafea proaspăt făcută și luminile de deasupra barului erau stinse. Liniștea din local mă neliniștea. După expresie, Arthur simțise și el că ceva era în neregulă.

Își duse degetul la buze și-mi indică prin semne că voia să verifice bucătăria.

– Dacă mă auzi strigând, fugi. Cunoști procedura.

Se făcuse cald. Mi-am scos eșarfa de la gât și mi-am ferit părul de pe ceafă.

Anticarul a dispărut în bucătărie, iar eu am rămas la pândă, lângă fereastră. Din când în când apărea câte un trecător, dar nimeni nu părea să ne fi văzut intrând. M-am uitat la ceas, era șase dimineața. Fuseserăm punctuali.

Unde era Asim?

Minutele treceau rapid. După un sfert de oră am șoptit:

– Arthur?

Nimic.

M-am îndreptat spre bucătărie și am lipit urechea de ușă. Nici un sunet. Am intrat. Totul era vraiște, pe jos stăteau răspândite vase și pe blat se vedeau câteva ouă sparte.

– Arthur? am strigat din nou, ceva mai tare.

Abia atunci își făcu apariția, pe ușa din spate a bucătăriei, care dădea într-o stradă lăturalnică.

– Pleacă imediat de aici. Urcă-te în primul avion, îmi ordonă pe o voce încordată.

M-am apropiat de el.

– Nu! strigă, dar era prea târziu.

Asim zăcea întins pe spate de cealaltă parte a insulei de inox din centrul încăperii.

Ochii lui deschiși fixau tavanul.

Era *mort*.

Mi s-a întors stomacul pe dos. Nu-mi venea să cred ce vedeam. Am strâns din dinți, ca să nu las să țâșnească valul de fiere care mi se urcase în gât. M-am aplecat deasupra lui și l-am atins ușor pe mână. Era rece.

Capul lui zăcea într-o baltă de sânge.

M-am tras înapoi și m-am sprijinit de blatul lucios. Mi-am mușcat buza tare, până am simțit gust de sânge.

– Ce s-a întâmplat aici? am șuierat.

Mi-am dat seama că Arthur se făcuse nevăzut. M-am repezit la ușa din spate și am deschis-o. Aleea întunecoasă era complet pustie.

Mi se înmuiaseră picioarele.

„Cine a făcut asta? Unde e Arthur?", m-am întrebat.

M-am întors în cafenea. Nu venise nimeni.

Oricât mi-aș fi dorit să-l ajut pe Asim, știam că nu mai puteam face nimic pentru el și că riscam să fiu arestată de poliția egipteană. Venisem la Cairo în calitate de turist dornic să vadă piramidele și cunoșteam pe dinafară planul de retragere, pe care îl folosisem și în Iordania.

M-am întors în fugă la apartament, cu gluga trasă bine pe cap și privirea în jos. L-am salutat rapid pe portar și m-am îndreptat către lift. Trebuia să-l găsesc pe Arthur.

Cele două camere erau exact așa cum le lăsaserăm, însă lumea mea nu mai era aceeași.

Nu-mi puteam alunga din minte imaginea lui Asim, iar adrenalina care mă împinsese spre casă lăsase locul unei triste enorme.

Cineva a ciocănit la ușă. M-am repezit în dormitorul lui Arthur și am scotocit sub saltea, acolo unde știam că-și ascunde pistolul, dar n-am găsit nimic. Îl luase cu el de dimineață? Nu auzisem nici o împușcătură la cafenea și nici nu-l credeam în stare să ucidă cu sânge-rece.

– Doamnă Freya, sunteți bine? am auzit vocea portarului de partea cealaltă a ușii. A telefonat

domnul Arthur și mi-a spus să verific. Am oprit un taxi, ca să vă ducă la aeroport, așa cum mi-a cerut.

Am tras lanțul subțire care bloca ușa și i-am deschis.

– Totul e în regulă, doamnă?

– Da, sunt bine, l-am mințit.

„Cine l-a omorât pe Asim?“ Întrebarea mi se rostogolea obsesiv prin cap.

Eram convinsă că nu Arthur, dar el era cel responsabil de moartea lui. Lucrase pe la spatele meu, iar Asim plătise prețul suprem.

– Roagă-l pe taximetrist să aștepte câteva minute, până îmi strâng lucrurile.

Asim... Băiatul plin de inteligență și umor, care știa trei limbi străine și își iubea enorm familia, mai ales pe cele două surori, despre care vorbea foarte frumos. Își dorise să salveze patrimoniul Egiptului și să vadă lumea. Ar fi trebuit s-o facem împreună, dar fusese răpit de lângă mine mult prea devreme, cu brutalitate.

Ca să pot trece peste pierderea suferită, îmi ștersesem complet din memorie episodul Cairo, dar indiciile lui Arthur și conexiunile lor cu trecutul îmi scoteau din nou la iveală amintirile dureroase.

27

„Dacă ceva pare în neregulă, fugi.“

Arthur Crockleford

Șuvoaiele de ploaie de pe alee m-au adus înapoi în prezent. Mi-am atins obrazul umed de lacrimi. Plânsesem în tăcere. Am privit telefonul mobil pe care îl țineam în mâna cealaltă, și realitatea și-a reintrat în drepturi. Dacă aș fi pierdut aparatul, mi-aș fi dat seama destul de repede și m-aș fi apucat să-l caut. Era telefonul lui Amy?

Phil deschise ușa bucătăriei.

– Vii și tu? Cred că e momentul să ne întoarcem la ceilalți.

– Da. Mă întrebam dacă nu cumva Amy a ieșit pe aici, i-am zis, strecurând cu un gest discret telefonul în buzunar.

Ceva era în neregulă. Nu voiam să mă întorc în sala de mese. Intenționam s-o caut în continuare pe Amy.

Phil îmi remarcă ezitarea.

– Nimeni nu folosește ușa asta. Am încercat s-o deschid când am ajuns aici și aproape că s-a rupt din balamale.

– Am făcut și eu aceeași greșeală mai devreme, îl completă Clare, făcându-și de lucru cu tacâmurile.

– De ce ar fi deschis-o Amy? i-am întrebat.

– Poate că voia să-și scurteze drumul și n-a mai putut s-o închidă la loc?

– Posibil.

Nu eram deloc convinsă. Aveam impresia că ceva o speriase pe Amy, făcând-o să iasă în grabă din bucătărie.

Cu lanterna într-o mână și sfeșnicul în cealaltă, l-am urmat pe Phil înapoi în sala de mese.

Când am intrat, Carole s-a apropiat imediat de mine, încercând să-și ascundă îngrijorarea sub un zâmbet.

– Ce bine că ai venit! Tocmai spuneam că, la vârsta mea, obosesc extrem de ușor, spuse aruncând o privire către Giles.

Mătușa mea nu era genul care să se ducă la culcare devreme dacă avea companie, dar n-am dat atenție acestui detaliu. Mintea îmi era tot la Amy. M-am întors către ceilalți oaspeți.

– Nu credeți că ar trebui să organizăm un fel de echipă de căutare?

– Stai liniștită. Sora mea se descurcă întotdeauna, mă asigură Giles.

– Și totuși, unde a dispărut? am insistat.

Nimeni nu-mi răspunse.

Bella fu străbătută de un fior. Îngrijorarea i se citea pe chip. Îmi aruncă o privire plină de subînțeles, îndemnându-mă să accept propunerea mătușii mele. M-am hotărât s-o conduc pe Carole

la fermă, s-o instalez acolo și să mă întorc la conac ca s-o caut pe Amy.

– Pardesiele noastre au rămas în salon. Vrei să le aduc? am întrebat-o pe Carole, după care mi-am adus aminte de fotografia cu lordul Metcalf și familia lui – trebuia s-o recuperez. M-am tras de lobul urechii și am zis cu prefăcută surprindere: Cred că mi-am pierdut un cercel. Așteaptă un minut.

Am căutat sub masă, în jurul draperiei și în sertar. Fotografia dispăruse.

– Hai să mergem, îmi spuse Carole luându-mă de braț.

Nu m-am mai opus.

– Ne întoarcem în apartamentul nostru. O să facem un foc zdravăn în șemineu, ca să ne încălzim, am anunțat destul de tare cât să mă audă toată lumea.

– Atunci, vă doresc noapte bună, spuse Bella. Încuie ușa, îmi susură la ureche în timp ce mă îmbrățișa.

Am salutat pe toată lumea și am ieșit pe coridor, urmată de Carole.

– Să ne luăm hainele și să plecăm de-aici, am spus, dar m-am oprit, amintindu-mi ceva. O pală de vânt a stins lumânările, nu-i așa? Asta nu s-ar fi putut întâmpla decât dacă cineva ar fi ținut ușa din spate a bucătăriei deschisă suficient de mult timp încât aerul de afară să pătrundă până în interiorul conacului. Cine ar fi putut s-o facă și de ce?

– Când s-a auzit țipătul, în sala de mese nu eram decât noi două și Phil. Oricine altcineva ar fi putut să-i facă rău lui Amy. În plus – Carole lăsă ochii în jos –, când ajungem la fermă, o să-ți fac o mărturisire.

Porni grăbită spre salon, înainte să apuc s-o întreb despre ce era vorba. M-am repezit după ea:

– Spune-mi acum.

Mătușa mea era întotdeauna foarte directă, iar această atitudine nu prevestea nimic bun. Însemna că se temea de ceva.

Salonul era iluminat doar de cele câteva lumânări parfumate de pe masă. Perdelele, trase la o parte, fâlfâiau în curentul care se strecura prin uşile prost izolate.

Carole îşi puse haina.

– Îl cunosc pe Giles. L-am întâlnit de câteva ori cu Arthur, pe un vas de croazieră şi în barul acela din Hong Kong. Nu ştiu exact cu ce se ocupă. A fost întotdeauna foarte evaziv. Ştiu însă că relaţia lui cu Arthur era încordată. Nu se simţeau niciodată bine unul în prezenţa celuilalt.

– Vrei să spui că Giles este cumva dubios, că ar fi implicat în traficul ilegal cu obiecte de artă?

Cineva tuşi în bezna coridorului.

– *Sst*, zise Carole apucându-mă de mână. Hai să ne întoarcem la fermă şi să discutăm acolo, nu aici. Ştiu ce vrei să spui. Te întrebi dacă Arthur nu activa şi el pe piaţa neagră. De fapt, n-a fost decât misiunea aceea de la Cairo. Dintre toţi oamenii, tu ar trebui să ştii mai bine cât de disperat poate să ajungă cineva atunci când este pe punctul să piardă totul. Ai face orice ca să-ţi păstrezi casa, nu-i aşa? Te-ai duce la avocatul Franklin Smith, sperând să moşteneşti afacerea omului pe care se presupune că-l urăşti? Ai face asta ca să-ţi păstrezi casa? mă întrebă cu o sprânceană ridicată dojenitor.

M-am prefăcut că-mi caut pardesiul, ca să-mi ascund ruşinea. În clipa aceea am văzut prin geam stopurile unei maşini.

– Pleacă cineva, am spus, apropiindu-mă de uşa vitrată ca să văd mai bine.

După socotelile mele, autovehiculul se apropia de tunelul format de coroanele copacilor care conducea la poarta principală. Carole veni lângă mine.

– Crezi că Amy s-a hotărât să-şi ia tălpăşiţa?

– Nu poate fi decât Amy, căci toţi ceilalţi sunt aici, nu-i aşa?

Luminile roşii începură să clipească printre trunchiurile copacilor.

– Gata, a plecat. E foarte ciudat că nu ne-a spus nimic, murmură Carole clătinând din cap mirată.

Luminile se opriră.

– Așteaptă să i se deschidă? am sugerat.

– Porțile parcă rămăseseră deschise. Nu-mi dau seama ce se întâmplă, e prea întuneric și prea departe, zise Carole mijind ochii.

Am auzit zgomot de pași în spatele nostru.

– Totul e în regulă?

Phil intră în cameră și-și luă haina Barbour de pe spătarul unui scaun, unde o abandonase.

– Absolut, îi răspunse Carole.

Mi-am pus pardesiul și i-am ridicat gulerul, ca să mă protejez de frigul de afară.

– Ai luat tot? am întrebat-o pe Carole.

– Presupun că veți participa la Târgul de artă și antichități de mâine, ni se adresă grădinarul.

Uitasem complet de existența programului de activități. Mi-am scos telefonul și am accesat fotografia pe care o făcusem:

5 A.M. Mic-dejun la conac
9 A.M. Târgul de antichităţi – Long Melford
12 Dezbatere despre antichităţi – Ceramica victoriană

Masa părea prevăzută mult prea devreme. Ce fusese în capul lui Arthur? Dezbaterea despre ceramica victoriană se referea probabil la păsările Martin Brothers, pe care lordul Metcalf le iubise atât de mult. Și care fusese intenția lui Arthur când trecuse în program un târg de antichități?

– Poate că Arthur a ales weekendul acesta tocmai ca să coincidă cu târgul, nu credeți? E prima oară când apare în program, comentă Phil.

– Ai declarat că nu l-ai cunoscut pe Arthur, i-am amintit.

– Așa am zis?

Se foia stingher de pe un picior pe celălalt.

„Mincinos", mi-am spus în sinea mea.

– Când v-ați întâlnit prima dată? am continuat, încercând să zâmbesc relaxată. Mătușa mea și cu

mine adorăm poveștile despre el. Ne ajută să-i păstrăm amintirea vie.

– L-am întâlnit o singură dată, oftă grădinarul. În urmă cu vreo două sâmbete, cred. L-am văzut bătând la ușa conacului și, cum nu răspundea nimeni, m-am gândit să-l ajut.

Acum știam precis că minte, întrucât Franklin ne spusese că Arthur se văzuse cu lordul Metcalf în ziua aceea. Iar Carole credea că Arthur îi telefonase când ajunsese la Copthorn Manor ca să-l întâlnească pe proprietar.

– Îl urmăreai? l-am întrebat.

– Nu, câtuși de puțin, spuse grădinarul uitându-se la ceas. E târziu și îmi închipui că sunteți obosite. Noapte bună!

Cu aceste cuvinte, ne întoarse spatele și se îndepărtă grăbit.

– Ce părere ai? mă iscodi Carole.

– Minte. Dar cred că ar trebui să participăm la târg. Arthur l-a înscris în program cu un anumit motiv. Poate că ne-a lăsat încă un indiciu.

– Poate că ucigașul va fi și el acolo?

– Orice ar fi, trebuie să aflăm. Mâine este ultima zi a excursiei și suntem nevoite să accelerăm cercetările, dacă vrem cu adevărat să identificăm asasinul. Timpul ne presează.

28

„Mai devreme sau mai târziu, cineva o să vorbească. Secretele sunt greu de păstrat, iar oamenii sunt băgăcioși."

Arthur Crockleford

Când am plecat de la conac împreună cu Carole, parcă toată lumea se hotărâse să se retragă simultan. Aruncasem o ultimă privire în bucătărie și în sala de mese, dar nu mai era nimeni. Toți ceilalți ajunseseră probabil la aceeași concluzie cu noi: era momentul să mergem la culcare.

Vântul și ploaia își făceau de cap în jurul nostru în timp ce ne grăbeam spre clădirile fostei ferme. Ramurile copacilor trosneau, iar din depărtare se auzi un trăsnet.

Mi se ridică părul pe ceafă. Iarăși eram urmărite? Am scanat rapid împrejurimile întunecate, fără să sesizez vreo mișcare.

Mi-am dat la o parte buclele ude care mi se lipiseră de față și am descuiat ușa căsuței noastre. Primul lucru pe care l-am văzut a fost fotoliul răsturnat din fața șemineului. Bilețelul pe care scria „PLECAȚI. ACUM." fusese scos din plicul lui și lăsat despăturit pe masă.

Casa fusese percheziționată și ni se lăsase un avertisment.

I-am adresat din priviri lui Carole întrebarea care ne trecea prin minte amândurora: găsiseră jurnalul?

M-am repezit la grămada de lemne de foc. Dacă dispăruse? Dacă ruinasem totul din neglijență? m-am întrebat îngrozită. Probabil că era singurul inventar al adevăratei colecții de opere de artă de la conacul Copthorn, cu singurele fotografii ale obiectelor furate.

Un alt citat din Arthur îmi veni în minte: „Când ai dubii, ascunde lucrurile cu adevărat valoroase, căci pe acelea au pus ceilalți ochii".

– E acolo? șopti Carole.

Cu mâinile tremurând, am înlăturat butucii și am dat la o parte ziarul vechi pus sub ei. Ochii mi se opriră asupra jurnalului.

– Ura!

Am cercetat împreună restul casei, însă nu părea să lipsească nimic. M-am prăbușit înapoi pe canapea, iar mătușa mea s-a apucat să facă focul. Tremuram de frig, și flăcările jucăușe nu mă încălzeau deloc. N-aș fi putut spune dacă șocul prin care treceam era provocat de adrenalină sau de frică. Conacul Copthorn și ocupanții lui fuseseră înghițiți de beznă.

– Au scotocit peste tot, îmi spuse Carole apropiindu-se cu două căni de ceai în mâini. Slavă

Domnului că n-au dat lemnele la o parte. Trebuie să fim mai atente.

– De acord. Facem o recapitulare a faptelor? am propus, căci simțeam nevoia să-mi pun ordine în idei. După aceea, aș vrea să-mi spui tot ce știi despre Giles. Gata cu secretele.

Carole încuviință solemn.

– Am găsit fotografia unui bărbat în sala de mese. L-am recunoscut ca fiind Mark, tipul care ne-a angajat acum vreo douăzeci de ani, pe mine și pe Arthur, să-i recuperăm pasărea Martin Brothers, care îi fusese furată. Acum știu că Mark era de fapt lordul Metcalf, tatăl lui Giles și al lui Amy.

– Iar Harry l-a văzut pe Arthur cu o statuetă Martin Brothers în anticariat, cu o zi înainte de deces. Există o legătură.

– Trebuie să existe, dar nu cred că avem de-a face cu aceeași statuetă. Prin lume circulă mai multe păsări Martin Brothers. Un negustor mi-a povestit mai demult că fratele lui, care se ocupa de magazin, avea piese favorite pe care nu le expunea, ci le păstra pentru colecționarii prieteni sau pentru cei capabili să plătească mai mult decât făceau. Zburătoarele astea par să-i tulbure considerabil pe posesori. Îmi aduc aminte în ce stare, aproape de isterie, s-a prezentat lordul Metcalf în fața lui Arthur când i-a cerut ajutorul ca s-o recupereze pe a lui. I-a spus că i-a furat-o fiul său, care se îndepărtase de familie.

– Giles.

– Giles a furat statueta de la tatăl lui și a trimis-o sau a dus-o el însuși în Egipt, ca să fie reprodusă la unul dintre cele mai bune ateliere de contrafaceri din branșă.

– Acolo lucra iubitul tău?

– Da, Asim. El a furat pasărea din magazin ca să ne-o dea nouă. A doua zi dimineață a fost ucis... N-am reușit să aflu de către cine. M-am concentrat asupra flăcărilor din șemineu, ca să evit privirea compătimitoare a mătușii mele. Când ne-am întors

cu mâna goală, Mark s-a albit la față. Mă miră că a rămas prieten cu Arthur după acest episod.

– Știam că misiunea la Cairo a deraiat și că iubitul tău a fost omorât. Așadar, aici a început totul, spuse Carole uitându-se pe geam, spre conac.

– Și tot aici se va termina? am oftat. Arthur știa cum se îmbină acest puzzle, dar noi nu dispunem încă de toate piesele.

– O să le găsim, mă încurajă ea bătându-mă ușurel pe genunchi, cu acea încredere pe care numai o mamă o poate transmite. Cine crezi că se afla la volanul mașinii de mai devreme? În orice caz, nu dansatoarele din buric, zise făcându-mi cu ochiul, după care mai turnă un rând de ceai.

– Mai întâi, hai să stabilim care este motivul pentru care s-au adunat aici toți indivizii ăștia. Am impresia că Arthur a aranjat lucrurile în felul acesta. Știm de la Franklin că în depozitele lui Metcalf se găsesc și obiecte care aparțin unor terți. Ceea ce este deja ciudat. Cum au ajuns cheile depozitelor în mâinile lui Franklin?

– Nu știu.

– Cred că Metcalf i le-a încredințat lui Arthur, când s-au întâlnit săptămâna trecută. Poate că nu avea încredere în propria familie, în cazul în care nu există decât un singur set de chei. Probabil că Arthur i le-a dat lui Franklin când s-au întâlnit. Dar ce anume se află în acele depozite? Ce caută Giles cu atâta fervoare? Presupun că toți abia așteaptă să intre acolo mâine. Cu excepția Bellei, care a venit aici doar ca să-l însoțească pe Giles. În același timp, Amy e ciudată. Cunoaște existența jurnalelor – ne-a întrebat pe toți despre ele, iar acum a dispărut.

– Știam eu c-o să-ți reintri în mână, spuse Carole zâmbind.

– Singurul lucru pe care l-am aflat până acum e că Arthur avea dreptate: nu putem avea încredere în nimeni. În program scrie că micul-dejun va fi servit la ora cinci dimineața. Mult prea devreme. Am

senzația că la ora cinci se va întâmpla ceva, iar Arthur a ținut să ne avertizeze.

M-am întors cu gândul la ultima lui noapte printre cei vii. Știam din experiență că planificarea furtului unui obiect de artă durează câteva săptămâni, odată emis ordinul. E un tip de furt ușor recognoscibil, deoarece nu lipsesc decât anumite piese, de mare valoare. Prin definiție, genul de infracțiune „intră și înșfacă ce poți", în care dispare orice tacâm argintiu, lasă în urmă o privelițte haotică. În anticariat descoperisem, din contra, o scenă bine pusă la punct, la fel ca la conac. În primul tip de furt, pentru anchetatorii ca mine prezintă interes cei care s-au aflat în preajma locului faptei cu câteva săptămâni înainte; pentru cel de-al doilea, e suficient să-i verifici pe cei care au dat târcoale în zilele premergătoare furtului. Mi-am dat seama că teoria s-ar fi putut aplica și în cazul decesului lui Arthur.

– Înainte să moară s-a ocupat de lucruri mărunte, a notat obiectele furate în jurnal, și-a rezervat o vacanță... Totul s-a schimbat după discuția cu Metcalf, am cugetat cu voce tare. Amy s-a interesat de jurnale. Poate că informațiile pe care le conțin ar putea dăuna familiei sau ar putea scoate la iveală fărădelegile cuiva? Ar fi un motiv foarte solid ca să vrei să pui mâna pe ele. Franklin? Gilles și Bella? Amy sau Clare?

– Nu-l uita pe chipeșul grădinar, pe Phil, interveni mătușa mea. Faptul că arată bine nu înseamnă că n-ar fi capabil de crimă.

Zâmbetul poznaș pe care mi-l adresă mă făcu să-i ignor observația.

– Am plecat de la prezumția că Amy, Clare și Phil se aflau aici în ziua vizitei lui Arthur, dar poate că și Franklin era la conac.

Întrebările mi se învălmășeau în minte. Aveam nevoie de fapte. Am deschis calendarul de pe telefonul mobil.

– Arthur a murit la un moment dat în noaptea dintre duminică, nouăsprezece mai, și luni,

douăzeci. S-o luăm invers. Cu o săptămână înainte, sâmbătă, pe unsprezece mai, Arthur s-a dus în vizită la lordul Metcalf. Cei doi au stat de vorbă. Miercuri, pe cincisprezece mai, Arthur s-a întâlnit cu Franklin, și-a redactat testamentul și l-a semnat. I-a spus avocatului că era la curent cu instrucțiunile lui Metcalf, care solicitase deschiderea tezaurului după moartea sa, și i-a dat cheile. Putem presupune că Metcalf l-a informat pe Arthur și despre conținutul testamentului său. Arthur îl ajută pe Franklin să rezerve transportul pentru weekendul acesta și toată lumea este informată. În același timp, Arthur nu are încredere că avocatul o să ne pună la curent cu excursia, așa că vineri, pe șaptesprezece, așterne pe hârtie mesajul pentru noi. De acum bănuiește că e urmărit, prin urmare îi încredințează pe șest scrisoarea Agathei. Dar tot nu înțeleg de ce nu ne-a trimis-o prin poștă.

Carole trase adânc aer în piept.

– Scrisoarea era o poliță de asigurare pentru cazul în care i s-ar fi întâmplat ceva. Cred că a vrut să descoperim ce se ascunde aici, la conac, conștient fiind că era în pericol. Dacă ar fi scăpat teafăr, ar fi recuperat într-un final scrisoarea de la Agatha, lucru care i-ar fi fost imposibil dacă ar fi trimis-o prin poștă.

– Isteț.

– A fost cel mai bun, draga mea, suspină Carole.

– Cu toate astea, nu știm ce s-a petrecut în noaptea când a murit. Amy și Giles erau la pubul The Crown, împreună cu Franklin...

– Toți sunt implicați! exclamă ea ridicând degetul arătător în aer. Amy, Giles, Franklin, Phil și Bella, toți au complotat ca să mi-l omoare pe Arthur, dar acum își vor primi pedeapsa binemeritată!

– Vorbești serios? am zis, suspectând că o cam luase razna. Arthur era și el la The Crown. Nu știm unde se afla Phil. Iar Bella afirmă că era la Londra, ceea ce nu putem verifica. Probabil că toți au avut un prilej favorabil.

– Suntem fantastic de bune la asta, draga mea, nu crezi?

Mătușa mea era întotdeauna foarte modestă.

Mi-am încrucișat brațele la piept.

– Acum vreau să aud totul despre Giles.

– L-am cunoscut cu ani în urmă, începu Carole așezându-se înapoi pe canapea. Obișnuiam să-l însoțesc pe Arthur în deplasările lui exotice, iar uneori își făcea apariția și Giles. La fel ca el, părea să fi fost invitat. Mi-a luat ceva să-l recunosc în seara asta, draga mea, pentru că înainte se purta mult mai afabil, purta o barbă lungă, la modă, pantofi de lac și tot tacâmul. Poate că trece printr-o perioadă proastă.

– L-ai recunoscut la înmormântare?

– Mă rog, nu eram *sigură* că el este. Și m-am gândit că ar fi mai înțelept să nu aduc vorba despre contactele... de afaceri ale lui Arthur.

Luă o gură de ceai, evitându-mi privirea.

– Ce ți-a spus Arthur despre el? am continuat interogatoriul.

– Îl numea un „dealer prieten", dar la un moment dat mi-a destăinuit că tatăl lui era un colecționar de antichități care „se scălda în bani murdari" și că Giles îi făcea achizițiile. Mi-a dat de înțeles că era mai mult genul de achizitor care fură un tablou dintr-un muzeu decât genul celor care participă la licitații. Giles îi vindea cu plăcere ponturi despre alte scheme dubioase, mai ales dacă astfel își reducea competiția.

Lucrurile se legau.

– Arthur a folosit întotdeauna informatori. Ajutorul lor era esențial atunci când pornea pe urmele câte unui obiect furat. Dar de ce s-ar fi bizuit pe un om care furase o statuetă Martin Brothers chiar de la tatăl său? Mai ales când afacerea s-a încheiat... rău.

– Cred că trecuse ceva vreme de la tragedia din Egipt. Era prin 2003, Arthur vâna niște spărgători de palate când Giles i-a ieșit din nou în cale, zise Carole.

– Despre cazurile astea se relata în articolele pe care le-am găsit între paginile jurnalelor. Mi le amintesc, firește, dar s-au întâmplat după ce m-am retras eu din activitate. Poate că Giles se număra printre spărgători?

– N-am de unde să știu. Recesiunea ne-a lovit necruțător. Anticariatul era pe punctul să dea faliment. Giles a venit și a încercat să-i vândă un obiect furat. Arthur și-a dat seama, l-a cumpărat și a solicitat recompensa promisă de asigurator. Cred că au continuat să facă astfel de afaceri. Arthur mi-a spus că „Giles a descoperit o breșă pe piață", care le aducea amândurora niște bani. Încerca să-și salveze afacerea.

Am oftat, înțelegând în fine ce se întâmplase probabil.

– Pe vremea aceea, societățile de asigurări nu se ocupau cu prinderea infractorilor. Nu le interesa decât să recupereze obiectele asigurate, ca să nu fie obligate să onoreze polițele. Arthur și Giles erau complici într-o escrocherie.

– Era un alt fel de vânătoare, mormăi Carole înclinând capul într-o parte.

Pumnul mi se strânse deasupra cicatricii.

– Dacă Arthur a fost vârât în chestia asta după episodul de la Cairo, înseamnă că nu s-a oprit din ticăloșii atunci când ți-a promis c-o va face, nu-i așa? Furia îmi făcea inima să bată mai repede. Am tras adânc aer în piept, încercând să-mi păstrez calmul, și am continuat: Arthur a revenit pe piața neagră a obiectelor de artă – a lucrat pentru răufăcători și a făcut comerț cu bunuri furate. Nu mi-ai spus nimic! am acuzat-o ridicându-mă în picioare. Știam de ce; între noi existase un pact tacit de a nu vorbi niciodată despre Arthur, iar Carole își dorise mereu să ne împăcăm. În lumea aceea, nimeni nu dă doi bani pe viață, am reluat vehement. Sunt uciși oameni...

Mi-am luat cana de ceai și m-am refugiat în bucătărie, simțind nevoia să pun o distanță între mine și scuzele pe care urma să i le găsească lui

Arthur. Amintirile cu Asim îmi băteau la ușa conștiinței. Am închis ochii.

– Dar oamenii și-au recuperat obiectele furate, iar el a făcut și vânători legitime, după ce ai plecat...

M-am întors furioasă, plină de nervi, gata să-i spun cât rău îmi făcuse Arthur la Cairo și cât suferisem de atunci, când o pală de vânt zgudui ușa căsuței.

Ploaia lovea furioasă în ferestre. Preocupată de siguranța noastră, m-am repezit să verific dacă ușa era încuiată.

Carole veni după mine și aruncă o privire pe geam.

– Hei, ce-i acolo? m-a întrebat arătând cu degetul afară.

Încerca să schimbe subiectul? Am tras din nou aer în piept și mi-am înghițit nervii. Nu puteam ignora posibilitatea să fi văzut cu adevărat ceva, așa că m-am holbat pe geam, cu mâinile căuș la tâmple.

Din interiorul conacului se vedea lumina unei lanterne dansând încolo și încoace.

– E cineva înăuntru, șopti mătușa mea.

Instinctul meu de vânător preluă conducerea, făcându-mă să uit cearta de mai devreme. M-am dat un pas în spate, nedorind să fiu văzută din conac, chiar dacă distanța era destul de mare.

Mi-am surprins imaginea pe sticlă: ochii mari, strălucitori, gura strânsă exprimând hotărâre, părul adunat într-un coc la spate, gata de acțiune. „Trăiesc“ – a fost primul cuvânt care mi-a venit în minte. Pentru prima dată după mult timp, eram în viață. Mi-am îndreptat spatele și am inspirat adânc. „Mi-a fost dor de tine.“

Un alt flash luminos, la primul etaj al clădirii.

– Acolo e bucătăria.

„Telefonul. Poate că Amy s-a întors să-și caute telefonul.“

O rază de lumină se strecură prin crăpăturile ușii din spate de la bucătărie.

– Arthur ne-a spus că își dorea cu orice preț să găsească un lucru ascuns aici. Când și-a dat seama

că e posibil să nu-şi mai poată continua cercetările, ne-a lăsat o serie de indicii. Observând că intensitatea luminii scăzuse, am adăugat: Trebuie să mă duc să văd ce se întâmplă acolo.

– Nu mi se pare deloc o idee bună, draga mea. Furtuna s-a înteţit, zise Carole întorcându-se la şemineu şi punând încă un lemn pe foc.

Eram pe punctul s-o las baltă – la urma urmelor, dacă Amy îşi căuta telefonul, i l-aş fi putut înapoia a doua zi –, când am văzut silueta subţire şi înaltă a unei femei fugind pe alee în direcţia conacului.

– Unde se duce Bella? m-am întrebat cu voce tare.

Fără să mai aştept obiecţiile lui Carole, mi-am pus pardesiul, am strecurat telefonul lui Amy în buzunar, m-am încălţat şi am descuiat uşa.

– Unde te duci?

– Înapoi, am spus calmând-o cu o privire. Am mai făcut asta.

Am luat din geantă o pereche de agrafe de păr, sperând să-mi amintesc cum se forţează un butuc de broască, dacă va fi cazul.

Am închis repede uşa căsuţei în spatele meu şi m-am asigurat că nu era nimeni prin preajmă. După ce am călcat în câteva bălţoace şi apa rece mi-a ajuns la şosete, mi-am dat seama că, într-adevăr, poate nu fusese cea mai bună idee să ies. Acum însă eram *vie*, nu-i aşa? Nu trebuia decât să dau o tură pe acolo, să văd dacă era într-adevăr vorba de Amy, să-i dau înapoi telefonul şi poate să aflu cu ce se ocupa Bella. Am pornit în fugă spre conac.

29

„Pentru noi, dragă băiete, a venit timpul să corectăm greşelile trecutului."

Arthur Crockleford

GILES

După ce o trimisese pe Bella la culcare, Giles rămăsese ultimul în conac, aşa cum plănuise. Se

asigurase chiar că Phil, grădinarul băgăcios, ieșise prin ușa vitrată din salon și le urmărise pe celelalte femei grăbindu-se să ajungă la clădirile fostei ferme.

Când sosise la conac, i se păruse că-l recunoaște pe Phil, dar așa ceva ar fi fost imposibil, nu? Nu mai trecuse pe la Copthorn Manor de multă vreme, dar senzația de familiaritate îl făcuse să-l suspecteze pe grădinar. Era ceva în neregulă cu el.

Pe de altă parte, revederea cu Carole îl încântase. Arthur le făcuse prezentările cu vreo douăzeci de ani în urmă, undeva în Asia, iar de atunci continuaseră să se întâlnească întâmplător prin cele mai diverse locuri din lume. Era o companie plăcută, spre deosebire de nepoata ei, care... care nu era. Trebuia să se ocupe de Freya Lockwood. Știa prea multe.

Odată ce se asigură că nu-l vedea nimeni, Giles se întoarse în sala de mese și recuperă vechea fotografie de familie. O scoase din locul unde o ascunsese, sub fața de masă, și o vârî în buzunarul de la cămașă. Îl îngrijora obsesia pe care părea s-o fi făcut Freya pentru poză, așa că se hotărâse s-o culeagă din locul unde căzuse.

Spera că tânăra nu reușise să identifice toate personajele și *tot* ce mai apărea acolo. Habar n-avea de unde apăruse fotografia; aruncase toate imaginile cu blestemata aceea de pasăre Martin Brothers a tatălui său.

Se repezi la etaj după Amy, care urma să-i spună unde se afla intrarea tezaurului. Își amintea niște scări care coborau din bucătărie, dar intrarea fusese blocată. Era sigur că bătrânul îi destăinuise totul fiicei lui preferate. Nu trebuia decât să scoată informația de la ea.

În mesajul lui, Arthur fusese foarte clar: „Este în tezaurul care se va deschide duminică, pe douăzeci și șase mai, la ora zece, când sosește furgoneta".

Pasărea fraților Martin îi bântuise aproape toată viața adultă și avea să-l urmărească până ce era distrusă. Arthur înțelesese cât de important era s-o găsească. Evaluată odinioară la șaizeci de mii de lire

sau chiar mai mult – o picătură într-un ocean pentru Giles –, avea o valoare sentimentală incomensurabilă. Umblase după nenorocita de pasăre încă de când se întorsese de la Cairo.

Numai lui Arthur îi păsa cu adevărat de obiectele de artă. Pe toți ceilalți nu-i interesa decât prețul, iar anticarul se ocupa de autentificare – numai el putea spune dacă o piesă era autentică sau falsă. Giles considerase întotdeauna că ar fi fost sub demnitatea unui om atât de onorabil ca Arthur să se pună în slujba lumii interlope și să verifice obiecte furate. Dar omul avea nevoie de bani. Și nu avea de ales.

Spera din toată inima că Amy avea propriul set de chei de la tezaur, caz în care nu i-ar fi luat mult să și-l însușească.

Deschise ușa grea a bucătăriei și o propti cu piciorul, în ciuda resorturilor puternice care încercau s-o împingă la loc. Roti fasciculul prin încăpere. Pe lângă ușa din spate, rămasă întredeschisă, se strecura un curent de aer rece.

– Hei, Amy? Ești bine?

De deasupra se auzi duşumeaua scârțâind.

– Am urât întotdeauna casa asta, bombăni Giles. Trebuia să mă obligi tu să mă întorc, se putea altfel?

Strânse pumnul stâng și pipăi cu vârful degetului mare partea din spate a inelului cu sigiliu pe care-l purta la degetul mic. Pentru a suta oară își dori ca mama lui să nu i-l fi încredințat, căci atunci s-ar fi putut descotorosi de el.

„Dacă e încă la conac, probabil că Amy s-a retras în dormitorul ei", își spuse.

Se apropie de șemineul din salon și se aplecă să culeagă un vătrai. Flăcările puternice îi înfierbântară obrazul o clipă. Cântări bucata de metal masiv în mână. Era exact ce-i trebuia.

Canaturile uşii mari care dădea spre scara principală erau larg deschise. Giles apucă balustrada lată pe care obișnuia în copilărie să alunece până în brațele mamei lui, care îl aștepta la parter, aprinse lanterna și începu să urce. Se opri pe palier, cu inima bătând să-i spargă pieptul și

respirația șovăitoare. Își pierduse forma fizică de altădată.

Ascultă.

Așteptă.

Tăcere.

De sub ușa dormitorului lui Amy se vedea lumină.

„E acolo", își spuse.

Mai devreme, când ieșise să-i aducă Bellei niște lapte de ovăz, o auzise țipând la cineva prin telefon. Îi cerea persoanei respective să se grăbească să ajungă la conac. Era limpede că mai lucra cu cineva. La început crezuse că organizase singură, de capul ei, toată ieșirea de weekend, dar acum...

Se apropie de dormitor și întinse mâna către mânerul rotund de bronz. Era rece ca gheața. Îl roti cât de încet posibil, încercând să nu facă nici cel mai mic zgomot. Conta pe elementul surpriză.

Clic.

Iritat, trânti ușa de perete.

Încăperea era luminată cu lumânări și câteva lămpi de tabără. Amy se opri din scotocit printr-o comodă și se întoarse spre el.

– Ce vrei? îl întrebă, îndreptându-și umerii și țintuindu-l cu privirea.

Giles își înfipse călcâiele temeinic în mochetă, fără să se lase intimidat.

– Unii oaspeți m-au întrebat dacă ești bine. Ai dispărut brusc. Am trecut să văd ce faci, îi zise, încercând să pară îngrijorat.

– Ai profitat de întuneric ca să te strecori aici nebăgat de seamă, nu-i așa? îi replică sora lui fără nici o emoție în glas. Ce cauți, Gleznă? Lăzile cu valori? Le-a mutat, tocmai ca să nu le găsești tu. Închipuie-ți cum e să-ți dai atâta silința ca să-ți păcălești propriul fiu.

– Nu mă mai numi așa. Jumătate din casa asta îmi aparține acum.

Strânse mai bine vătraiul între degete, observând în același timp că sora lui avea o mână bandajată.

Amy îi urmări privirea și ridică nepăsătoare din umeri.

– Doar o tăietură superficială. Își trase mâneca puloverului peste mână. Ai găsit din întâmplare un telefon? Nu știu ce-am făcut cu al meu.

– Nu.

Giles aruncă o privire prin camera aproape goală, cu excepția cutiilor de depozitare.

Pe jos erau aruncate haine, iar pe pat se vedea răspândit ceea ce aducea cu conținutul unei poșete.

Amy se apropie de el.

– După cum vezi, sunt foarte bine. Aș vrea să mă culc. Sper că găsești singur ieșirea și că n-ai uitat unde e dormitorul tău, în capătul holului.

Amintirea vechii lui camere îi dădea frisoane. Era de acord să plece, dar nu fără pasăre.

– Ai cheile de la tezaur? Vreau ceea ce mi se cuvine. Mi-am plătit datoria!

Amy îi adresă un zâmbet cald, ca și cum ar fi avut de-a face cu un copil încăpățânat.

– N-am idee despre ce vorbești. După cum spuneam, vreau să mă bag în pat. Aruncă o privire spre vătraiul din mâna lui, fără să lase să transpară vreun sentiment de teamă. Mâine închidem casa și toată povestea asta o să ia sfârșit.

Giles știa că Amy n-ar fi avut nici o șansă în fața lui. Era mai înalt și mai lat decât ea. Nu trebuia decât să-i dea un brânci și să se repeadă în cameră. Cu toate acestea, ideea retragerii îl atrăgea mai tare. Nu avea nici un sens să-și joace cartea prea repede. Totul avea să se schimbe după ce punea mâna pe statueta Martin Brothers. Rămânea totuși o întrebare neliniștitoare: Ce-l făcuse pe Arthur să creadă că pasărea se afla acolo? N-ar fi fost mai logic ca tatăl lui s-o ascundă undeva în străinătate, cât mai departe?

Asaltat de senzația că cineva trage cu urechea, se uită rapid pe coridor, apoi blocă ușa cu piciorul, pentru ca Amy să n-o poată închide peste el. Avea nevoie de răspunsuri, iar timpul se scurgea repede.

30

„Fii pregătit întotdeauna pentru schimbarea curentului."

Arthur Crockleford

FREYA

M-am strecurat în conac. Holul era luminat vag de focul din şemineu, dar uşile deschise din faţa mea arătau ca nişte găuri negre larg căscate. Am înfipt fasciculul lanternei în beznă – atât cât putea să străbată – cu ochii după Amy sau Bella.

„Pericol. Ai grijă!", îmi urlau toate simţurile.

Am auzit un murmur de voci venind de deasupra capului şi m-am îndreptat în direcţia lor, oprindu-mă la baza scării principale. De sus nu se vedea nici o lumină. Am aşteptat, ciulind urechea.

„Imaginaţia îmi joacă feste?", m-am întrebat.

Scândurile duşumelei scârţâiră.

„Întoarce-te. Du-te înapoi." Mă străbătu un val de frică.

Nu m-am întors, ci mi-am amintit de toate casele în care mă furişasem nevăzută în vremurile când vânam alături de Arthur. Nu dădusem niciodată bir cu fugiţii. Cu fiecare treaptă pe care o urcam pe scara monumentală a conacului Copthorn simţeam cum îmi revine îndrăzneala. Curajul nu mă părăsise, ci doar fusese inundat de suferinţă. Acum ieşea, încetul cu încetul, la suprafaţă.

Ştiam ce dorise să-mi transmită Arthur prin broşa în formă de vulpe. Nu era doar un îndemn să ies din nou la vânătoare, ci îmi cerea s-o găsesc în sinea mea pe fata căreia îi plăcea să vâneze, pe puştoaica de optsprezece ani care ajunsese la Paris, în pragul creatoarei de broşe Lea Stein, dornică să afle totul despre fabricarea de bijuterii. Fusesem o tânără lacomă de răspunsuri, cu o viaţă plină de aventuri în faţă. Deşi nu ştiam cum pornise focul care îmi ucisese părinţii, existau şi alte întrebări la care *puteam* răspunde. Iar acum, Arthur îmi lăsase

suficiente indicii, sperând că nu voi putea rezista când voi auzi chemarea adevărului. Manipularea la care fusesem supusă ar fi trebuit să-mi stârnească indignarea; dimpotrivă, acum, după dispariția lui Arthur, amintirile tandre despre cea care fusesem odată începeau să-mi revină picătură cu picătură în minte. Anticarul jucase un rol important în desăvârșirea ființei aceleia, iar pentru asta nu-l puteam detesta. O iubisem pe Freya de atunci.

Am înaintat cu pași moi, fără să fac nici un zgomot, ca pe vremuri. Aveam să intru și să ies înainte ca cineva să-mi sesizeze prezența. Un val de adrenalină mă copleși în timp ce urcam. În capătul scării, de-a lungul coridorului, am văzut lumina unei lanterne. Poate că Bella o căuta și ea pe Amy.

Dacă era Amy, aș fi întrebat-o dacă reclamase pana de curent electric și i-aș fi înapoiat telefonul. Dacă era Bella..., i-aș fi spus că o căutam pe Amy. Planul meu era fără cusur.

Vocile deveneau tot mai clare. Un bărbat și o femeie. N-avea nici un sens. Am redus lumina lanternei acoperind-o cu mâneca și m-am lipit de zid. Holul era pustiu, fără obișnuitele mese cu fotografii înrămate, fără statui sau tablouri pe pereți. Când am trecut pe lângă o fereastră, mi-am dat seama că eram în partea din spate a casei și că nu erau perdele.

Aceste constatări îmi întăreau bănuielile. Parterul era doar un decor; saloane aranjate și mobilate pentru plăcerea oaspeților, făcute să pară vechi, în timp ce restul casei era pustiu.

Din interiorul unei camere, prin ușa deschisă, se vedea lumină. Am stins lanterna și m-am apropiat pe vârfuri. Bascheții mei uzi lipăiau pe dale. M-am rugat să nu fi fost auzită.

În ușă se vedea silueta unui bărbat înalt.

– Pasărea îmi aparține, i-am recunoscut vocea lui Giles. Eu am furat-o pentru mama încă de la început.

Mi-am ținut respirația. Căuta aceeași pasăre Martin Brothers pe care o văzuse Harry la Arthur?

Mi-am înfipt degetul arătător în cicatricea din palmă și am închis ochii strâns, ca să alung amintirea morții lui Asim. Nu mă putea ajuta să-l găsesc pe ucigașul lui Arthur.

M-am concentrat din nou asupra vocilor și am recunoscut-o pe cea a lui Amy:

– Arthur a venit aici și a cerut acces la unul dintre depozitele pentru care nu avea autorizație de intrare. Acum și tu? Ce are atât de special depozitul 4?

Nici un răspuns din partea lui Giles.

– Nu ți-am înțeles niciodată pasiunea pentru chestia aia. E urâtă ca naiba. De ce ai trimis-o la cel mai bun atelier? Ai făcut o tâmpenie, puteai să te gândești că Arthur o să-i ia urma până acolo.

– Mai tacă-ți fleanca, babornițăl

I-am văzut mușchii spatelui și bicepsul încordându-se. Avea în mână un vătrai.

– Toate lucrurile tatei sunt numai lemne lipite între ele sau castroane modelate din noroi. N-o să înțeleg niciodată cum de oamenii sunt atât de proști încât să cheltuiască bani buni pe ele.

– Nu e vorba de bani, îi zise Giles, făcând un pas către ea.

– O, da, știu, știu, făcu Amy pe o voce ironic-plângăreață. Lui mami îi plăcea și numai mami îl iubea pe sărmanul, micuțul Gleznișoară. Norocul ei că n-a apucat să vadă ce s-a ales de tine.

– Măcar pe mine chiar *m-a iubit* cineva. Dar lasă vorba, unde-s depozitele? o întrebă gesticulând cu vătraiul.

– Arthur ar fi trebuit să-și țină gura! strigă Amy, încercând să-i trântească ușa în față.

Giles nici nu se clinti. Ridică însă vătraiul în aer, ca și cum s-ar fi pregătit să-i zdrobească țeasta surorii lui.

Amy se dădu un pas în spate.

Giles lăsă arma să-i cadă la picioare chiar când mă pregăteam să mă reped în spinarea lui.

„N-a vrut decât să-i arate cine e mai puternic." M-am relaxat și m-am retras la adăpostul

întunericului.

– Ne vedem mâine-dimineață. Arthur a spus că furgoneta vine la zece, dacă nu mă înșel. Mâine o să se termine cu jocurile astea, spuse Giles și ieși pe coridor.

Am intrat în panică și m-am refugiat în cea mai apropiată cameră, trăgând ușa fără zgomot după mine. Era atât de întuneric, încât nu distingeam mai nimic din interior, cu excepția trenulețului de jucărie de pe pervazul ferestrei.

Pașii lui Giles se îndepărtară pe culoar. M-am gândit să mă duc să văd cum se simțea Amy, dar apoi am auzit foșnetul unui obiect greu împins pe dușumea. Se baricada în dormitor. Avea toate motivele să se teamă de fratele ei.

Trebuia să mă întorc la Carole ca s-o pun la curent cu cele aflate. Am ieșit din cameră, m-am asigurat că nu mai era nimeni prin preajmă și am luat-o înapoi spre scară.

De afară am auzit portiera unei mașini închizându-se și plescăitul unor roți trecând printr-o baltă.

Era aceeași mașină de mai devreme, sau mai venise cineva?

M-am repezit în jos pe scări, cu sângele pulsându-mi asurzitor în urechi, cercetând fiecare colțișor cu lanterna. La baza treptelor am auzit o scândură scârțâind în spatele meu.

„Pericol!“

Am rupt-o la fugă, dar o mână m-a înșfăcat de umăr și m-a izbit violent de perete, scoțându-mi aerul din plămâni și făcându-mă să scap lanterna. Brațul mă durea ca și cum ar fi fost ars cu fierul roșu.

– Dă-mi drumul! am încercat să strig, dar de pe buze nu mi-a ieșit decât un șuierat.

Atacatorul m-a blocat cu corpul lui.

– Taci din gură, trebuie să discutăm, îmi șopti o voce bărbătească la ureche.

Respirația lui mirosea a cafea stătută. Nu-i puteam vedea chipul, dar mi-am dat seama că

aveam de-a face cu Giles.

– Ia-ți labele de pe mine, sau strig, am bâiguit încercând să mă eliberez.

– Nu scoate un sunet și fă ce-ți spun. De acord? zise slăbind puțin strânsoarea.

Am acceptat dând din cap, ușurată – orice, numai să scap.

Îmi dădu drumul și culese de pe jos lanterna. Vătraiul nu se vedea pe nicăieri.

– Ce faci aici? am vrut să știu.

Nu-l puteam lăsa să-mi vadă frica. Trecusem prin situații mai grele, am încercat să-mi amintesc.

– Pe mine mă întrebi? Dar tu? Nu e cel mai bun loc în care să-ți vâri nasul. Arthur nu te-a avertizat?

Giles părea de-a dreptul șocat să mă vadă, făcându-mă să mă întreb pe cine aștepta de fapt.

– Nu..., am început, dar m-am oprit, căci nu aveam încredere în el. Ai fost la înmormântarea lui Arthur.

– Da, în semn de respect. Am fost prieteni vechi.

Nu era impresia pe care mi-o lăsase în timpul ceremoniei funerare, dar mi-am ținut opinia pentru mine. Mi-am frecat brațul dureros.

– De ce apuci femei și dai cu ele de pereți așa?

– Am văzut un intrus, nu te-am recunoscut. Trebuie să vorbim.

– Nu aici. Voiam să ies din conac, să mă întorc la Carole, în siguranță. Mă duc înapoi la fermă, dacă nu intenționezi să mă împiedici.

Am pășit pe lângă el, dându-mi silința să-i demonstrez că nu eram deloc speriată.

Giles ridică brațele, ca și cum s-ar fi predat.

– Sigur că nu. Dimpotrivă, o să te conduc până acolo, adăugă, însă era mai mult un ordin decât o propunere.

Nu avea nici un rost să-l contrazic. Îmi făcu semn spre ieșire, apoi închise ușa conacului în spatele nostru. Furtuna trecuse, și pe alee nu se vedea nici o mașină în plus. Poate că-mi imaginasem. Dar unde era Bella? O văzusem alergând spre conac, însă n-o văzusem ieșind – era în continuare

înăuntru? Și unde era Franklin? În căsuța lui din fosta fermă? Mi-am dat seama că-mi scăpase cineva... Clare. Era la bucătărie când găsisem telefonul, dar n-o mai văzusem după aceea.

31

„Nu există bucurie mai mare decât să găsești ceva pierdut, indiferent dacă e vorba de o bancnotă de zece lire sau de o vază Ming ascunsă."

Arthur Crockleford

Când am intrat în căsuță, mi-am dat seama că electricitatea era în continuare întreruptă pe tot domeniul. Carole mă aștepta ghemuită pe canapea, cu o carte într-o mână și o lanternă în cealaltă. Cu toate că șemineul degaja o căldură infernală, rămăsese învelită cu pătura. Sări în picioare, cu mâna la piept.

– Slavă Domnului că te-ai întors, draga mea. Credeam că o să trebuiască să chem...

Se opri brusc în momentul în care-l văzu pe Giles în spatele meu. Bărbatul își scoase haina și-i adresă un zâmbet afabil.

– Mă bucur că putem schimba o vorbă departe de ceilalți.

Carole dădu din cap aprobator, fără să-i întoarcă zâmbetul.

– Ce-ar fi să stăm jos? propuse Giles așezându-se neinvitat pe canapea.

Am închis ușa, fără s-o încui.

– Probabil că o să avem nevoie de ceai.

Carole se duse în bucătărie, umplu o oală cu apă și aprinse aragazul cu un chibrit. Deși fierbătorul electric era inutil, mătușa mea găsise o modalitate să facă ceai.

Nu m-am clintit de lângă ușă. Giles părea genul de bărbat care petrecea mult timp la sală, iar puterea lui fizică evidentă îmi dădea fiori. Nu era o

țintă ușor de înfruntat. M-am așezat încordată în fața lui. Nu mă puteam relaxa în aceeași încăpere cu un individ care mă izbise de perete cu o mișcare fluidă, aparent îndelung exersată. Din bucătărie se auzea zdrăngănitul linguriților.

– Carole, te descurci?

– Da, draga mea, dar te rog să vii, ca să mă ajuți să duc ceainicul.

Am intrat în bucătărie și am ridicat recipientul fierbinte. Carole deschise un sertar de unde scoase un cuțit cu lama îngustă, pe care-l așeză pe marginea blatului, cât mai aproape de canapea, sub un șervet.

Îmi făcu un semn din cap, pe care l-am tradus instantaneu: „Dacă apar probleme, pune mâna pe cuțit".

În sfârșit, ne-am așezat cu toții.

– Giles m-a îmbrâncit când coboram scările, iar acum insistă să discute cu noi amândouă, am început, dându-i ocazia să continue.

– Nu știam că nepoata ta mă urmărește. Credeam că era..., începu Giles, dar se opri la timp.

– Nu te urmăream. Am văzut o lumină la ferestrele conacului și am crezut că e Amy. Am vrut să văd dacă se simte bine.

Eram pe punctul să adaug că voiam să-i înapoiez telefonul mobil, dar m-am abținut, hotărând să-i dezvălui doar strictul necesar. Rămăsesem cu pardesiul ud pe mine. Mi-am pipăit buzunarul, asigurându-mă că aparatul era tot acolo.

Carole turnă ceaiul și-l măsură pe Giles cu privirea de sus până jos.

– Cred că ar fi momentul să ne spui ce anume este atât de important încât să dai buzna în căsuța noastră.

– V-ați băgat într-o afacere pe care n-o înțelegeți. Ar fi momentul să plecați de unde ați venit. Vă adresez acest avertisment în amintirea prieteniei cu Arthur, dar e ultimul pe care îl veți auzi de la mine.

Stătea complet nemișcat, făcându-mă să mă tem pentru mătușa mea.

– Arthur mi-a fost cel mai bun prieten, dragul meu, îi spuse ea cu un zâmbet mieros. Am călătorit cu el prin toată lumea, după cum știi. Făcu o pauză pentru „efect dramatic", cum îi plăcea să spună, apoi continuă: Arthur mi-a povestit totul.

Giles își înclină capul într-o parte, fixând-o cu atenție. Încerca să-și dea seama dacă mințea sau spunea adevărul. M-am încruntat în direcția ei, dar n-am obținut nici o reacție. Nici eu n-aș fi putut spune dacă juca teatru sau nu.

– Arthur ne-a trimis aici ca să autentificăm obiectele care compun colecția, spuse Carole.

– Nu te cred, pufni el strâmbând din nas.

Am prins din zbor ideea și am decis să merg mai departe:

– Cred că trebuie să verificăm depozitul numărul 4.

– Acela aparține familiei, îmi răspunse fără să stea pe gânduri. N-aveți ce căuta acolo. Tatăl meu a fost destul de prost încât să-i lase cheile lui Amy de câteva ori, dar e limpede că-și revenise atunci când a schimbat încuietorile și i-a dat singurul set de chei lui Arthur înainte să moară.

L-am aprobat din cap. Tocmai confirmase că mobilierul din colecția Copthorn Manor fusese înlocuit cu reproduceri și ascuns în depozit. Amintindu-mi o altă frântură de conversație la care trăsesem cu urechea, am încercat marea cu degetul:

– Arthur ne-a spus că în depozitul 4 se găsește o colecție extrem de interesantă.

– Nu v-a spus asta, replică Giles, încordându-și umerii vizibil.

Mersesem prea departe.

– Ne-a spus totul, dragul meu. Suntem persoane demne de încredere, interveni Carole.

Uneori, mătușa mea se comporta ca o nebună de legat, dar acum nu era cazul. Era cu adevărat minunată atunci când voia.

– Ei bine... Giles se lăsă pe spătarul canapelei, mai relaxat. Dacă v-a spus totul, atunci presupun că știți și cine sunt eu, nu?

„E un test. Ce naiba o să-i răspundă Carole?“ m-am întrebat.

– Desigur. Ești cel mai inteligent membru al familiei, doar că ceilalți n-au aflat-o încă.

Evident! Cu porecla pe care o primise, probabil că *nu era deloc* cel mai isteț din casă, dar Carole găsise metoda să-i flateze egoul.

– Naiba să mă ia dacă n-ai dreptate. Soră-mea habar n-are ce-a trebuit să fac ca să duc businessul mai departe. În timp ce ea se distra la facultate, eu munceam ca să țin afacerea pe picioare, căci tata o ducea tot mai rău cu sănătatea. Apoi, acum un an sau așa ceva, s-a întors pe un cal alb ca să salveze situația.

Ne îndepărtam de subiect.

– Ce anume este atât de important pentru tine în depozitele acelea?

– Dar ce este atât de important pentru *tine*? mă imită el. Văzând că nu-i răspund, ridică din umeri, resemnat. E ceva ce-a aparținut tatălui meu, iar cum el nu mai este în viață, acum îmi aparține mie. Am aflat de la Arthur că e acolo și vreau să-l iau înainte ca altcineva să pună mâna pe el. Își strânse pumnii. Știți unde sunt seifurile? Se pare că au fost mutate!

– Ah, nu știm, dragul meu. Arthur nu ne-a dezvăluit atât de multe, îl liniști Carole. Din contra, credeam că tu știi unde sunt.

– Atunci nu-mi sunteți de nici un folos.

Ne aruncă o privire crâncenă, fără să scoată o vorbă. Tăcerea atârna greu în aer.

Se ridică fără grabă în picioare și-și trosni degetele.

– Trebuie să plecați. Acum!

Acestea fiind zise, se răsuci pe călcâie și ieși.

Carole încuie grijulie în urma lui, oftând ușurată.

– Slavă Domnului că s-a cărat. Cred că putem presupune că el ne-a trimis bilețelul de avertisment.

– Nu mi se pare genul pasionat de cuvântul scris, i-am răspuns prăbușindu-mă înapoi în fotoliu. Acțiunea pare să i se potrivească mai bine. Înainte

să mă prindă, l-am auzit vorbind cu Amy. Cred că e în căutarea păsării Martin Brothers de la Cairo și că lordul Metcalf trebuie să fi avut un motiv serios când a ascuns-o... Trebuie să intrăm primele în depozitul 4. Giles i-a spus lui Amy că furgoneta urmează să vină la zece dimineața, așadar putem presupune că aceea este ora la care Franklin va deschide depozitele. Dar Arthur a notat în program că micul-dejun începe la cinci. O să-mi programez alarma la patru și patruzeci și cinci de minute, după care voi pândi orice detaliu care ar putea ridica suspiciuni.

Carole mă bătu cu palma pe braț.

– O să-i dăm de capăt. Nu mai avem mult.

Înainte de culcare, am stat în ușa băii, urmărind ritualul cosmetic de seară al lui Carole, pentru că „n-avem loc amândouă, draga mea".

– Chiar crezi că Giles l-a omorât pe Arthur? mă întrebă, întinzându-se după un borcănel de cremă. Ar trebui să faci un efort și să-ți cumperi și tu crema asta. Cred că are firicele de aur sau așa ceva. Își aplică un strat gros pe față și pe gât și se apucă să-l întindă cu o rolă de jad. Iar asta ajută ca să nu arăți umflată. Dacă Arthur i-a spus lui Giles că obiectele de valoare au fost mutate, înseamnă că avea încredere în el.

– Giles pare foarte hotărât să pună mâna pe chei și să afle unde au fost duse, iar dacă plecăm de la premisa că lordul Metcalf i le-a dat lui Arthur mai întâi... Poate că Giles a încercat să i le ia în magazin, duminică noaptea.

Era un gând sumbru. Am mulțumit Cerului, în sinea mea, că individul plecase din căsuța noastră.

– E un tip extrem de dubios și are o poreclă oribilă, pe care nu putem decât să ne imaginăm de unde a primit-o, spuse Carole luându-și periuța de dinți.

– Am putea să discutăm deschis despre Arthur, măcar o dată? am izbucnit fără voia mea. Și Arthur era *dubios*. Știm despre el că vindea pe piața neagră obiectele furate pe care le inventaria în jurnal. Poți

să pățești orice când ai de-a face cu interlopi. Știm că Giles a fost un hoț și este posibil ca Arthur să fi fost și el.

Din privirea lui Carole mi-am dat seama că sărisem calul. Încălcasem regula nerostită: nu vorbeam așa despre Arthur. Se șterse la gură cu un prosop și-l aruncă deoparte.

– Nu vreau să aud nimic. Doar pentru că îl cunoștea pe Giles nu înseamnă că era ca el. Arthur a fost un om bun.

Își aruncă periuța într-un pahar și trecu valvârtej pe lângă mine, înhățând lanterna. Nu suporta să audă nici cel mai mic cuvânt urât despre Arthur, dar de data asta n-o mai puteam scuti. M-am întors în dormitor, unde am găsit-o dând cu spray de lavandă pe perne.

– Ai nevoie să te relaxezi! mă întâmpină acționând sprayul în direcția mea.

M-am înecat, și mirosul de levănțică parcă mi s-a oprit în gât. Carole mă privea mulțumită de opera ei.

– Mi-e bine, dacă te interesează, i-am spus.

– Excelent. E ora de culcare, draga mea.

– Ascultă-mă. Una dintre explicațiile pentru lista de obiecte furate din jurnal e că ar fi de fapt un registru de vânzări. Anticariatul ar oferi cea mai bună acoperire, nu crezi? Giles i-a spus lui Amy, când am tras cu urechea, că furase pasărea Martin Brothers pentru mama lui. Pasărea pe care am vânat-o împreună cu Arthur la Cairo nu-i aparținuse niciodată legal lordului Metcalf. Am pus-o la curent cu toate cele auzite și văzute la conac. Pe măsură ce vorbeam, mi-a venit o altă idee: Stai. Am omis o întrebare. O întrebare pe care n-am putut s-o pun la Cairo, din cauza suferinței prin care treceam.

Carole puse capacul sprayului de dormit și mă așteptă să continui.

– De unde a știut Giles să-i trimită pasărea lui Asim? De unde știa că atelierul familiei lui era unul

dintre cele mai bune din branșă, dacă secretul era atât de bine păzit?

Am început să rememorez zilele de după moartea lui Asim.

– Continuă, mă îndemnă Carole nedumerită.

– Arthur mi-a spus că dacă recuperăm statueta și discutăm cu Asim, distrugem o rețea extinsă de contrafaceri, ceea ce ne-ar aduce o reputație solidă în lumea vânătorilor de antichități. Dar o pasăre Martin Brothers nu poate lovi o rețea de falsificatori decât dacă este ea însăși un fals. Dacă lordul Metcalf se afla la conducerea rețelei...

– Giles a aflat despre atelierul de reproduceri din Cairo de la tatăl lui. Iar Giles a dus pasărea acolo fără acordul lordului Metcalf, zise Carole cu ochii lărgiți de emoție.

Am clătinat dezamăgită din cap. Pista părea să nu ne ducă nicăieri.

– Ce legătură are toată povestea asta cu moartea lui Arthur? De ce ne-a trimis aici?

– Dragul de Arthur era atât de inteligent! Sunt sigură că a avut un motiv serios. Carole îndreptă lanterna spre mine. Să fie clar, draga mea, Arthur i-a făcut serviciul acela lordului Metcalf în mod cu totul excepțional, doar ca să-și salveze magazinul, dar când acel sărman tânăr...

– Asim a fost iubirea vieții mele! am izbucnit, cuprinsă iarăși de furie.

– Și știi cât de rău îmi pare pentru pierderea pe care ai suferit-o. Dar, după moartea iubitului tău, Arthur nu s-a mai implicat *niciodată* în genul acela de afaceri.

Scutură ferm din cap, semnalând că, din punctul ei de vedere, discuția era închisă.

Nu mai vorbiserăm de foarte multă vreme despre ce i se întâmplase lui Asim la Cairo, dar durerea care îmi făcea stomacul să se strângă se dovedea la fel de vie ca și cum ar fi murit ieri. Pentru prima dată în viață n-am mai menajat-o.

– Nu-i adevărat. Arthur ar fi trebuit să se ducă *el însuși* la atelierul acela de falsuri ca să recupereze

pasărea Martin Brothers. N-ar fi trebuit să-l pună pe Asim s-o ia de acolo și să ne-o aducă. L-am găsit mort în bucătăria acelui restaurant pentru că cineva a aflat probabil că avea de gând să dea totul în vileag. De aceea a fost ucis!

Am încercat să-mi controlez furia din voce, dar pumnii mi s-au încleștat.

– Nu putem avea o discuție serioasă dacă te enervezi. Carole se întoarse cu spatele la mine și stinse lanterna, cufundând camera în beznă deplină. Noapte bună, draga mea. Te rog să închizi ușa după tine.

Știam că discuția luase sfârșit, deși nu apucasem să-i spun tot ce aveam pe suflet. Acum, când Arthur nu mai era printre noi, voiam să clarific situația, o voiam pe Carole de partea mea măcar o singură dată.

Mi-am șters o lacrimă de furie neputincioasă.

Arthur era mort.

Asim era mort.

Lordul Metcalf era mort.

Trebuia să existe o legătură, dar nu reușeam s-o văd.

Am închis ușa de la dormitorul mătușii mele și am coborât înapoi în salon strângând în mână balustrada scării mai mult decât ar fi fost necesar. Focul aproape că se stinsese, dar mi-am făcut socoteala că era destul de cald. Am tras o pătură peste mine și m-am întins după jurnalul pe care-l ascunsesem sub pernele canapelei. Dintre paginile caietului căzu scrisoarea lui Arthur, pe care m-am apucat s-o recitesc:

Am vrut întotdeauna să-ți spun adevărul despre Cairo, însă atunci trebuia să te scot din lumea vânătorilor de antichități, iar acum se pare că soarta nu-mi dă răgaz să pun lucrurile în ordine. Trebuie să afli adevărul. Sper că odată ce vei înțelege ce s-a petrecut cu adevărat, o să mă ierți pentru alegerea pe care am fost nevoit s-o fac.

Primul tău indiciu: o pasăre în cutie este mai importantă decât două păsări în mână.

Credeam că știam totul despre evenimentele tragice de la Cairo, însă din mesajul lăsat de anticar reieșea că trecuse multe lucruri sub tăcere. Schimbaserăm cuvinte aspre la telefon, chiar după ce ajunsesem acasă:

– E numai vina ta! strigasem la el, imediat ce răspunsese.

– Nu e vina mea că te-ai îndrăgostit de un infractor! venise replica necruțătoare. Indiferent cât de simpatic era, știa care sunt riscurile. N-am vrut să...

– N-ai vrut să moară? Tu l-ai ucis!

– Nu l-am omorât eu! Cum poate să-ți treacă așa ceva prin cap? A fost ideea lui Asim, planul lui ca să ajungă... la tine. Dacă n-ai fi ieșit cu el, n-ar fi fost acolo. Te-ai compromis și ți-ai compromis cariera. Dacă nu înțelegi asta, ar fi cazul să te lași de meserie. Nici gând să mai lucrezi în domeniu!

Am închis. I-am acceptat criticile și n-am mai luat niciodată legătura cu el.

Spusese asta doar ca să mă facă să abandonez? Mi s-a format un nod dureros în gât.

Am citit încă o dată scrisoarea. Fusesem atât de furioasă și de îndurerată atunci, încât nu mă oprisem nici o secundă să analizez la rece evenimentele. Fără slujbă și fără să am posibilitatea de a mă refugia la Little Meddington, singura mea prioritate devenise supraviețuirea. Plânsul în pat de dimineață până seara încetase să mai fie o opțiune în ziua când mi se tăiase gazul. Îmi găsisem un loc de muncă la cafeneaua din colțul străzii. Prepararea cafelei și a sendvișurilor și limitarea deplasărilor la perimetrul cartierului ajunseseră noua mea normalitate. Clienții îmi deveniseră prieteni, iar James se transformase din prieten în soț aproape pe nesimțite, fără să stau prea mult pe gânduri. Îmi pierdusem iubirea vieții, cu care nimeni nu se putea

compara; prin urmare, puteam să mă mulțumesc și cu ce se nimerea.

În încercarea de a-mi masca trecutul, am jucat cu talent rolul nevestei incompetente și neajutorate. Dar, încetul cu încetul, pe măsură ce sinele meu adevărat reîncepea să iasă la suprafață – când o îndemnam pe Jade să urce în cel mai înalt copac sau să-i înfrunte pe hărțuitorii de la școală, de pildă –, căsnicia noastră începuse să se destrame.

Poate că aș fi făcut mai bine să mă concentrez asupra găsirii ucigașului lui Asim, în loc să fug unde vedeam cu ochii. Dacă aș fi avut răspunsurile la vremea aceea, poate că aș fi făcut alte alegeri. Pe de altă parte, ultima săptămână mă învățase că nu totul era pierdut. E adevărat că nu mai vânasem de peste douăzeci de ani, dar asta nu însemna că nu studiasem, nu însemna că nu-mi puteam aminti.

M-am uitat din nou la jurnalul din poala mea.

„Cu ce te ocupai de fapt, Arthur?“, m-am întrebat.

Am scanat rapid paginile, dorindu-mi din tot sufletul să știu unde erau toate acele obiecte neprețuite. Ochii mi se opriră apoi asupra conacului. Nu cumva Arthur căuta un fel de izbăvire încredințându-mi toată afacerea și, posibil, dezvăluindu-mi localizarea tuturor acestor valori?

Telefonul începu să-mi sune în geantă.

– Alo?

– Mami, te caut de nu știu când.

Vocea lui Jade îmi activă imediat modul matern.

– Jade, ce faci, draga mea, cum e la L.A.?

– Sunt furioasă cu spume pe tata! Mi-a spus că e pe punctul să accepte o ofertă pentru casa noastră. Sper că o să-l oprești și de data asta, mami. E casa în care am copilărit.

Eram pe punctul să-i răspund ca de obicei: „Nici peste cadavrul meu“, „a mers prea departe“, „n-o să pună gheara pe casă“, dar mi-am dat seama că în ultimele zile nu-mi păsase prea mult nici de James, nici de casă.

– Sunt sigură că o să fie totul OK, i-am zis.

– *Glumeşti?* Totul e OK acolo? Ce-ai păţit? Mă faci să intru în panică, şi ştii că nu e bine când mi se întâmplă asta.

– Mă simt perfect. Poate că există şi lucruri mai importante decât casa.

– Dumnezeule! Ai luat-o razna. O s-o sun pe mătuşa Carole ca s-o trimit la Londra, să se ocupe de tine. Şovăi, făcându-mă să-mi amintesc că nu-i spusesem unde eram. Reluă peste câteva clipe: Adică, aş veni chiar eu, dar mă duc cu Izzie – noua mea prietenă, care sunt sigură că o să-ţi placă – la Lollapalooza în iulie. Am luat bilete şi tot. E prima noastră excursie împreună.

– Jade, suntem de-abia în mai.

– O, bine măcar că ştii în ce lună suntem. Poate că nu-i aşa de grav.

– Draga mea, e foarte târziu şi vânez un ucigaş.

Am chicotit în sinea mea. Nu mă puteam abţine să n-o bag în sperieţi puţin.

– Ce? Tata a reuşit până la urmă să te scoată complet din minţi?

– Sunt OK. Îţi dau telefon mâine după-amiază. Şi, te rog, nu-ţi face griji pentru casă sau pentru mine. Totul o să fie bine.

Pentru prima dată după ani de zile, nu mi s-a mai părut că o mint spunându-i aceste cuvinte.

De cealaltă parte a liniei se auzea rumoarea unor conversaţii.

– Am înţeles. Nici tu n-ar trebui să-mi dai motive de îngrijorare. Sun în curând. Te iubesc.

Am rămas cu telefonul în mână. Absenţa lui Jade lăsase un hău în viaţa mea, mi-o golise de sens, dar, de fapt, începuse să-mi lipsească mult înainte să plece cu adevărat. Ea era mâna micuţă pe care o strângeam într-a mea când traversam strada, îmbrăţişarea de la poarta şcolii, îngheţata împărţită la apusul soarelui. Ea era adolescenta cu care am fost la cinematograf într-o seară de luni, când nu avea alte planuri. Făcusem tot posibilul s-o cresc independentă şi puternică, pentru că voiam să fie capabilă să înfrunte lumea, nu să se ascundă de ea.

Eram mândră că-i sunt mamă, dar nu mă gândisem niciodată la cum va arăta lumea mea când își va lua zborul spre o lume a ei.

M-am învelit cu pătura și am deschis primul jurnal. Era momentul să mă pregătesc pentru ceea ce urma să găsim a doua zi în tezaur, așa că am început să memorez sistematic obiectele din listă și informațiile despre ele.

32

„Vorba proverbului: «Ține-ți prietenii aproape, iar dușmanii, și mai aproape». Ei bine, Giles, tu ai mai mulți dușmani decât prieteni."

Arthur Crockleford

GILES

Știu că urma o ceartă din clipa în care deschise ușa dormitorului din căsuță. Bella se purtase ciudat tot weekendul, fusese distrată. Nu cunoștea motivul, dar nu putea să tolereze așa ceva.

Discuția cu Amy și cu cele două femei îi făcuse sângele să fiarbă. Se simțea mândru că reușise să-și păstreze calmul cu ele, dar furia greu stăpânită îl rodea pe dinăuntru, gata să răbufnească – „veninul", cum îi spunea el. Întoarcerea la Copthorn Manor nu ușura cu nimic situația.

– Îți place să-ți bagi nasul peste tot, nu-i așa? se răsti la Bella. Ce-ai căutat acolo în toiul nopții? Dacă află că știi ceva, ți-e clar ce-o să se întâmple.

– Nu făceam nimic rău, doar căutam ceva de mâncare, se apără ea.

– După cină? se încruntă Giles. Te-am văzut stând de vorbă cu femeile acelea. Ai aflat ceva despre jurnale sau despre tezaur?

– Nu, nimic. Par că nu știu nimic.

– Ați discutat o grămadă și n-ai reușit să scoți nimic de la ele, îi spuse acuzator, apropiindu-se de ea.

– Mi-ai cerut să vorbesc cu ele, să aflu ce știu. N-am făcut nimic altceva. Jur.

Bella folosise vocea mieroasă la care apela când lucrurile păreau să ia o întorsătură urâtă.

– Ai obținut măcar *o singură* informație utilă? Cum tânăra păstra tăcerea, Giles continuă: Nu, firește că nu. Am fost nevoit să mă duc peste ele și să le iau la întrebări. Au făcut o tâmpenie venind aici. Și prostul de Arthur la fel, când i-a dat cheile lui Franklin...

Nu trebuia decât să-și păstreze calmul până punea mâna pe pasărea Martin Brothers și-și recupera moștenirea. După aceea, o să-i arate el lui Franklin și o să înceapă într-adevăr să-și croiască un nume.

– Cât o să stăm aici? vru Bella să știe.

– Cât spun eu, îi spuse el trântindu-se pe pat.

– Ai aflat ceva folositor de la Amy sau de la cele două?

– Alea nu știu nimic despre tezaur, dar sunt aproape sigur că știu despre jurnalele pomenite de Amy la cină. Dacă Amy le vrea, atunci și eu le vreau.

– Freya nu mi-a vorbit de nici un jurnal. Dar cum de-a acceptat să-i ia locul lui Arthur? Oare i-a spus Franklin că tatăl tău a numit-o autentificator supleant în testament?

– Poate că Franklin speră să li se întâmple ceva, ca să profite de magazinul lui Arthur, într-un fel sau altul. Tipul e foarte alunecos.

Giles îi prinse privirea, făcând-o să și-o plece pe a ei. Bella se ridică repede și se îndreptă spre scări.

– Vrei să-ți aduc whiskyul?

Mai destins, Giles încuviință printr-o înclinare a capului.

– Prin prezența ei aici, Freya Lockwood reprezintă un pericol.

– O să-i faci rău?

Întrebarea rămase în aer între ei. N-ar fi fost prima femeie pe care ar fi rănit-o.

Bella umplu tăcerea așa cum făcea întotdeauna. Cu obrăznicie, cum ar fi spus Amy.

– Freya nu știe nimic. Habar n-are în ce-a intrat. Locul lor nu e aici.

– Nu contează. Trebuie să dispară. Giles închise ochii. Femeia punea prea multe întrebări, iar discuția începuse să-l obosească. Du-te și adu-mi băutura.

– Crezi c-o să iasă cu scântei mâine, la intrarea în tezaur? S-ar putea să se lase cu bătaie. Promite-mi c-o să ai grijă.

Se ridică în capul oaselor și o sfredeli cu privirea.

– Adu-mi paharul ăla.

În cele din urmă, tânăra ieși. Verificându-și laptopul, Giles constată mulțumit că mai avea baterie, deci se putea întoarce la lucru.

– Ar fi bine să fii gata de plecare când îți spun, strigă spre ușă, întrebându-se dacă mai avea nevoie de ea; poate că venise momentul să meargă mai departe cu altă femeie din colecția lui.

– Sigur că da, iubire, îi răspunse Bella.

33

„Lupul în blană de oaie tot lup rămâne."

Arthur Crockleford

FRANKLIN

Franklin se trezi și se îmbrăcă rapid pe fundalul sonor al corului matinal reunit pe crengile copacilor din jur. Valiza pentru weekend, deja făcută, îl aștepta lângă ușă. Treaba lui era aproape încheiată, în scurt timp avea să fie liber. Venise vremea să înceapă o viață nouă, într-un loc nou. Toată afacerea asta îl obosise până în măduva oaselor. O gură de cafea rece i-ar fi fost de mare folos, dar uitase să-și ia la el. Curentul electric revenise, însă nu avea timp să-și facă o cafea decentă. Aruncă o privire pe fereastră, spre conac, apoi își consultă ceasul. Era fix cinci dimineața.

Își trase pe el haina de ploaie și-și înfășură la gât o eșarfă. Dacă lordul Metcalf n-ar fi insistat să asiste la deschiderea tezaurului, i-ar fi dat pur și simplu cheia lui Giles, dar exista posibilitatea ca Arthur să le fi trimis pe cele două femei ca să-l verifice. Când ai de-a face cu clienți de pe piața neagră, nu poți ști niciodată cine pe cine cunoaște. De ce veniseră cele două? se întrebă pentru a suta oară.

Franklin nu le spusese Freyei și lui Carole Lockwood că lordul Metcalf îl desemnase și pe Arthur în calitate de executor testamentar. Nu le spusese nici că anticarul primise instrucțiuni directe de la bătrânul lord, pentru că nu mai avea importanță, din moment ce Arthur decedase. Încercase să se țină cât mai departe de patrimoniul Metcalf, căci bănuia că nu era tocmai curat, dar nu era prudent să pună întrebări. Se certase cu Arthur pe această temă în biroul lui, în ziua când acesta venise să-și facă testamentul. Arthur ar fi trebuit să verifice tezaurul, dar, încăpățânat din fire, îl presase să respecte la literă voința lordului Metcalf. Franklin acceptase, însă fără tragere de inimă.

În câteva zile avea să-și ia rămas-bun definitiv de la Suffolkul rural și de la locuitorii săi. Se lămurise că nu era făcut pentru viața la țară încă din prima săptămână de când se mutase aici – prea mult verde, prea multă bârfă inutilă și cu multă ticăloșie, pe deasupra. Prefera orașul, mișcarea permanentă, agitația. Satele medievale precum Dedham Vale, Long Melford și Lavenham erau pitorești, însă obositor de letargice. Poate că lui John Constable îi plăcuse ținutul, dar lui Franklin Smith nu-i plăceau nici picturile lui Constable și nici locurile pe care le frecventase acesta odinioară. Franklin voia să câștige o sumă frumușică din vânzarea domeniului, să se instaleze în altă parte, poate într-o regiune mai călduroasă, și s-o ia de la capăt.

Arthur se dovedise prudent când programase sosirea furgonului dimineața devreme, când toată lumea încă dormea. Avocatul știa foarte bine ce

chin urma să fie deschiderea testamentului, mai ales cu un element criminal implicat direct. Ar fi preferat să nu fie prins într-o poveste cu asasinate și focuri de armă, dacă ar fi avut de ales.

Un scrâșnet de frâne îl anunță că veniseră. Își luă valiza și ieși cu pași mari, încuind ușa după el și lăsând cheia în cutia poștală. Se opri doar cât să verifice dintr-o privire căsuțele vecine.

Nici o mișcare.

Aerul dimineții era încărcat de umiditate și primele raze de lumină începeau să se strecoare printre frunze. S-ar fi lipsit bucuros de soare, căci noaptea trecută abuzase puțin de o sticlă drăguță de whisky găsită la bucătărie. Îl durea capul și avea o ușoară stare de greață.

Un camion mare de cărat mobila se oprise în fața conacului. Când Franklin se apropie, din cabină săriră jos doi bărbați solizi. Pe cel mai în vârstă îl chema Jim, iar pe celălalt nu-l cunoștea.

– Mutăm marfa, cum a zis Arthur? întrebă Jim arătând cu bărbia spre conac.

– Tot ce se află în depozitele 1 și 2. Franklin le-o luă înainte, ca să le arate calea, dar își aminti ceva și se întoarse. Aveți lanterne la voi? Noaptea trecută s-a oprit curentul. La fosta fermă văd că a revenit, dar nu știu dacă și la conac.

– Sigur, avem lanterne în mașină. Aduc una într-o secundă, zise Jim și se întoarse spre camion.

– E ciudat. Ar fi trebuit să se oprească peste tot curentul, comentă celălalt, care era mai scund și mai lat.

– Cum adică? îl întrebă avocatul privindu-l fix.

– Aseară am fost la pubul din sat, și acolo aveau electricitate. Poate că a căzut un copac și a rupt cablul?

– E posibil, zise Franklin într-o doară.

Cu pași mai grăbiți decât în mod normal, dornic să verifice dacă totul era în regulă, îi conduse pe cei doi pe coridorul care ducea în salon. Lordul Metcalf își dăduse silința să-i arate lui Arthur unde se găsea noua intrare în tezaur, precum și modalitatea de

deschidere. Franklin aflase toate detaliile de la anticar. Amy știa unde este, dar n-avea acces, pentru că Metcalf înlocuise câteva încuietori, așa cum îi sugerase Arthur. De altfel, se părea că negustorului de antichități îi făcea plăcere să schimbe încuietorile peste tot. Franklin avea cheile în buzunar. Când ajunse în salon, se asigură imediat că draperiile erau bine trase. Își scoase lanterna din buzunar și o aprinse.

O bucată de lambriu de pe perete se desprinse cu ușurință, dând la iveală o mică tastatură. Introduse codul, și ușa secretă se deschise – nimeni n-ar fi putut bănui că era acolo. Era groasă de opt centimetri și întărită cu bare de oțel. Ușa dădea spre un palier de unde pornea un lift deschis, de tipul celor folosite pentru scaunele cu rotile.

– Ce te faci dacă nu e curent? îi zise Jim colegului său. O să fie o treabă nasoală, Ben, ascultă la mine.

Mormăitul de răspuns al lui Ben îl făcu pe avocat să se încordeze. Ceruse doi profesioniști, nu niște indivizi care bombăneau și se văicăreau ca un instalator care se uită la o chiuvetă montată de altul. Apăsă iritat pe butonul de chemare a liftului, neașteptându-se să funcționeze. Spre surpriza lui, ascensorul reveni la viață cu un huruit.

– Am impresia că a revenit curentul, comentă Ben, după care deschise grilajul și păși pe platformă.

Jim, ajutându-se de lanterna frontală, se uita în stânga și în dreapta.

– Hai să facem lumină! exclamă când găsi întrerupătorul.

Spațiul din jurul lui Franklin se lumină brusc. Închise ușa masivă în spatele lor.

– Nu avem toată ziua, dacă vreți să prindeți feribotul. Și vă rog să vorbiți în șoaptă.

Liftul coborî la nivelul inferior. În partea opusă se vedea o poartă, pe care avocatul o deschise.

– Bun. Obiectele de mutat au fost împachetate și plasate în depozitele 1 și 2.

De-a lungul coridorului cu bolți arcuite se vedeau patru uși, fiecare cu un număr scris deasupra.

Franklin se repezi s-o deschidă pe cea din dreapta lui, care purta numărul 2. În momentul în care introduse cheia, broasca scoase un clinchet satisfăcător. Își îngădui un zâmbet. Lucrurile păreau să meargă perfect. Încărcarea lăzilor în camion avea să dureze cam o oră, apoi putea să-și vadă de drum. Misiune îndeplinită.

– Faceți cât mai puțin zgomot. Avem interesul să încărcăm cât mai mult înainte să apară familia și să-și bage nasul pe-aici.

Cei trei bărbați intrară în depozit.

– Astea par deschise, anunță Jim din partea opusă a încăperii. Haideți să vedeți. Nu vreau să dau de belea, să-și închipuie că am umblat prin lăzi.

Stomacul lui Franklin se strânse din nou, de data asta fără legătură cu whiskyul. Cineva fusese acolo și cotrobăise prin lăzi.

„O să cadă capete și trebuie să mă asigur că al meu n-o să fie printre ele", își spuse avocatul.

34

„Frica este o alegere. Alege curajul."

Arthur Crockleford

FREYA

M-a trezit sunetul alarmei de pe telefon. Eram deja îmbrăcată și pândeam la fereastra de la parter, când am văzut apropiindu-se un camion de mobilă cu farurile stinse. Franklin a ieșit și a discutat puțin cu cei doi bărbați care au coborât din cabină, apoi au intrat cu toții în conac.

„Asta voiai să văd, Arthur?" Toată lumea credea că duba o să ajungă la ora zece. Așadar, nu mă înșelasem, Arthur nu alesese orele din program la întâmplare. Îmi transmisese că furgoneta venea la cinci.

Mi-am verificat ceasul – era cinci și cinci minute.

Trebuia să aflu ce se întâmpla, iar dacă Franklin tocmai deschidea tezaurul, trebuia să intru acolo.

M-am repezit în camera lui Carole, așteptându-mă s-o găsesc gata îmbrăcată, dar dormea tun, cu o mască de mătase cu imprimeu de leopard acoperindu-i cea mai mare parte a chipului.

– Carole, ți-ai pus alarma? Te-ai trezit?

– Nu, draga mea. Noaptea trecută am decis că nimic nu se poate întâmpla la o oră atât de inumană.

– Ei bine, ceva se *întâmplă*. Arthur ne-a mai lăsat un indiciu. Camionul tocmai s-a oprit în fața conacului, mult mai devreme decât ar fi trebuit. Franklin Smith l-a întâmpinat ca și cum ar fi știut că vine. Cred că au deschis tezaurul.

Carole își înlătură masca doar pe jumătate.

– Ești sigură? Nu-mi place să mă trezesc înainte de ora nouă, după cum știi. Mă face să arăt boțită, iar versiunea boțită nu prinde bine pe nimeni, nu-i așa?

– Știu, știu, am zis ridicând mâna, ca să întrerup tirada arhicunoscută despre cum trebuie să arăți întotdeauna perfect. Îți ia timp ca să arăți minunat, dar uneori, dacă nu avem timp să arătăm minunat..., putem, cel puțin, *să acționăm* minunat.

Era o replică pe care i-o servisem de multe ori lui Jade, în adolescență, când risca să întârzie la școală. Carole dădu la o parte cuverturile și-și scoase masca.

– Bine, tu stai de șase. Aici. Scotoci prin geantă și scoase un binoclu pentru urmărirea păsărilor. Ține-i sub supraveghere de la o distanță sigură până fac un duș. Strigă dacă vezi ceva interesant.

Își luă prosopul și se îndreptă spre baie.

M-am așezat la postul de observație și am văzut imediat o mișcare în interiorul conacului. Cineva trecea prin dreptul unei ferestre. Am reglat mai bine binoclul – erau niște indivizi îmbrăcați complet în negru, cu glugile trase pe cap și mănuși. Nu le puteam vedea fețele, dar în nici un caz n-aș fi tolerat să fiu lăsată deoparte pentru că mătușa mea

nu-și terminase rutina de dimineață. În plus, o parte din mine era supărată în continuare pe Carole fiindcă îi luase din nou apărarea lui Arthur în ajun.

N-aveam timp de pierdut.

– Carole, am plecat, am informat-o prin ușa sălii de baie.

Mi-am pus pantofii și haina și am pornit în fugă spre conac. Ușa din spate a bucătăriei era încă întredeschisă.

În interior mirosea a grăsime sleită, iar prin fereastra murdară abia pătrundea lumina dimineții. De pe coridor se auzeau voci înfundate.

Chiar dacă se străduiau să nu facă prea mult zgomot, nou-veniții nu puteau evita multă vreme să fie detectați.

Cu adrenalina pompându-mi prin vene, am pornit către salon.

Era pustiu.

Poate că mă înșelasem. Eram pe punctul să caut în celelalte camere, când am auzit vocea unui bărbat:

– Câte din astea mai sunt?

Pe dalele de piatră răsună zgomotul unor bocanci grei. Pașii se apropiau de mine.

„Ascunde-te", mi-am spus.

Am plonjat în spatele canapelei din partea opusă a salonului, unde am dat peste încă o persoană.

„Bella? Ce naiba caută aici?", m-am întrebat.

– *Șșș*, îmi făcu semn cu degetul la buze. Clătină din cap exasperată, amintindu-mi de Jade la vârsta adolescenței. *Te rog*, du-te înapoi în pat, șuieră.

– Ce pui la cale? am șoptit la rândul meu.

Încercam să-mi împac două imagini în minte: Bella de noaptea trecută, cu umerii lăsați și glasul sfios, și cea pe care o aveam în fața ochilor, îmbrăcată în negru, încordată ca un jaguar pe punctul să atace, cu capul înclinat ușor, concentrată să prindă cel mai mic sunet.

„Cine este această Bella, cu mănuși de piele în mâini?" Nu mai înțelegeam nimic.

– Te-am văzut strecurându-te pe-aici noaptea trecută. Ce făceai?

Își deschise palma ca să-mi arate un set de chei noi-nouțe. Ochii ei aruncau scântei.

– Nu te pune în calea mea.

Auzi ceva și se ghemui strâns, făcându-mi semn să procedez la fel.

– Hai, băieți, hai să ne mișcăm mai repede. Vreau să plec urgent de-aici, spuse Franklin.

La auzul unui *clic* nu mi-am mai putut stăpâni curiozitatea. Am aruncat o privire peste spătar. O parte din zidul din partea opusă a încăperii, în fața căruia stăteau bărbații, s-a deschis ca o ușă.

Era o intrare secretă în tezaur, mi-am dat seama.

Bella mă trase jos, făcându-mă să mă lovesc cu cotul de parchet. Îmi aruncă o privire urâtă.

– Ușa tezaurului? am șoptit, cu inima bătându-mi de să-mi spargă pieptul.

Țâțâi nemulțumită din buze și după câteva secunde se ridică în picioare.

– Stai aici.

– Ce faci? am întrebat-o cuprinsă de panică.

Franklin și ceilalți bărbați se făcuseră nevăzuți, iar ușa secretă se transformase la loc într-un perete lambrisat.

– N-ai auzit liftul? Acum sunt jos.

Fără să-mi dea timp să răspund, se repezi într-acolo și începu să pipăie lemnul cu vârfurile degetelor, căutând resortul care deschidea intrarea secretă.

Eram pe punctul s-o imit, când am auzit un clinchet puternic de metal izbit din spatele zidului. Bella se aruncă înapoi în ascunzătoare.

– Ce a găsit Arthur la tine? mă întrebă când reapărură bărbații.

În secunda când aceștia ieșiră din salon, se repezi iarăși la ușa secretă, înainte să se închidă la loc. Era o încercare riscantă, pentru că pașii ei puteau fi încă auziți de pe coridor.

I-am admirat viteza și agilitatea. Nu mai văzusem de multă vreme pe cineva atât de talentat, iar

persoana aceea fusese Arthur. Însă Bella nu era singura care putea să fie rapidă când voia. M-am năpustit pe urmele ei și am blocat ușa cu piciorul.

Era momentul să aflu ce voise Arthur să găsesc în tezaur.

35

„Păzește-ți întotdeauna spatele."

Arthur Crockleford

În spatele ușii secrete era un mic palier dincolo de care se vedea o platformă metalică pe care stătea Bella. M-am dus lângă ea. Nepărând surprinsă să mă vadă, închise o barieră cu aspect șubred în spatele nostru.

– Trebuie să fii mai rapidă, îmi zise.

Apăsă pe un buton roșu, iar platforma se puse în mișcare. Puțul liftului lăsa să se vadă cărămida netencuită, și cu cât coboram mai mult, cu atât se făcea mai răcoare. Am studiat-o pe Bella. Nimic nu mai amintea de femeia timidă cu care luasem masa seara trecută, aproape prăbușită în scaun, lângă forța masculină pe care o radia Giles. Stătea perfect dreaptă, neclintită, degajând o încredere în sine elegantă, bine controlată. Parcă vedeam o versiune mai tânără de-a mea. Aș fi dat orice să întruchipez din nou acea persoană. Poate că nici nu era prea târziu, la urma urmelor.

– Vorbesc foarte serios, nu sta în calea mea. De un an lucrez la chestia asta. Oftă. Arthur m-a rugat să te ajut, dar, după ce te-am întâlnit, am decis să nu-mi bat capul.

– Mulțumesc. Drăguț din partea ta.

– N-o lua personal. Pari cam bătrână pentru jocul ăsta.

– Dar am multă experiență, i-am răspuns înțepată.

Ascensorul se opri cu o smucitură, făcându-mă să strâng mai tare bara de care mă țineam. Nu mă

simțeam așa de bătrână pe cât arătam și nu-mi păsa deloc cum mă vedea Bella – mă întorsesem în arenă, așa cum se asigurase Arthur că o s-o fac.

– Văd că ești cam sperioasă, mormăi tânăra.

– Mă bucur să-ți descopăr farmecul real, i-am dat replica.

M-am grăbit să ies, căci nu-i mai suportam insultele. Urma să aflu de ce mă găseam acolo – care era „obiectul de valoare imensă" pomenit de anticar în scrisoare.

Ne aflam într-un subsol care servise cel mai probabil drept pivniță de vinuri. Aerul mirosea a pământ umed și a lemn proaspăt tăiat, probabil de la lăzile din scânduri pe care le văzusem mai devreme.

– Cine ești cu adevărat? am întrebat-o.

M-am întors spre platforma liftului, întrebându-mă cât va mai dura până la întoarcerea lui Franklin și a celor doi cărăuși. Nu-mi puteam da seama dacă ar fi trebuit să mă ascund de el sau să-i cer ajutorul.

– Nu e treaba ta cine sunt. Arthur nu ți-a spus nimic? Apăsă pe buton, ca să trimită liftul înapoi la parter. Dacă ești prinsă, riscăm să fim omorâte amândouă din cauza ta. Bella ciuli urechea spre puțul liftului. Pun pariu că Frank e foarte bucuros că a revenit curentul electric. A trebuit să-l întrerup câteva ore, ca să vă distrag atenția.

– Tu ai tăiat lumina? Cum? De ce?

Probabil că sabotase o siguranță, mi-am spus.

– L-am auzit din întâmplare pe șarmantul meu iubit vorbind la telefon și mi-am dat seama că nu mai am mult timp la dispoziție. Trebuia să rămân singură în conac, ca să arunc o privire prin jur. Desigur, n-aveam de unde să știu dacă ușa secretă funcționează fără curent. S-a dovedit că nu, așa că am trecut la planul B. Nu e atât de greu să creezi o suprasarcină în sistemul ăsta învechit. Am vârât câteva chestii în priză, într-o cameră neutilizată, și le-am conectat la un cronometru. Când s-au aprins simultan, au sărit toate siguranțele.

Mi-am dat seama că n-o văzusem în grup când ne îndreptaserăm spre sala de mese pentru cină.

– Acum, ce-ar fi să te grăbeşti? îmi zise făcându-mi semn să mă apropii.

Am rămas nemişcată, căci îmi devenise limpede că nu puteam avea încredere în nimeni; din moment ce Bella îşi ascunsese identitatea reală cu atâta uşurinţă, ce i-ar fi împiedicat pe ceilalţi s-o facă?

– Dacă aş fi vrut să te omor, nu ţi-aş fi trimis biletul ăla de avertisment şi aş fi făcut-o azi-noapte, pe întuneric, fără să se prindă nimeni.

Trecu nonşalantă pe lângă depozitele 1 şi 2, aflate faţă în faţă, şi se opri după câţiva metri, în dreptul depozitului cu numărul 4. Introduse o cheie în broască şi o învârti.

– Acum, că tot eşti aici, te-ai putea dovedi utilă.

– Tu ai scris „plecaţi acum"? am întrebat-o, fără să mă clintesc din loc.

– Ştiu, a fost cam dur din partea mea, dar am încercat să-mi onorez promisiunea făcută lui Arthur şi să te ajut.

– Şi cum voiai să faci asta?

– Extrăgându-te dintr-o situaţie pe care n-o înţelegeai, desigur.

Bella părea foarte mulţumită de răspunsul ei, aşa că am hotărât s-o las baltă. Eram mult mai interesată de locul unde s-ar fi putut afla „obiectul de o imensă valoare".

Am trecut pe lângă depozitul deschis din dreapta mea, cel cu cifra „1" pictată deasupra uşii, şi am aruncat o privire curioasă înăuntru. Mai rămăseseră trei lăzi, care aveau lipite pe capac fotografii cu obiectele pe care ar fi trebuit să le conţină. Lada mai mică, de lângă uşă, afişa patru imagini cu nişte tăbliţe de diferite mărimi şi forme, marcate cu inscripţii cuneiforme. Le mai văzusem undeva, anume chiar în ultima parte a jurnalului lui Arthur. Erau genul de obiecte pe care le iubeam amândoi, antichităţi provenite dintr-o lume de mult uitată, artefacte preţioase.

Am băgat mâna în cutie și am extras ceva ce părea să fie o piatră măricică, învelită într-o stofă de protecție. Era o tăbliță din lut de culoare cărămizie pe care se vedeau gravate simboluri triunghiulare, ca niște săgeți. Alfabetul cuneiform a fost dezvoltat de scribii sumerieni, pe teritoriul actual al Irakului, și este cea mai veche formă de scriere cunoscută. Tăblițele erau folosite pentru evidențe contabile sau ceva asemănător, deși s-au găsit unele care înfățișau calcule astronomice. Știam că aceste artefacte n-aveau ce căuta ascunse în colecția unui bogătaș. Locul lor ar fi fost într-un muzeu, în Irak, sau în mâinile unor specialiști. Sunt sigură că Arthur ar fi fost de acord cu mine. Cu toate acestea, modul în care simțeam tăblița la mână îmi lăsa senzația că ceva era în neregulă. Trebuia s-o examinez mai îndeaproape.

– Ce faci? șuieră Bella de undeva de pe coridor.

Am comparat tăblița cu imaginile de pe cutie, până când am găsit-o pe cea căreia îi corespundea. Problema era că atât culoarea, cât și alinierea textului erau diferite.

– Sunt falsuri. Și Arthur știa, am murmurat.

Observasem că în jurnal apăreau puncte roșii lângă fotografiile pieselor de mobilier pe care le văzusem la etaj, la fel ca și în dreptul tăblițelor presupuse antice. Asta nu putea să însemne decât un singur lucru: bulina roșie marca obiectul drept neautentic. Poate că un turist n-ar fi fost capabil să facă diferența, dar unui expert nu i-ar fi scăpat. Eram pe punctul să aflu adevărul, ceea ce îmi dădea o energie nouă. M-am întins să iau altă tăbliță, când Bella m-a tras într-o parte.

– Oprește-te. Trebuie să văd...

În timp ce eram târâtă afară din cameră, am observat o grămăjoară de fotografii polaroid aruncate într-un colț. Am încercat să mă întind după ele, dar fără succes.

– N-avem timp de asta.

Mă trase, aproape fără voia mea, până la ultima ușă de oțel din capătul coridorului, deasupra căreia

se vedea cifra 4. Depozitul era deschis.

– După tine.

Am ezitat în prag, cu ochii la depozitul din care tocmai fusesem dată afară. Tăbliţele originale valorau destul de mult, dacă cineva se deranjase să plătească pentru contrafacerea lor.

– Nu mai e mult până se întorc. Trebuie să ne ascundem aici, zise Bella împingându-mă din spate.

Am urmat-o într-o încăpere cu tavanul boltit şi ziduri roşii de cărămidă, plină de lăzi de diferite mărimi. Muream de curiozitate să aflu dacă şi acestea erau burdușite cu tăbliţe aşa-zis antice sau ascundeau înăuntru colecţia pierdută de la Copthorn Manor.

Am aruncat o privire la cheile pe care Bella continua să le ţină în mână.

– Le-ai furat când s-a întrerupt lumina?

Tânăra închise uşa în spatele nostru exact în secunda în care se auzi liftul coborând.

– Nu. Nu-mi place să las lucrurile la voia întâmplării. Am intrat pe şest în biroul lui săptămâna trecută, le-am copiat şi le-am pus la loc.

În depozitul 4 aerul era stătut şi uscat, iar venerabila uşă din oţel arăta la fel de solidă ca atunci când fusese turnată.

– De ce eşti atât de sigură că Franklin n-o să intre aici?

– Pentru că goleşte depozitele 1 şi 2, cele unde-şi păstrează obiectele de artă şi antichităţile mai multe entităţi infracţionale. N-are nevoie să ajungă până aici.

„Din ce am constatat eu, cineva a înlocuit originalele fotografiate de Arthur“, m-am gândit.

Nu intenţionam să-i vorbesc despre asta, pentru că nu aveam nici cea mai mică idee despre identitatea ei reală.

– Arthur ştia că după moartea lordului Metcalf, acele entităţi infracţionale sau „indivizii“, în cuvintele lui Franklin, nu vor avea încredere în noua administraţie. Nimănui nu-i place schimbarea, nu-i aşa? După sclipirea din ochii ei,

mi-am dat seama că tânăra îl admira pe Arthur. Încăperea asta a fost camera privată a lordului Metcalf înainte să se îmbolnăvească, îmi explică. Mă rog, de fapt nu era un lord adevărat. Știu că a lucrat la un moment dat ca agent imobiliar în estul Londrei.

– Totul era o fațadă?

– Exact. Așa e toată viața, șopti aproape inaudibil, și am văzut o umbră întunecându-i chipul.

Tristețe sau regret? m-am întrebat pe loc.

– Și ce s-a întâmplat după ce s-a îmbolnăvit?

– Amy a aflat că n-o mai duce mult și s-a hotărât să se întoarcă acasă, ca să se îngrijească de sărmanul ei tată. Performanța ei a lăsat de dorit, căci bătrânul a căzut la pat și starea i s-a deteriorat rapid, adăugă Bella cu perfidie.

Am înțeles imediat în ce direcție bătea.

– Lasă-mă să ghicesc: mai întâi au dispărut ramele de argint ale fotografiilor, apoi mobila, apoi tablourile și așa mai departe.

– Ești mai isteață decât pari.

– Iar singura persoană din anturaj care putea deosebi originalul de fals...

Lucrurile începeau să se lege.

– Era Arthur, desigur, mă completă Bella. Îmi imaginez că nu era prea fericit de ce vedea aici, așa că a decis să pună totul pe hârtie. Cred că i-a vorbit lordului Metcalf despre jurnal când l-a vizitat ultima dată. N-ai idee pe unde se află registrul acela, nu? Informațiile pe care le conține s-ar putea dovedi extrem de utile.

„Oare știe că sunt la noi?“, m-am întrebat.

– Nu, habar n-am.

Nu păru convinsă.

Am auzit din nou scrâșnetul metalului când ascensorul ajunse la parter, iar tânăra își duse degetul arătător la buze și stinse lumina.

– Acum, tu trebuie să găsești artefactele *originale* pentru mine, îmi șopti vârându-și între dinți o lanternă îngustă.

Deschise cutiile una câte una, încruntându-se tot mai tare pe măsură ce vedea conținutul. Își scoase lanterna din gură.

– Dar nu sunt decât fotografii, hârtii și gunoaie, bombăni înciudată. Nu știu de ce trebuiau păstrate aici.

Glasurile bărbaților de afară se auzeau tot mai tare. M-am îndepărtat de ușă și m-am lipit de perete.

– N-ar fi mai bine să-mi spui ce anume căutăm? am întrebat-o. De ce ți-a cerut Arthur să mă ajuți?

Prea ocupată să cotrobăie prin cutii, nu-mi răspunse.

Se mută în cealaltă parte a depozitului și încercă să deschidă o altă ladă. Capacul nici nu se clinti. M-am repezit s-o ajut, dar se trase într-o parte. Cutia căzu cu zgomot pe podea.

– Cine-i acolo? se auzi vocea unuia dintre bărbați. Sunt înarmat, dacă te mănâncă pielea.

Bella își stinse lanterna.

Am înghețat pe loc, întrebându-mă ce-o să se întâmple cu noi dacă ne găsesc.

În dreptul ferestruicii apăru umbra unui cap. Clanța se mișca violent în sus și-n jos, dar ușa rămânea închisă, deși n-o văzusem pe Bella încuind. Mi-am dat seama din nou cât de bine antrenată era. Cum fusesem și eu odată.

De pe coridor se auzi un trosnet puternic.

– Idiotul dracului! înjură Franklin.

Umbra dispăru.

Am tras adânc aer în piept, încercând să-mi controlez tremurul mâinilor.

– Ești o investigatoare privată? Cauți obiecte de artă și antichități furate? Ca Arthur? am întrebat-o.

Râse fără să scoată nici un sunet și-și ajustă mănușile negre de piele.

– Câteodată, cărările noastre se intersectau. Ni s-a întâmplat să urmărim același obiectiv. În cazurile astea... vorba proverbului: dușmanul dușmanului meu e prietenul meu. Observând ceva în spatele

meu, îndreptă fasciculul lanternei într-acolo și zise: Asta este.

Încet, în liniște, coborî o cutie mai mică de pe un raft, o deschise și începu să scotocească prin franjurile de hârtie protectoare până ce extrase de pe fund un săculeț din catifea. În ciuda întunericului, vedeam cum îi strălucesc ochii.

– Cât de bine te pricepi la chestiile astea?

Dacă cineva mi-ar fi pus întrebarea cu câteva zile înainte, aș fi încercat să-mi amintesc învățăturile primite de la Arthur. Dar, cum îmi petrecusem noaptea învățând pe dinafară conținutul primului jurnal, am știut imediat că aveam în față tăblițele cu inscripții cuneiforme și alte artefacte din Iran și Irak. Arthur fusese pasionat de arheologie, ca și mine, odinioară.

– Destul de bine, dar ce-ar fi să-mi spui mai multe?

– Arthur avea impresia că știi totul. E autentică sau nu?

Îmi vârî sub nas o bucată de teracotă rotunjită, de mărimea unei cărțulii, gravată cu liniuțe.

În momentul acela am înțeles ce se petrecea în celălalt depozit.

– Franklin a scos din primul depozit o cutie pe care erau lipite fotografii cu tăblițe asemănătoare, am zis întinzând mâna cu palma deschisă.

– Corect.

– Acelea sunt false. Originalele sunt stocate aici.

– Știu. O șmecherie de înaltă clasă. Trebuie să recunoști talentul familiei Metcalf, zise Bella în timp ce mai scotea câteva tăblițe.

Cuvintele lui Arthur îmi reveniră în memorie: „Firma nu a intrat niciodată în legătură cu șeful cel mare pentru care lucrează. Abia când cineva s-a prezentat la casa tatălui lui Asim și a întrebat despre o pasăre, băiatul, plin de inițiativă, l-a fotografiat pe individul respectiv și a dat fuga la atelier ca să recupereze statueta pentru noi".

M-am uitat la obiectul din mâna mea. Semăna foarte bine cu cele pe care obișnuia să le copieze

Asim. Dacă nu erai expert sau nu aveai un termen de comparație, riscai foarte tare să te păcălești.

– Obiectele acestea sunt din Mesopotamia, Irakul contemporan – leagănul primelor civilizații din lume. Am întors tăblița pe partea cealaltă. Au fost făcute între anii 2000 și 500 î.Hr. Arthur le adora încă de când își începuse cariera de arheolog. La începutul anilor 2000, în Orientul Mijlociu s-a produs un val de furturi, mai ales în Iran și Irak, țări care nu-și apărau bine moștenirea culturală. Astăzi ar fi aproape imposibil. Cum au ajuns obiectele astea în Marea Britanie? Ce vrei să faci cu ele?

Am strâns mai puternic tăblița în mână. Eram sigură de autenticitatea și de valoarea ei inestimabilă.

Bella îmi zâmbi.

– Se pare că suntem într-una dintre situațiile în care interesele mele și ale lui Arthur coincid. Amândoi credeam în repatrierea patrimoniului. Am aflat că artefactele provin de la Irisagrig, un oraș antic, de mult pierdut sub nisipuri. Existența sa a devenit cunoscută doar când a apărut pe o serie de tăblițe confiscate la frontiera iordaniană, în 2003. Alte câteva mii au ieșit la suprafață pe piețele internaționale de antichități, iar acum..., aici.

– În 2003..., am repetat. Anul în care m-am certat cu Arthur. De ce nu le-a repatriat chiar el?

– Era în buzunarul lordului Metcalf. Trebuia să-i execute dorințele.

Bella reîncepu să caute prin cutie.

– Cum?

Întrebarea mea rămase iarăși fără răspuns.

– Acestea sunt originalele despre care mi-a scris Arthur? Le poți verifica?

– Par mult mai autentice decât cele din depozitul 1, i-am zis, bucuroasă că-mi puteam pune la bătaie știința pe care o acumulasem de-a lungul anilor.

Bella scoase dintr-un buzunar adânc un rucsac dintr-un material fin, împachetat strâns.

– Mie mi-e de ajuns. Presupun că ai un ochi pentru chestiile astea, cum avea Arthur.

Începu să îndese tăbliţele în rucsac, strecurând câţiva pumni de tocătură de hârtie printre ele.

– Stai! Nu poţi face asta! Sunt rare şi extrem de delicate. Trebuie să anunţăm poliţia, am zis, simţind cum mi se accelera pulsul.

– De ce aş anunţa pe cineva? Probabil că n-aş primi nici o recompensă. Şi nu te speria, ştiu ce fac. Dacă aş sparge ceva, aş fi bună de plată. Bella pipăi fundul cutiei, ca să se asigure că luase totul. Ascultă, Giles crede că sunt proastă. E şiretlicul meu preferat. Dar eu nu uit nimic. Giles e vârât până în gât în lucrurile care se petrec aici, şi n-aş vrea să fiu asociată cu el când o să iasă totul la iveală.

Probabil că păream foarte confuză, căci simţi nevoia să-mi explice mai departe:

– Această „bancă“ depozitează garanţiile oamenilor – lingouri de aur, pietre preţioase, obiecte de artă şi antichităţi scumpe, orice poate fi folosit de interlopi în locul banilor. Banii sunt uşor de urmărit, pe când chestiile astea... mai dificil. Unele sunt păstrate aici. Când se încheie o înţelegere, obiectul este mutat uneori, fie între depozite, fie într-o altă bancă din Scoţia sau mai ştiu eu de pe unde. De aceea se organizează evenimentele tematice de weekend dedicate antichităţilor. Nu le place să deschidă tezaurele prea des, de aceea convoacă mai mulţi „clienţi“ odată pentru retrageri. Dai o petrecere şi îl chemi pe Arthur să verifice că totul e în regulă, că nu apar falsuri.

Am urmărit-o deschizând alte două cutii şi scoţând nişte casete de bijuterii din catifea. Deschise una, îi admiră conţinutul, un colier cu diamante, apoi le strecură pe toate în buzunar.

– Ce faci? am întrebat-o, nevenindu-mi să cred ochilor.

– Când eşti la Roma..., îmi zâmbi fermecător.

– Înseamnă că nu eşti decât un hoţ ca oricare altul.

Am încercat să-i iau colierul, dar îl ascunsese deja. Mi-a aruncat o privire dușmănoasă.

– Obiectele astea au fost furate cu multă vreme înainte ca eu să ajung la ele, iar proprietarii şi-au încasat de mult primele de asigurare.

Ochii ei se îndreptară spre tăbliţa din mâna mea.

Am strâns-o mai bine în mână. Într-o fracţiune de secundă, ţeava neagră a unei arme mici mi se apropie de frunte.

– Dă-mi-o, te rog.

Eram groaznic de speriată, dar tot nu dădeam drumul tăbliţei.

– Aş fi putut să te omor de mai multe ori, dar care ar fi fost distracţia? Dacă o să preiei într-adevăr afacerea lui Arthur, cum spune Franklin...

Zgomotul de paşi de pe coridor o întrerupse.

– E momentul să plec, spuse trăgându-şi pe cap gluga neagră. Ar fi bine să arunci o privire prin documentele alea. Am văzut o poză cu tine. Presupun că asta voia Arthur să găseşti. Deschise uşa şi, în timp ce arunca o privire pe coridor, adăugă: Scuze, dar nu te pot lăsa să mă încetineşti.

Acestea fiind zise, Bella ieşi şi încuie uşa în urma ei.

Eram singură, prinsă în capcană.

36

„Bella, draga mea, n-ai să mori dacă o să-i ajuţi pe alţii din când în când."

Arthur Crockleford

BELLA

Oricât s-ar fi străduit s-o deteste, Bellei îi plăcea de Freya Lockwood. Vedea că, dincolo de suprafaţă, femeia ascundea resurse nebănuite de inteligenţă şi curaj, două lucruri pe care le admira, alături de ayuţia, câştigată prin forţe proprii. Ajunsese s-o

simpatizeze cu adevărat, așa cum își dorise Arthur. La aproape cincizeci de ani, era surprinzător de ageră. Bella își dăduse toată silința să se furișeze nevăzută prin conac – domeniul ei de excelență –, dar Freya reușise s-o urmărească până la tezaur. Când ajunsese lângă ea, în spatele canapelei, Bella se văzuse nevoită să admită că uneori e plăcut să constați că te-ai înșelat: viața se poate dovedi plictisitoare când le știi aproape pe toate.

Nu-i fusese greu să iasă din subsol. Frank și cei doi cărăuși nu se sinchiseau să verifice dacă erau urmăriți. Nu voiau decât să plece urgent de la conac, un sentiment pe care Bella îl cunoștea prea bine. Era momentul să se îndrepte spre o regiune caldă, iar amintirile pe care le îndesase în rucsac aveau să-i asigure un trai bun timp de câteva luni. Repatrierea artefactelor în Irak avea să reechilibreze balanța karmei în favoarea ei. E important să te porți onorabil, din când în când. Arthur o învățase că e de preferat să nu operezi *mereu* doar pe piața neagră.

Traversă salonul principal și aruncă o privire printre perdele la bărbații care încărcau ultimele lăzi din placaj, auzind cu claritate cuvântul „ceai". Pentru cărăuși nu conta dacă mutau un pian sau dacă transportau antichități furate într-o altă ascunzătoare, tot ce voiau era ceai cu prăjituri drept recompensă.

– Puteți să vă beți ceaiul pe drum, le spuse Franklin de sub fereastra în spatele căreia se ascundea Bella.

– Nu bem la volan, amice, se răți la el unul dintre camionagii.

Rămase la postul ei de observație și peste un sfert de oră îi văzu pe cei doi urcând înapoi în mașină și plecând. Imediat, pe ușa principală a conacului ieși în fugă Amy, strigând în urma camionului. Când văzu că era inutil, porni la fel de vijelios spre casa lui Franklin. Apoi își făcu apariția Carole, căutând-o probabil, pe Freya. Stomacul Bellei se strânse puțin, nici ea nu știa de ce, la gândul că o încuiase

în depozitul din subsol. Se îmbărbătă spunându-și că asta era lumea în care trăia și că trebuia să aibă grijă în primul rând de ea însăși.

Timpul se scurgea cu repeziciune, risca să fie surprinsă de cineva. Profitând de momentul de confuzie, se repezi în bucătărie, ieși pe ușa din spate și descuie Audi-ul lui Giles, unde își lăsase valiza. Era bucuroasă să scape de el. Tipul era stricat până în măduva oaselor, imposibil de reparat.

Cu aproape un an în urmă, Arthur îi povestise despre niște tăbliță rare, cu inscripții cuneiforme, care s-ar fi aflat într-o „bancă". În scurt timp, pusese la punct un plan prin care să și le însușească. Încercase să se apropie de Amy, ca să obțină o invitație la una dintre petrecerile lor, dar între timp dăduse peste Giles într-o noapte de beție și... în fine, întotdeauna avusese gusturi proaste la bărbați. După o săptămână înțelesese că nu era ușor să-l suporți, dar nu-și permitea să dea înapoi. Petrecuse cât mai puțin timp cu el, încurajându-i activ relațiile cu alte femei și aflând cât mai multe despre familia lui și despre conacul Copthorn.

Făcuse un efort uriaș de voință ca să nu-i strecoare otravă în băutură de vreo douăzeci de ori pe zi. În același timp, o amuza să se prefacă umilă și sfioasă când știa că avea o armă la îndemână, dacă lui Giles i-ar fi trecut prin cap s-o abandoneze ca pe fosta iubită. Pe fata aceea, Bella o scosese din casă și o dusese undeva departe imediat ce-și dăduse seama că urma să aibă nevoie de ajutorul lui Giles dacă voia să ajungă la artefactele furate.

Portbagajul se deschise cu un clinchet ușor. Dinspre casa lui Giles nu se vedea nici o mișcare. Îi pusese niște pastile de somn în băutură, ca de obicei. Uneori avea nevoie de doze de elefant ca să-l adoarmă.

O mașină neagră, cu ferestre întunecate, se apropie în viteză pe alee, făcând slalom printre gropi. Se opri în umbra tunelului vegetal și portbagajul se deschise automat. Bella nu aștepta ca sentimentele pentru Freya s-o facă să-și piardă din

vedere obiectivul. Se duse la mașină, așeză cu grijă rucsacul cu tăblițe în spate și bătu de două ori în capotă, indicându-i șoferului că putea să plece. O treabă bine făcută. Arthur ar fi fost mândru de ea.

37

„Răspunsurile sunt în noi, dacă avem încredere în ce am învățat."

Arthur Crockleford

FREYA

Am încercat de mai multe ori clanța, dar ușa nici nu se clintea. Bella mă încuiase înăuntru.

– Bella? Franklin? am strigat bătând cu pumnii în placa de oțel. E cineva?

Nu-mi păsa dacă eram auzită. Am aprins la loc lumina. Palmele mi se înroșiseră și mă usturau.

Căzusem victimă unui șiretlic prin care să fiu îndepărtată? Poate că, în mintea Bellei, bilețelul de avertisment reprezentase prima opțiune, iar când aceasta nu funcționase, se văzuse nevoită să improvizeze.

Am verificat zidurile curbate și am atins tavanul cu vârfurile degetelor...

„O să mor îngropată de vie aici?", m-am întrebat.

Panica îmi încleșta maxilarele și-mi pompa sângele cu putere prin vene.

Cât aer mai aveam? Exista un sistem de ventilație? Aveam să mor sufocată?

Nu vedeam nici o aerisire. Încăperea era ca o celulă de închisoare medievală. Mi-am scos telefonul mobil, doar ca să constat că nu era al meu, ci al lui Amy. Am încercat să sun la poliție, dar nu aveam semnal.

Am bătut din nou în ușă și am strigat cât de tare am putut:

– Bella, dă-mi drumul de-aici!

Nimic.

M-am așezat pe o cutie și am încercat exercițiile de respirație pe care le învățasem la un curs de yoga. Respiră, numără până la patru, expiră.

Nu numai că nu funcționa, dar riscam să consum mai mult oxigen decât în mod normal. Mi-am strâns mâinile una în cealaltă și mi-am apăsat cicatricea din palmă cu degetul mare.

„Jade!", m-am gândit.

Am lovit ușa cu pumnii până mi-a dat sângele.

„Jade!"

M-a copleșit disperarea. N-aveam să-mi mai văd niciodată fiica, nici pe Carole. Eșuasem chiar când speram să descopăr acel „obiect de imensă valoare" după care mă trimisese Arthur, chiar când eram pe punctul să-l identific pe ucigaș. Fusesem blocată cu brutalitate.

„Carole știe că am plecat să caut tezaurul. O să-și dea seama că am dispărut și o să caute ajutor, sunt sigură." Apoi mi-am amintit că Giles și Amy așteptau și ei să intre în tezaur, la ora zece, așa cum le spusese Franklin.

Am pipăit pereții în căutarea altei ieșiri.

„De ce, Bella?", m-am întrebat.

M-am ghemuit pe podea și mi-am luat capul între palme. Cum aveam să scap de acolo? Toată lumea îl cunoștea pe Arthur, unii chiar îi doreau moartea, dar nu le stabilisem încă toate motivațiile și nu puteam să demonstrez prezența vreunuia dintre ei la anticariat în noaptea aceea fatidică.

Arthur mă trimisese într-o misiune inutilă, în care aveam să-mi găsesc sfârșitul.

O întrebare dintr-un colț al minții nu-mi dădea pace. Dacă Arthur îi spusese Bellei să mă ajute să intru în tezaur, o făcuse cu un motiv solid, fără îndoială. Întregul subsol era plin de obiecte care ar fi putut fi recuperate. De ce acolo? Antichitățile erau pasiunea lui Arthur, dar nu puteam să cred că traficase ilegal acele obiecte furate. Se străduise mereu să trimită bunurile culturale în țările de origine, de aceea acceptase toate misiunile în Orientul Mijlociu. Dacă voia ca *eu* să găsesc

tăbliţele cu inscripţii cuneiforme, atunci de ce îi spusese Bellei unde se aflau?

Trebuia să mai fie ceva în tezaur, un obiect pe care voia să-l găsesc. Ştia că Bella era pregătită să mă ajute să ajung aici.

„Ce-a spus despre documentele din cutii? Că era pe undeva o poză cu mine", mi-am amintit.

Am ridicat capacul primei lăzi mari în care se uitase tânăra. Era plină de dosare vechi, cu nume scrise pe copertă. Nici unul însă nu purta numele meu. Înăuntru n-am găsit altceva decât extrase de cont vechi şi alte acte contabile.

Confuzia şi frustrarea mă aduseseră în pragul lacrimilor. Am cercetat spaţiul din jurul lăzilor. Oare Arthur fusese ucis pentru că ştia că antichităţile furate erau ascunse acolo? Fotografiindu-le şi inventariindu-le în jurnale, se asigurase că puteau fi identificate şi urmărite. Eram convinsă, în calitate de fostă investigatoare, că mulţi şi-ar fi dorit să pună mâna pe o listă de opere de artă, obiecte rare şi antichităţi furate. Evident, nici un actor de pe piaţa neagră n-ar fi primit cu bucurie vestea că se putea da de urma acelor bunuri. Nu era exclus ca unii dintre „indivizii" lui Franklin să fie capabili să ucidă ca să pună mâna pe listă. Ştiam câteva cazuri în care curmaseră vieţi pentru mize mai mărunte.

Nu puteam să aştept cu mâinile în sân să se termine oxigenul din depozit. Trebuia să-mi ţin mintea ocupată cumva.

„Ce o fi găsit Bella în lăzile astea?", m-am întrebat.

Am deschis încă două, constatând că erau pline tot cu acte contabile.

Ultima ladă mă făcu să mă opresc, căci avea înscris pe ea: „Atelierul A. A. M. Egipt".

A. A. M. era numele atelierului de falsuri deţinut de familia lui Asim. Înăuntru se aflau doi saci legaţi la gură. Primul era mai greu. Când l-am ridicat, din interior s-a auzit un zgomot ca de farfurii lovite una de cealaltă. L-am deschis şi am scos o pungă de

plastic închisă ermetic. Am văzut ceva ce semăna cu niște pene crestate.

„Nu se poate. Nu-mi vine să cred. Nu aici, nu după atât de mult timp", mi-am spus.

Am deschis punga și am vârât mâna înăuntru. Îmi tremura așa de tare, de parcă m-aș fi temut să nu dau peste o viperă ascunsă într-un colț. Trebuia să mă asigur că greșeam.

Am atins un ciob rece de ceramică.

Era o jumătate de gheară.

O gheară foarte specială.

Gheara unei păsări Martin Brothers.

Vârful era acoperit cu un fel de rugină roșiatică – sângele lui Asim, eram sigură.

Fierea mi-a urcat în gât. Camera se învârtea cu mine ca o barcă în furtună, până mi-am dat seama că eu mă clătinam și m-am agățat de un raft, ca să nu cad.

Respiram repede, necontrolat. Am aruncat ciobul de gheară înapoi în pungă și am strâns la loc sacul.

„Giles voia cu orice preț să pună mâna pe cioburile păsării Martin Brothers de la Cairo", mi-am amintit.

Am ezitat să deschid celălalt sac, dar m-am îmbărbătat spunându-mi că nu putea să conțină ceva mai rău decât primul. În orice caz, era mult mai ușor, poate chiar gol.

Conținea o bucată de stofă. Am știut încă dinainte să deschid punga de plastic ce urma să găsesc, și stomacul mi s-a întors din nou pe dos.

Era o eșarfă. Eșarfa mea, în aceeași cutie cu statueta. Arăta exact la fel cu cea pe care o cumpărasem pe aeroportul din Cairo, ca să-mi acopăr capul când era necesar. Îmi închipuisem că o pierdusem când ieșisem în fugă din restaurant în ziua aceea.

Cairo și Copthorn Manor erau legate laolaltă de moartea lui Asim.

Am răsturnat sacul și am observat aceleași pete maro-închis și pe eșarfă. Îmi alunecase cumva în

sângele lui Asim, când mă aplecasem ca să verific dacă mai respira? Nu-mi mai aminteam.

Am îndesat eşarfa înapoi în sac, împreună cu amintirea acelei zile.

Mi-am trecut mâna peste laturile interioare ale lăzii, ca să mă asigur că nu mai era nimic. O unghie a prins colțul unui obiect. Am pipăit și mi-am dat seama că erau câteva cartoane lipite de peretele din lemn.

Le-am scos și le-am îndreptat spre lumină.

Aveam în mână trei fotografii alb-negru, ale căror colțuri se zbârciseră de-a lungul timpului. Prima înfățișa un tânăr cu barbă și cu o beretă îndesată pe cap, mergând pe o alee lăturalnică, cu mâinile acoperite cu un lichid întunecat.

Am întors următoarea imagine – eram eu. Abia m-am recunoscut. Fotografia fusese făcută la Cairo, când intrasem în cafeneaua unde urma să ne întâlnim cu Asim. În fața mea era Arthur, deşi nu i se vedea decât spatele. În a treia imagine eram tot eu, fugind din cafenea cu ochii măriți de groază. Cine făcuse pozele?

Era limpede că cineva stătuse la pândă în apropierea cafenelei. Îl văzuse pe ucigaşul lui Asim? Îl omorâse pe Asim?

Scrisoarea lui Arthur devenea tot mai clară. Am scos-o din buzunar și am citit-o încă o dată:

Freya, ştiu cât de greu ţi-a fost. Îmi pare foarte rău. Am găsit un mijloc să te aduc înapoi la cariera pentru care ai fost menită. Pentru asta, însă, trebuie să termini ce am început eu. Mi-a luat peste douăzeci de ani să dau de urma unui obiect extrem de valoros. Am aflat unde se găseşte, dar nu voi putea să-l recuperez. Ia-l înapoi, Freya. Astfel, îţi vei recăpăta viaţa şi profesia. Îmi pare rău că nu pot spune mai multe; am fost trădat şi mi-e teamă că scrisoarea ar putea ajunge pe mâini rele. Nu vorbi cu nimeni. Nu mai poţi avea încredere în nimeni. Vânează indiciile şi vei găsi o rezervare. Te rog din suflet să participi, dar ai grijă! Cel care m-a trădat îţi va urmări fiecare mişcare.

Am vrut întotdeauna să-ţi spun adevărul despre Cairo, dar atunci trebuia să te scot din lumea vânătorilor de antichităţi, iar acum se pare că soarta nu-mi dă răgaz să pun lucrurile în ordine. Trebuie să afli adevărul. Sper că odată ce vei înţelege ce s-a întâmplat cu adevărat, o să mă ierţi pentru alegerea pe care am fost nevoit s-o fac.

Primul tău indiciu: o pasăre în cutie este mai importantă decât două păsări în mână.

Cu toată dragostea,

Arthur

Nu vânase doar artefacte furate, ci şi pasărea Martin Brothers spartă şi eşarfa mea pătată de sânge. Dar ce puteau reprezenta aceste obiecte pentru lordul Metcalf?

Răspunsul mi se înfipse ca un cuţit în inimă: *şantaj*.

Toate piesele se aşezau la locul lor acum. Ruşinea mă copleşi odată cu înţelegerea. Arthur aproape că mă scosese din branşa vânătorilor de antichităţi. Îmi spusese că greşise, că „nu aveam ce-mi trebuia" şi că nimeni n-o să mă mai angajeze după Cairo. Îmi zdrobise visurile pentru că Metcalf deţinea toate dovezile de care avea nevoie ca să-mi înscenezе *mie* asasinarea lui Asim. Arthur mă dăduse deoparte ca să nu fiu implicată în şantaj şi, astfel, obligată să lucrez pentru Metcalf. Îşi asumase singur responsabilitatea pentru tragedia de la Cairo. Mă scosese pe tuşă din iubire, nu din ură. Greşisem pe toată linia, iar Arthur mă lăsase în bezna ignoranţei.

Mă usturau ochii.

Am alungat regretele şi vinovăţia, căci trebuia să-mi menţin concentrarea.

Am recapitulat lucrurile pe care le aflasem de când coborâsem la depozit. M-am oprit în dreptul cutiei în care găsise Bella tăbliţele inscripţionate şi am ştiut imediat ce se întâmplase.

– Îmi pare aşa de rău, Arthur, am şoptit. Am greşit, am greşit grav. Cum aş putea să-ţi cer iertare,

când tu nu mai eşti printre noi?

Trebuia să-i mărturisesc totul lui Carole şi să-mi cer scuze pentru cearta de noaptea trecută şi pentru faptul că nu-l înţelesesem pe Arthur. Aveam nevoie de ea, ca să mă consoleze şi să-mi spună că nu avusesem de ales, chiar dacă ştiam că adevărul era diferit. M-am prăbuşit pe podea şi mi-am sprijinit fruntea pe genunchi, închizând ochii ca să alung trecutul, strângând tare palma în jurul cicatricii. Una câte una, am văzut cu ochii minţii, îngrozită, imagini dintr-o viaţă alternativă, una în care aş fi ales să cred că Arthur nu avea nimic de-a face cu moartea lui Asim şi să-l caut pe adevăratul făptaş. O viaţă în care mi-aş fi păstrat cariera adorată şi aş fi onorat memoria celui pe care-l iubisem, continuând să repatriez obiecte de patrimoniu. O viaţă pe care nu m-aş mai fi temut s-o trăiesc, speriată că voi fi părăsită de cineva iubit.

Nu puteam să dau înapoi ultimii douăzeci de ani. În plus, cu toate că greşisem când mă repezisem în braţele lui James, mă alesesem cu o fată minunată. Acum, când Jade crescuse şi devenise autonomă, era momentul să trăiesc mai mult pentru mine.

Am tras adânc aer în piept, mobilizându-mi toată energia – nu aveam de gând să-mi sfârşesc zilele într-un depozit. Fiica mea avea nevoie de o mamă, mătuşa mea avea nevoie de mine, eu însămi trebuia să-mi recuperez viaţa. Găsisem numeroase răspunsuri acolo, dar erau inutile dacă nu găseam o cale de ieşire.

Mi-am lipit faţa de gemuleţul uşii.

– Alo! E cineva? Ajutor! am strigat bătând cu pumnii în metalul rece.

Îmi era tot mai clar că n-o să vină nimeni. Franklin probabil că plecase cu camionul, luând cu el codul de la uşa secretă şi cheia depozitului. Eram singură, iar iubita mea mătuşă se afla probabil undeva deasupra, în compania unui criminal.

38

„Ca adult, îți poți alege familia – este o alegere importantă."

Arthur Crockleford

CAROLE

Carole se opri în ușa căsuței, îngrijorată pentru Freya. Îl văzu pe Franklin apropiindu-se de camion și îndemnându-i pe ceilalți doi bărbați să urce la bord, apoi, când motorul începu să huruie, o zări pe Amy ieșind în fugă din conac și urlând la el: „Oprește! Oprește camionul!"

Roțile mușcară din pietrișul alb de pe alee și mașina acceleră spre tunelul vegetal de la intrarea pe domeniu.

Conștientă că țipa în zadar, Amy se întoarse spre Franklin. Avocatul tresări văzând-o venind spre el, dar ochii lui urmăreau cu plăcere autovehiculul care se îndepărta. Carole se întrebă dacă n-ar trebui să se ducă să-l ajute, dar era prea îngrijorată pentru siguranța nepoatei sale.

Oare unde era Freya?

Un val de transpirație o scăldă din cap până în picioare la gândul că ar fi putut s-o piardă. Își luă pardesiul și porni spre conac.

Amy și Franklin se certau încercând să nu ridice glasul.

– Antichitățile au fost verificate de Freya? se răsti Amy cu mâinile în șolduri, încruntată.

– Îmi cer scuze să vă întrerup ciondăneala, dar nu mi-ați văzut cumva nepoata? interveni Carole.

Amy îi răspunse cu o privire urâtă. Rolul de gazdă fermecătoare se evaporase odată cu venirea zorilor.

– Nu, n-am văzut-o de aseară. Nu era la conac, zise Franklin retrăgându-se spre mașina lui.

Informația îi dădu lui Carole o idee. Dacă nu era la conac, poate că se dusese să caute ruina. În ultimele zile, părea că-și făcuse obiceiul s-o excludă

din aventurile ei, dar poate că avea legătură și cu cearta din ajun.

– Unde-i Phil? o întrebă pe Amy.

Femeia schiță un gest vag spre copacii din stânga conacului, vizavi de căsuțe.

– Tatăl meu i-a dat casa grădinarului, dar nu l-am găsit niciodată acolo când l-am căutat. De fapt, tata îl folosea mai mult pe post de bodyguard. Grădinăritul e ultima lui grijă. Nu înțeleg de ce nu-l putem concedia, indiferent de ultimele dorințe ale tatei, spuse privindu-l pe avocat.

– Nu fac decât să-i urmez instrucțiunile, se apără acesta. Mă duc să-mi fac valiza, adăugă, pornind însă către mașină.

– Ba nu te duci nicăieri! Amy îl apucă de braț și începu să-l târască, aproape împotriva voinței lui, spre conac. Trebuie să discutăm niște probleme legate de moștenire.

Carole ar fi putut să încerce să-l salveze, dar nu-i plăcuseră niciodată avocații, care, oricum, știau să se fofileze în orice situație.

Deocamdată, se confrunta cu o problemă mai urgentă. „Freya, în ce te-ai vârât? N-ai putut să mă aștepți să-mi dau cu niște ruj pe buze? De ce a trebuit să fugi așa?" Acesta era genul de întrebări care-i treceau prin cap.

Se îndreptă cu pași mari în direcția indicată de Amy, dar mai pierdu câteva minute prețioase până ce găsi o cărare care ducea printre niște copaci. Se așteptase să vadă un fel de căsuță de turtă dulce, dar locuința grădinarului era de fapt un bungalou ca vai de lume, care cu indulgență putea fi numit locuibil. Se apropie de ușa odinioară roșu-aprins, acum cu vopseaua dusă, și bătu tare.

– Phil, ești acasă? Am o urgență! strigă.

Nici un răspuns.

– Phil?

– Am auzit, vin imediat, îi răspunse o voce somnoroasă.

Carole se lăsă în genunchi și-și lipi un ochi de fanta cutiei poștale.

– Așa zici tu, dar eu nu te văd venind, dragule.

Phil se apropie de ușă înfășurându-și în jurul taliei un prosop care n-o împiedica în nici un fel pe vizitatoare să-i admire trupul musculos. Lui Carole nici nu-i trecuse prin cap că, la ora șase și jumătate dimineața, omul ar fi putut să doarmă.

– Pune niște haine pe tine, că mă faci să roșesc.

Era încă în genunchi când se deschise ușa. Pentru majoritatea oamenilor, poziția ar fi fost una jenantă; nu și pentru ea. Întinse mâna și i se adresă ca o regină unui valet:

– Nu mai sunt la fel de agilă ca altădată, ajută-mă să mă ridic, te rog.

Phil oftă și o trase în sus.

– Ce căutați aici?

– Freya a dispărut, îi zise schițând un gest din cap spre conac. Am nevoie de cineva care cunoaște bine zona, care știe unde este ruina aceea decorativă.

– Ce? Fără să mai aștepte un răspuns, Phil se repezi în casă și se îmbrăcă la repezeală cu o pereche de blugi și un tricou. Își luă telefonul și tastă rapid un mesaj. Haideți să o căutăm înainte să se trezească toată lumea. De ce mai sunteți încă aici?

Carole ignoră întrebarea – reacția ei tipică atunci când auzea ceva ce nu voia să audă, obicei care îi servise adesea în viață.

– Ești atât de drăguț că mă ajuți!

Îi aruncă o privire languroasă, după care porni cu pași mari pe poteca pe care venise, hotărâtă să-și salveze nepoata. Deși n-ar fi putut spune de unde și cum. Phil se luă după ea.

– După aceea trebuie să stăm de vorbă. Acum însă, vă rog să vă întoarceți la mine și să mă așteptați acolo. Stați fără grijă, o să vă găsesc nepoata.

– Nu aștept niciodată un bărbat, dragul meu. Nu-mi stă în fire, îi răspunse accelerând ritmul ca să-și sublinieze cuvintele. Cred că Freya a plecat în căutarea tezaurului sau a ruinei. Ai de gând să-mi spui odată unde-i ruina aceea? Doar ești grădinarul.

– Nu. Nu e treaba dumneavoastră, spuse el clătinând din cap dezaprobator.

– Am înțeles. Dacă nu vrei să-mi spui unde-i ruina, atunci ajută-mă să găsesc tezaurul măcar. Am impresia că știi mai multe despre acest conac decât vrei să recunoști.

Când îl văzu oprindu-se la capătul potecii, cu aerul că ar vrea să se întoarcă de unde venise, Carole înțelese că era momentul să insiste.

– O să fiu sinceră cu dumneata. Iubitul meu Arthur s-a dus, iar Freya este tot ce mi-a mai rămas pe lume. Te implor să mă ajuți. Arthur i-a spus lui Franklin că nepoata mea se va ocupa de autentificarea patrimoniului de aici. Încerca s-o atragă înapoi la o carieră care-i fusese dragă altădată, iar acum ea se află într-un pericol mortal. Cu sau fără ajutorul dumitale, trebuie s-o găsesc.

Știa că își asumase un risc deschizându-și sufletul în fața lui Phil, dar instinctul îi spunea că omul nu era un criminal. Fusese întotdeauna de părere că ucigașii cu sânge-rece nu pot avea ochi calzi, fumurii. Cu toate acestea, era limpede că-i ascundea ceva. Pentru moment însă, ruinele puteau să mai aștepte.

Nu mai era timp de palavre. Carole porni hotărâtă în direcția conacului, sperând că grădinarul o va urma, ceea ce ar fi însemnat că știa unde se află tezaurul. Dacă nu, avea s-o găsească într-un fel sau altul pe Freya, chiar dacă asta ar fi însemnat să-i interogheze pe toți oaspeții de la Copthorn Manor, inclusiv pe ucigașul lui Arthur.

39

„Nostalgia este acceptarea amară a tot ceea ce am fost și a ceea ce nu vom mai fi niciodată."

Arthur Crockleford

FREYA

M-am așezat pe podea, cu ochii la cei doi saci și la cele trei fotografii alb-negru. Eșarfa m-ar fi incriminat pentru moartea lui Asim, noroc cu Arthur care mă ferise de asta.

Vinovăția îmi strângea stomacul. Știam că dacă n-o las la o parte, nu voi găsi niciodată o cale să descopăr ce s-a întâmplat cu mentorul meu. Ca să-mi ocup mintea cu altceva, am recapitulat lucrurile pe care le aflasem recent. Arthur petrecuse douăzeci de ani în căutarea acestor obiecte, știind că vor fi utilizate pentru șantaj. Ancheta îl pusese în legătură cu lumea interlopă – totul din cauza prostiei pe care o făcusem când îmi pierdusem eșarfa. Eram convinsă că lordul Metcalf îi spusese lui Arthur, pe patul de moarte, unde erau obiectele șantajului și îi dăduse cheile.

„Dar de ce i-ar fi încredințat cheile după atâta vreme?“, m-am întrebat.

Noaptea trecută, Amy întrebase la masă dacă cineva avea idee unde sunt jurnalele. Spusese că tatăl ei credea că ar fi trebuit să-i fie înapoiate. Mi-a devenit limpede acum că Arthur făcuse o înțelegere cu lordul Metcalf. Obiectele șantajului în schimbul jurnalelor – jurnale care i-ar fi adus mari necazuri lordului, dacă ar fi ajuns în mâinile poliției.

„Dar Arthur nu i le-a dat lui Metcalf, ci mi le-a lăsat mie.“

Fusese șantajat el însuși, nu putuse să spună nimănui că avea de-a face cu opere de artă și antichități furate. Prin urmare, le notase pe toate și pornise în căutarea „obiectului de o imensă valoare“ care era eșarfa mea – legătura lui cu piața neagră. Așteptase ziua când ne puteam elibera amândoi și plănuise totul cu atenție.

M-am uitat din nou la fotografia cu tipul bărbos, cu șapcă, acela care ieșea din cafenea. Acesta era fără îndoială ucigașul lui Asim. Am apropiat poza de becul fixat pe zid. Chipul bărbatului era acoperit în cea mai mare parte, așa că m-am concentrat asupra celorlalte detalii din imagine: ce mai puteam să văd?

Am tras adânc aer în piept. Individul avea palma dreaptă strânsă în pumn și înfășurată în ceva ce semăna cu un ștergar de restaurant pătat de sânge. Era sângele lui Asim, sau se rănise? Am înclinat fotografia în lumină și am observat o strălucire galbenă la marginea bandajului improvizat. Era un inel cu sigiliu. Am privit din nou fața bărbatului... Dacă îl îmbătrâneam cu douăzeci de ani... Dacă înlăturam barba... Am acoperit-o cu degetul.

Era *Giles Metcalf*.

Ochii mi se îndreptară spre ușă.

„Giles l-a omorât pe Asim și acum e sus, cu mătușa mea. Am fost atât de oarbă", m-am gândit.

Mi-am șters lacrimile care amenințau să-mi curgă pe față și am tras cu urechea spre culoar. Nimeni. Eram conștientă că, pentru moment, trebuia să îngrop trecutul, așa cum învățasem s-o fac de-a lungul anilor. Urma să vină și clipa când aveam să mă gândesc la cât de mult greșisem față de Arthur, dar nu acum.

Trebuia să scap de acolo și să mă asigur că Giles va plăti pentru moartea lui Asim. Tot el îl omorâse și pe Arthur? Trebuia să am grijă și de mătușa mea.

În clipa în care am pus fotografia care mă înfățișa în buzunarul pardesiului, mâna mi-a atins ceva rece, metalic. Erau cele două agrafe de păr pe care mi le strecurasem în buzunar seara trecută. Oare mai știam să le folosesc?

Mi-am agățat cei doi saci pe umăr. Cioburile statuetei Martin Brothers se ciocniră cu zgomot – totul începuse cu pasărea asta. Am deschis agrafele, pe una am îndreptat-o complet, iar pe cealaltă am îndoit-o în unghi drept. Le-am introdus pe amândouă în yală, mulțumind în gând tuturor zeilor că ușa era veche și că încuietoarea depozitului 4 nu fusese schimbată. Lordul Metcalf trebuie să-și fi spus că prima linie de apărare, respectiv noua intrare în tezaur, era suficient de solidă.

Am încercat să vizualizez butucul și pinii în timp ce mânuiam agrafele.

N-a funcționat.

– Ahh! E cineva acolo? am strigat, izbind iarăşi cu pumnii în uşă.

Arthur greşise bazându-se pe mine. Mi-am lipit fruntea de metalul rece.

Tăcere.

M-am întors la yală, de data asta cu pleoapele strânse. Am încercat din nou s-o deschid, cu gândul la lecţiile pe care mi le dăduse mentorul meu.

Descoperirea adevărului despre anticar şi despre şantaj îmi domolise oarecum suferinţa. Acum, amintirile din cealaltă viaţă a mea, cea petrecută alături de Arthur, se năpusteau în spaţiul astfel eliberat. Totul începuse cu o masă plină de încuietori. „Există două modalităţi de a deschide o uşă încuiată: fie o spargi, fie o deschizi cu un şperaclu. Să începem cu a doua", mi-au revenit în minte cuvintele lui.

Îmi închipuisem c-o să fie o lecţie scurtă, dar mă înşelasem. Am petrecut zile în şir lucrând cu lacăte şi yale, până îmi amorţeau degetele şi ochii mi se împăienjeneau pe instrucţiunile scrise lăsate de Arthur. Am învăţat pe de rost diferitele tipuri de încuietori şi diversele instrumente de care aveai nevoie ca să le deschizi. Mi-am petrecut fiecare minut liber în magazin, exersând. Rezultatele n-au întârziat să apară. Când am avut nevoie să intrăm prin efracţie într-o casă de vacanţă de pe insula St. Lucia, în mijlocul junglei, eram la fel de rapidă ca un profesionist.

Am dat frâu liber amintirilor, sperând că astfel voi accesa cunoştinţele acelea şi instinctele reprimate atâţia ani. I-am permis celei care fusesem odinioară să se întrepătrundă cu cea care eram acum.

Agrafa găsi butucul.

Clic!

40

„Nu vedem decât ceea ce vrem să vedem."

Arthur Crockleford

GILES

Giles pipăi peretele lambrisat al salonului exact în locul unde îi spusese Franklin că se deschidea. Dacă nu găsea intrarea în tezaur, era hotărât să revină cu un topor. „Sunt sigur că are grădinarul unul", își zise.

Nu știa precis ce făcuse Phil, dar cu siguranță nu era cel care pretindea că ar fi.

Îi sună telefonul. „Număr necunoscut", se afișă pe ecran.

– Alo?

– Te joci cu lucruri pe care nu le înțelegi.

Giles rânji condescendent, gândindu-se însă că avea realmente nevoie de un topor.

– Înțeleg mai multe decât o să reușești tu vreodată. Te-am văzut la înmormântarea lui Arthur, împreună cu câțiva dintre ceilalți.

– Ni s-a spus să venim. Le-am urmărit pe femeile acelea și am văzut că făceai la fel. Dar pe tine te-au prins, nu-i așa? Nu știi să-ți faci treaba cum trebuie. N-ai fost niciodată bun de nimic.

– Asta nu-i o treabă ca oricare alta. E vorba de familie! Și-o să iau ceea ce-mi aparține! izbucni Giles.

– Nu fi prost! Cuvintele țâșniră ca un jet de venin. Nimeni n-o să te lase să pleci cu obiectul prin care ai fost ținut sub control aproape toată viața. Reprezinți un pericol.

– Am omorât de mai multe ori pentru familia asta, dar nu mai accept să primesc ordine.

Giles izbi cu pumnul peretele lambrisat. Îi făcea bine să-și verse nervii. Fusese obligat să se poarte frumos prea multă vreme.

– Dacă ești lăsat singur un minut, creezi haos. Bătrânul Metcalf a murit. Există planuri mari pentru Copthorn Manor, iar tu nu faci parte din ele.

– Ce? icni Giles. Nimeni nu poate să facă ce fac eu.

– Ba da, eu pot.

O pală de aer rece invadă salonul prin ușa deschisă.

Se întoarse și dădu nas în nas cu o figură îmbrăcată cu un hanorac negru, ținând un telefon într-o mână și un pistol cu amortizor în cealaltă. Situația i se părea cu totul de neînțeles.

– Nu trebuie să faci asta, spuse cu disperare în glas.

– Nu. Dar vreau s-o fac.

41

„Răspunsul corect nu vine decât dacă pui întrebarea corectă."

Arthur Crockleford

FREYA

Am străbătut în goană culoarul către lift, cu adrenalina pompându-mi în vene. Găsisem ceea ce dorise Arthur să găsesc. Giles era un criminal. Trebuia să-mi iau mătușa de acolo și să duc pasărea Martin Brothers la poliție, ca dovadă. Vânătorul care fusesem odată se deșteptase în mine – îmi amintisem cum să deschid o yală cu două agrafe de păr. Am apăsat pe buton și am așteptat fremătând să coboare liftul.

Odată ajunsă la parter, am căutat o clanță care să deschidă ușa secretă.

Nu exista.

Am pipăit cu degetele marginea ușii. Nimic. Am continuat cercetările în partea dreaptă până ce am găsit un buton mic, de culoare roșie.

Mi s-a părut că aud murmur de voci de afară.

Ușa s-a deschis și am respirat ușurată. Eram liberă.

Am împins ușa de perete, protejându-mi ochii cu mâna de lumina puternică din salon.

Pe jos se vedea o formă umană.

Mi-am concentrat privirea și imaginea m-a făcut să mă cutremur. Phil stătea pe vine, aplecat deasupra cuiva. M-am apropiat.

– Nu te apropia, îmi spuse.

Nu l-am ascultat. La picioarele mele se afla cadavrul lui Giles, cu capul într-o baltă de sânge și ochii la fel de lipsiți de expresie ca cei ai lui Asim.

– Un singur glonț, în tâmplă. Execuție profesionistă, observă Phil ridicându-se în picioare și făcându-mi semn să plec. Trebuie să ieșim de-aici. E periculos.

Mă trase spre ușa vitrată, larg deschisă.

„Giles e mort", mi-am spus. „Nu e justiția pe care am vrut-o." Nu-mi dădeam seama exact ce se întâmpla, dar un lucru era sigur: mai erau și alți ucigași la Copthorn Manor în afară de Giles.

– Freya, draga mea, am venit să te salvez, mă smulse din gândurile sumbre vocea mătușii mele din pragul încăperii.

– Trebuie s-o scoatem de-aici. Nu poate să vadă asta, i-am zis lui Phil schițând un gest spre cadavru; știam că imaginile de genul ăsta nu te părăsesc niciodată.

– Rămâneți pe loc! îi strigă el lui Carole.

Ne-am îndreptat amândoi spre ea și am călăuzit-o spre terasa din fața salonului. Deși Giles primise ce meritase, nu simțeam nici o satisfacție, doar o senzație copleșitoare de tristețe. Credeam că Giles îl omorâse pe Asim deoarece aflase că iubitul meu intenționa să ne dea nouă pasărea, care așa ar fi ajuns înapoi la tatăl lui. Tot Asim ne-ar fi dat și fotografia cu liderul rețelei de falsificatori, făcută când respectivul venise acasă la familia lui și ceruse pasărea Martin Brothers pe care Giles le-o încredințase ca să fie copiată. Probabil că imaginea îl reprezenta pe Mark Metcalf. Dacă eu și cu Arthur am fi avut toate aceste informații, am fi făcut rapid conexiunile între atelierul egiptean și lordul Metcalf, omul care comanda antichități false ca să le vândă în Europa.

Citind pe chipul meu că ceva era în neregulă, Carole îmi puse o mână pe umăr.

– Ce s-a întâmplat?

– Giles Metcalf a fost ucis, îi răspunse Phil pe tonul cel mai neutru din lume.

Carole se îndepărtă de el.

– De ce? Cum? De-aia m-ai trimis să cercetez partea din față, în timp ce tu intrai pe aici? Tu l-ai omorât!

– Nu! Eu nu omor oameni. Dimpotrivă, încerc să-i opresc înainte ca *ei* să ucidă. Din păcate, asasinul plecase când am ajuns. Se uită la Carole. A ieșit prin față?

– Nu, răspunse ea clătinând din cap.

– Când am intrat, mi s-a părut că văd ieșind pe cineva îmbrăcat cu un hanorac negru, zise grădinarul.

– Bella purta exact așa ceva când m-a încuiat în depozit, am spus. Poate că ea a făcut-o. În orice caz, nu este cine credeam noi.

– Trebuie să plecăm de aici, insistă Phil.

Nu aveam de gând să merg nicăieri cu el. Habar n-aveam cine era cu adevărat.

– Ne ducem acasă, am declarat și m-am pus în mișcare.

Carole mă strânse la piept.

– Draga mea, mă bucur atât de mult că am putut să te ajut, mai ales că pe aici bântuia un ucigaș înarmat și cineva te-a încuiat într-un depozit.

– Nu m-ai salvat nici din subsol și nici de ucigaș. M-am salvat singură, i-am răspuns cu o undă de mândrie în glas.

– Ți-am mai spus să nu lași niciodată adevărul să strice o poveste frumoasă. Institutul Femeilor din Little Meddington o să adore aventurile prin care am trecut. Sunt o eroină!

– Atunci, eu ce sunt? interveni Phil.

– Încă nu m-am decis, dragul meu.

– Am înțeles, dar trebuie să veniți cu mine, zise el pe tonul unui om obișnuit să dea ordine.

Înclină uşor capul într-o parte, ca să vadă ce căram în spate.

– Nu, nu mergem nicăieri. De unde ştiai c-o să fiu în salon? mi-am întrebat mătuşa.

– Drăguţa de Bella mi-a trimis un mesaj acum câteva minute, informându-mă că eşti acolo. Noi ne pregăteam să te căutăm în pădure. E ciudat, pentru că nu i-am dat numărul meu de telefon. Mi-a zis că s-ar putea să trebuiască să-l găsim pe Franklin Smith, dar domnul impetuos aici de faţă s-a gândit că te-ar putea găsi de unul singur. Dacă se dovedeşte că joacă în tabăra bună, atunci, ştii tu..., zise dându-mi un cot plin de subînţelesuri.

Am dat ochii peste cap, jenată de insinuările ei.

– Dacă tot veni vorba, să ştii că n-am văzut nimic drăguţ la Bella. Am pus mâna pe obiectul indicat de Arthur şi nu-i deloc ce credeam noi, am adăugat în şoaptă.

– N-am de gând să mă rog de voi, spuse Phil încrucişându-şi braţele la piept.

– Lăsând la o parte moartea lui Giles, cred că n-am mai trăit niciodată aşa o aventură înainte de nouă dimineaţa. În afara dormitorului, vreau să spun..., completă mătuşa mea după o scurtă pauză.

– O, te rog, termină. Nu ştiu cât mai rezist, i-am zis şi m-am întors către Phil. Mulţumim pentru ajutor, dar nu putem pleca împreună cu un necunoscut. Mai ales după ce i s-a întâmplat lui Giles.

Phil îmi aruncă o privire încruntată.

– Ăsta nu-i un joc. Arthur a fost ucis pentru ceea ce ştia, iar voi două vă foiţi pe-aici de parcă aţi fi la o petrecere câmpenească.

Cuvântul „ucis" mă frapă imediat.

– De unde ştii că a fost omorât?

– Ce-ar să vorbim, mai bine, despre afacerile dumitale cu Bella şi conţinutul sacilor ălora?

Am făcut un pas în spate.

– Calmează-te, spuse ridicând mâinile împăciuitor. Nu am nevoie decât de unul dintre ei. Vreau pasărea.

Am simțit cum mi se ridică părul pe ceafă.

– De unde știi că asta am aici? l-am întrebat, strângând mai tare sacul în mână.

– Nu-i cel mai bun loc în care să discutăm. Dacă vreți să aflați mai multe despre uciderea lui Arthur, veniți cu mine. Aruncând o privire la ceas, adăugă: N-avem prea mult timp. Obișnuiam să mă întâlnesc cu el la ruina falsă, departe de privirile oaspeților. Sunt destul de sigur că cei de la conac nu știu despre ea. Am amenajat-o ca pe un refugiu, în cazul în care lucrurile o iau razna. Trebuie să știți cum să ajungeți acolo, pentru că aici se va dezlănțui iadul. I-am dat cuvântul meu lui Arthur.

– Ruina? exclamă Carole. Ieri ne-ai mințit despre ea, iar acum vrei să te însoțim până acolo?

– Arthur m-a rugat să stau cu ochii pe voi și să-mi dezvălui adevărata identitate dacă situația devine critică. V-am verificat pe amândouă, și se pare că a venit momentul să vă explic relația mea cu Arthur. După aceea, poate că o să-mi spuneți unde-s cărțile lui.

„Jurnalele", mi-am dat seama imediat. Am schimbat o privire rapidă cu Carole.

– M-am gândit că ar fi mai bine să discutăm despre asta la un ceai, dar putem să ne așezăm pe un buștean umed, dacă preferați.

Mătușa mea păru să se relaxeze la ideea unei căni de ceai fierbinte.

– Este exact ce ne trebuie. N-am apucat să luăm micul-dejun. Sper că ai lapte adevărat.

– Da, dar cred că nimeni n-o să mănânce în dimineața asta.

– Trebuie să aflăm ce știe, îmi șopti Carole. Dacă îi vin idei ciudate, am un briceag în buzunar.

Am aruncat o privire spre conacul prin care bântuia un ucigaș înarmat. Arthur nu se înșelase – nu puteam avea încredere în nimeni, dar nici nu aveam alte opțiuni.

Era vremea să aflăm ce știa Phil.

42

„Uneori, un obiect vechi își dezvăluie întreaga valoare numai când îi înțelegi istoria."

Arthur Crockleford

L-am urmat pe Phil în pădure și am încetinit pasul până am fost sigure că nu ne poate auzi.

– Nu mi se pare o idee bună. N-am încredere în el.

– Ești atât de dramatică! Ne-a invitat la ceai, iar ucigașii nu fac asta, nu-i așa, draga mea? Giles nu ne-a oferit niciodată ceai.

M-am aplecat spre ea.

– Ba o fac, dacă vor să te otrăvească.

Carole își netezi cu mâna jacheta roșu cu portocaliu.

– Arthur i-a spus să aibă grijă de noi.

Încă unul dintre aranjamentele secrete ale anticarului. Poate că într-adevăr încerca să ne protejeze. După cele descoperite în depozit, începusem să-l văd într-o lumină nouă. Fusese șantajat ca să dea o mână de ajutor la comiterea unor infracțiuni și încercase să repare lucrurile, să echilibreze balanța justiției. Făcuse totul ca să mă apere, iar gândul că-l urâsem atâția ani mă umplea de rușine acum. Amintindu-mi de codul din jurnal, i-am spus mătușii mele că antichitățile din tezaur erau exact cele descrise amănunțit acolo, bulinele roșii indicându-le pe cele care fuseseră înlocuite cu falsuri.

– O, draga mea, Arthur era pur și simplu fabulos!

Pentru prima dată în ultimii douăzeci de ani, am fost de acord cu ea.

– Îmi cer iertare pentru cearta de aseară. Acum știu cât de mult am greșit.

– Stai liniștită, zise frecându-mă pe braț. Am și uitat.

M-am oprit, cu gândul la Franklin și la camion. Voiam să știu unde fuseseră trimise acele lăzi din

placaj și ce anume conțineau.

– Unde crezi că e Bella acum? mă întrebă Carole.

– Nu știu, dar nu e deloc cine credeam noi că este. Imaginea cu ea îndesând tăbliţele în rucsac îmi reveni în fața ochilor. Știa exact ce făcea – unde să găsească cheia lui Franklin în biroul acestuia și la ce oră urma să aibă loc deschiderea tezaurului.

I-am povestit ce mai aflasem despre ea în depozit.

– Pare să fie îngrozitor de deșteaptă, remarcă mătușa mea desfăcându-și cocul și scuturându-și părul lung.

– M-a încuiat acolo!

– Știind foarte bine că o să ieși, într-un fel sau altul, zise ridicând din umeri.

Eram pe punctul să-i răspund înțepat, când se auzi vocea lui Phil.

– Am ajuns.

Se opri în fața unui boschet impozant și-l dădu la o parte, lăsând să se vadă o altă cărare.

L-am urmat pe un povârniș abrupt, plin de rugi și de crengi în care ni se agățau hainele. Am simțit mirosul apei stătute imediat ce poteca a început să coboare. Un lac mâlos clipocea la picioarele noastre, sub ramurile aplecate.

– Ruina, ne zise Phil.

În fața noastră apăruse, din mijlocul vegetației, un turn de pază, completat de un zid de apărare cu creneluri și o poartă boltită. Niște ciori stăteau cocoțate pe zidurile de piatră fărâmată, acoperite cu mușchi și iederă.

– O, iată exemplul perfect de falsă ruină, spuse încântată Carole. Nu c-aș fi văzut prea multe.

Phil împinse la o parte o ușă de lemn cu marginile putrede.

– La ce folosea locul ăsta? l-am întrebat, amintindu-mi însemnarea din jurnalul lui Arthur:

IMPORTANT – Vechea ruină englezească de la conacul Copthorn, construită de primii proprietari, familia Craven, în 1903. Destul de greu de găsit, este cel mai bun punct de observație.

Fără să-mi răspundă, intră și aprinse becurile. Interiorul întunecos arăta mult mai primitor în lumina caldă.

Purtarea atât de amabilă a lui Phil îmi trezea suspiciuni.

– Am încercat să vă țin departe de lucrurile astea, dar, gândindu-mă că ați avut de-a face cu un criminal, m-am hotărât să vă ajut atât cât îmi stă în puteri.

Am păşit peste prag şi am intrat în clădirea de piatră, altădată menită amuzamentului, astăzi pe cale să se prăbușească. Parterul consta dintr-o singură încăpere pătrată, cu tavan înalt. În partea din spate se vedea o scară din lemn de pin care ducea la etaj. Ferestre mari, reparate de curând, dădeau spre lac. Soarele dimineții arunca săgeți aurii pe deasupra apei verzui. Prin ușa de sticlă din spate se vedea un ponton construit recent.

Phil îmi observă curiozitatea.

– Era într-o stare deplorabilă când am găsit-o. Porni caloriferul electric plasat în dreptul unor canapele uzate, apoi aprinse aragazul de camping, așezat pe o măsuță de cafea modernă, și umplu fierbătorul cu apă dintr-o sticlă de plastic. Acum câțiva ani, când a venit în vizită la Mark Metcalf, Arthur a găsit o hartă pe care se afla marcată ruina. Și-a dat seama că proprietarul, deja bolnav, nu se aventurase niciodată până acolo. Dacă o renovam puțin, păstrând-o însă secretă, puteam urmări ce se întâmpla în weekendurile când aveau loc aceste „excursii“ la conac.

– Dumneata ai tras electricitatea? l-am întrebat.

– Arthur a insistat că aveam nevoie de un loc retras. Eu știam... Ezită, încruntând o sprânceană. Cântărea cât de multe ne putea divulga. Oamenii pot să aibă buzunare foarte adânci, la nevoie, spuse peste câteva clipe. Cum Mark Metcalf era mai mult plecat, Arthur s-a oferit să se ocupe de îngrijirea domeniului, din când în când. A angajat un electrician și l-a pus să conecteze ruina la rețea.

Carole stătea în dreptul ferestrei care dădea spre ponton, admirând priveliștea. Dintr-odată se întoarse spre Phil.

– Te rog să te oprești puțin. În primul rând, aș vrea să-mi spui cine ești de fapt și cum ai ajuns să-l cunoști pe Arthur.

Înainte să răspundă, bărbatul încuie ușa principală, dar lăsă cheia în broască. În mod clar, știa ce face: voia să fim în siguranță, dar fără să ne dea impresia că suntem prizonierele lui. Nu era prima dată când se afla într-o asemenea situație.

– Aveți dreptate. Deși tot nu pricep de ce sunteți aici.

– Arthur a vrut să venim, îi răspunse mătușa mea.

Phil ne aruncă o privire lungă.

– Îmi pare teribil de rău pentru el. Cred că devenise neglijent sau...

– Sau ce? l-am întrebat.

– Nu aveți senzația că avem de-a face cu prea multe coincidențe?

– Ai o teorie care să le explice?

– Cred că Arthur a plănuit totul, zise, așteptând o reacție din partea mea.

M-am întrebat dacă Phil înțelegea pe deplin cât de meticulos planificase anticarul derularea întregului weekend.

– Bella mi-a spus că depozitul 4 era depozitul personal al lordului Metcalf. Arthur voia să intru acolo, iată de ce suntem aici.

Când am rostit aceste cuvinte cu voce tare, am înțeles ceva ce nu-mi fusese clar până acum. Lordul Metcalf era cel care îl șantaja pe Arthur, obligându-l să lucreze pentru el ca autentificator de peste douăzeci de ani.

– Corect, încuviință Phil. Mark Metcalf era convins că amplasamentul acestor „depozite bancare" nu le era cunoscut celor doi copii ai săi, Amy și Giles. Acum însă știm că Amy le-a descoperit când s-a întors la conac ca să se ocupe de tatăl ei, aflat pe patul de moarte. Încetul cu încetul, Mark Metcalf a început s-o lase să se ocupe de

„excursiile de weekend", pe durata cărora diverşi indivizi din lumea interlopă tranzacţionau obiecte de artă, antichităţi, diamante... Aţi prins ideea. În schimb, proprietarul conacului primea orice avea nevoie de pe piaţa neagră, de la arme până la ucigaşi plătiţi.

– Ai spus „Mark Metcalf", dând de înţeles că nu era un adevărat nobil al regatului.

– Sigur că nu era. Îi plăcea ideea de „lord" şi nimeni nu s-a gândit să-l verifice. Phil se apropie de scara din lemn şi ridică o dală de piatră de sub ea, dând la iveală o cutie din care scoase o scrisoare. Am primit-o de la Arthur, îmi explică întinzându-mi-o.

Carole se aşeză lângă mine.

– E scrisul lui, zise.

Dragă P.,

Îmi pare rău că n-am avut timp de explicaţii la telefon. Mi-e teamă că ne sunt interceptate convorbirile, dar am fost trădat şi a devenit doar o chestiune de timp. Am rezolvat cât de multe am putut – am organizat excursia la C.M., ca de obicei. O s-o trimit în ajutor pe Freya Lockwood – ea o să scoată totul la iveală şi o să-ţi furnizeze dovezile de care ai nevoie. Te rog s-o ajuţi şi să ai grijă.

A fost o plăcere, stimate domn, să lucrez atâţia ani cu dumneata.

Arthur Crockleford

Am văzut că lui Carole i se umeziseră ochii şi i-am luat mâna într-a mea.

– „Stimate domn", murmură. Folosea des formula asta.

– Aşa este, confirmă Phil lăsând capul în jos. A folosit-o şi când l-am întâlnit pentru prima dată, la Cairo.

Cairo. Iar apărea acest oraş. Fusese prezent tot timpul de la moartea lui Arthur. Toate aveau legătură cu Cairo şi cu cele petrecute acolo. Aveam în poală chiar cioburile statuetei care declanşase tragedia.

– Tot nu ne-ai spus cine eşti şi pentru cine lucrezi, căci am impresia că nu te pricepi la grădinărit. Ah, şi ce căutai la Cairo? Am ridicat plicul de pe masă. La destinatar, Arthur scrisese: „FBI Art Crime Team". Ţi-a fost trimis dumitale?

– Da. Sunt poliţist. Ne arătă o legitimaţie, dar, cum nu văzusem niciodată una, n-aveam de unde să ştiu dacă era reală. Se încruntă puţin când îşi dădu seama că nu mă convinsese şi reluă: Am terminat verificările şi ştiu tot ce am nevoie despre voi amândouă. Ştiu şi că Arthur nu şi-a iertat niciodată chinul prin care te-a făcut să treci în Egipt. N-a ştiut că ceilalţi vă urmăreau sau că vor profita de moartea tragică a fostului tău iubit ca să-l şantajeze, să-l oblige să lucreze pentru ei.

Am ridicat mâna ca să-l opresc.

– Îmi cer scuze, dar ce făceai la Cairo? Nu ţin minte să te fi văzut acolo.

– Fiindcă erai foarte concentrată asupra vânătorii, zise el ridicând din umeri. Nu cred că te-ai întrebat vreodată de unde îşi lua Arthur informaţiile. Lua urma obiectelor furate ca nimeni altul, deoarece cunoştea pe toată lumea. Îţi putea spune pe loc dacă un furt era opera unui hoţ mărunt, rămas fără bani de droguri, sau o operaţiune atent organizată.

Carole îl aprobă satisfăcută.

– Vrei să spui că Arthur nu intrase în afaceri dubioase, aşa cum crede nepoata mea, ci că a lucrat în permanenţă cu FBI-ul, declară cu mândrie în glas.

– Îmi pare rău, Carole, am zis spăsită.

Greutatea adevărului despre protecţia pe care mi-o asigurase anticarul îmi apăsa greu pe suflet.

– Lucram de puţină vreme împreună, când Mark Metcalf l-a contactat ca să-i recupereze pasărea Martin Brothers furată, spuse Phil. Mai târziu, când Asim v-a spus că a văzut statueta în atelierul familial de contrafaceri din Egipt şi că deţinea o fotografie cu şeful reţelei, care trimitea falsuri în Occident de ceva vreme, am ştiut nu puteam rata ocazia. I-am oferit tânărului bani şi o viaţă nouă,

dacă era de acord să ne ajute. Din păcate, cineva a ajuns la el înaintea noastră.

M-am aplecat în față. Poate că în momentul respectiv Arthur nu avea încă suficientă încredere în Phil ca să ne facă cunoștință.

– Pasărea și fotografia promise de Asim n-au fost recuperate niciodată, continuă el. Știam că cineva a strâns cioburile statuetei, dar n-aveam idee cine anume.

Am strâns mai tare sacii din brațe. Phil părea să nu știe nimic de eșarfă. Mi s-a format un nod dureros în gât. Îmi venea teribil de greu să-i spun adevărul: eu comisesem greșeala de a scăpa eșarfa, punându-mi astfel capăt carierei și forțându-l pe Arthur să lucreze pentru negustorii de pe piața neagră.

– Arthur n-a ucis niciodată pe nimeni și n-a atins pasărea aceea, vreau să fie foarte clar, am început. Când am ajuns la locul de întâlnire, Asim era deja mort, iar statueta era făcută zob. Vreau să știu cine a cules cioburile la Cairo și le-a pus aici, am zis ridicând sacul.

– Nu dețin această informație. Când am ajuns acolo, l-am găsit doar pe Asim. Nici cea mai mică urmă de ceramică, nici picior de fotograf. La vremea respectivă, pentru Arthur, cel mai important lucru era să te scoată din Egipt. După ce ai plecat, a intrat de bună voie în afaceri necurate cu Metcalf, devenind în același timp informatorul meu.

– Cum crezi că au ajuns cioburile statuetei în tezaur?

– Probabil că Metcalf a pus vreun lacheu de-al lui să vă urmărească și le-a recuperat.

– Și lacheul acela erai dumneata?

– Nu, nu eram eu.

Am făcut o pauză.

– Mi se pare ciudat că nu te-am văzut deloc la Cairo. Te-aș fi ținut minte.

– Pot să fiu foarte discret când vreau, îmi spuse zâmbind. Eu îmi amintesc de dumneata.

Obrajii mi se înroșiră sub privirea lui.

Carole tuși cu subînțeles, dar n-am îndrăznit să mă uit la ea.

Fierbătorul începu să fluiere strident, lăsând să scape un jet de aburi spre tavan.

– Arthur te-a protejat în toți acești ani și mi-a cerut să fac la fel acum. Insist să vă întoarceți amândouă acasă.

– Asta nu este... Mi-am dres glasul, tot mai hotărâtă. Nu este ce și-ar fi dorit el, iar eu nu mai sunt cea de altădată.

În momentul acela se auzi un ciocănit la ușa ruinei.

43

„Toți greșim. Important este ce facem după aceea."

Arthur Crockleford

Când Phil deschise ușa, am tras adânc aer în piept, gata să înfrunt orice.

– V-o prezint pe colega mea, Clare, ne spuse.

Femeia ne salută cu o înclinare din cap. Îmbrăcată cu blugi negri și un pulover maro pe gât, nu mai semăna deloc cu cea pe care o cunoscuserăm ieri. Exact ca în cazul Bellei. Așa se explica de ce părea atât de nepotrivită în rolul de menajeră.

Phil se întoarse la canapea și turnă apă fierbinte pentru ceai. M-am mirat că nu observasem de la început că pregătise patru căni.

– Dacă își fac bagajele, pot să le urmăresc până acasă, ca să mă asigur că ajung cu bine. Accentul femeii era diferit de cel al falsului grădinar, dar inconfundabil american. Am informat Biroul despre moartea lui Giles Metcalf. Așteptăm instrucțiuni.

Am clătinat din cap.

– Arthur ne-a trimis aici. Nu plecăm până nu aflăm cine l-a omorât. Amintindu-mi că Phil îmi lăsase impresia că ar cunoaşte identitatea criminalului, am adăugat: E timpul să ne spui cine este.

– Am afirmat că *a fost* ucis, n-am spus niciodată că ştiu cine a făcut-o. Dacă aş fi ştiut, le-aş fi telefonat imediat prietenilor noştri de la poliţia locală şi vinovatul ar fi fost deja arestat, îmi răspunse în timp ce-i întindea lui Clare o cană.

– Voi, britanicii, beţi o grămadă de ceai, comentă americanca.

– E combustibilul nostru, dragă. Dă-l pe gât, ca să poţi înfrunta o nouă zi, îi răspunse Carole. Giles a venit la noi aseară. Zicea că voia să găsească în tezaur ceva ce i-ar fi aparţinut tatălui său şi că trebuia să ajungă primul la obiectul acela.

– Bănuiesc că era vorba de pasărea Martin Brothers spartă. Bănuiala mea este că şi Giles era şantajat de tatăl lui, am spus deschizând sacul şi scoţând fotografia cu individul bărbos de pe alee. Cred că aici îl vedem pe Giles Metcalf ieşind din cafeneaua unde a fost ucis Asim. Indicând spre mâna bandajată şi spre inelul cu sigiliu, am adăugat: Încă poartă inelul şi are în palmă o cicatrice făcută cu un obiect tăios.

Phil analiză imaginea şi aprobă din cap.

– Într-adevăr, este Giles Metcalf în tinereţe. Arthur nu mi-a vorbit niciodată despre el. Cred că aflase de puţină vreme că Giles îl omorâse pe Asim şi unde fusese depozitată pasărea.

– Noi am ajuns la concluzia că lordul Metcalf i-a mărturisit totul lui Arthur cu o săptămână înainte să moară, spuse Carole.

– Iată şi explicaţia pentru comportamentul lui Arthur din ultima vreme. Mi-a trimis scrisoarea pe care tocmai v-am arătat-o şi a organizat evaluarea patrimoniului într-un weekend ca şi cum ar fi fost vorba de una dintre excursiile obişnuite. În mod normal ar fi participat câteva zeci de oameni.

Mi-am coborât privirea spre sacii pe care-i țineam în poală. Dacă în tezaur se aflaseră obiecte care ar fi putut fi utilizate pentru a-l șantaja pe Arthur... poate că încă mai existau astfel de materiale acolo.

– Și dacă Mark Metcalf nu avea deplină încredere în copiii lui? Nu le-a lăsat cheile de la tezaur, ci i le-a dat lui Arthur. Mai sunt o mulțime de lăzi acolo, pline cu documente contabile. Își rezervase pentru el depozitul 4. Dacă, pe lângă obiecte de artă și antichități furate, lordul mai făcea și trafic de informații?

Phil păru mulțumit la auzul acestor cuvinte, făcându-mă să mă simt mândră de mine. Se apropie de un rucsac lăsat pe jos, lângă ușă, scoase un dosar maro și mi-l dădu. Am descoperit în interior o relatare detaliată a vieții mele, sub antetul „FBI Art Crime Team". I-am arătat documentul lui Carole.

– Sunt agent special FBI, încadrat în Art Crime Team, spuse el. Clădirea de acolo – schiță cu capul un gest în direcția conacului – e un fel de bancă a lumii interlope internaționale. Rolul ei este să faciliteze comerțul cu artă, cu obiecte de patrimoniu și antichități, și, așa cum ați dedus, cu materiale și informații utile în operațiuni de șantaj. Se găsesc acolo câteva artefacte de interes pentru autoritățile americane, iar Arthur a fost informatorul nostru.

Se confirma ceea ce-mi spusese Bella în subsol.

– Dar ce interes au infractorii să păstreze obiecte de anticariat? întrebă Carole.

– Pot fi mișcate mai ușor decât banii, fie că e vorba de cash sau de transferuri bancare. O schiță originală de Picasso poate fi transportată fără grijă într-o valiză. Dacă te întreabă cineva, spui că este o reproducere oarecare. Arthur era folosit de intermediari ca să verifice și să autentifice obiectele, ca să se evite tentativele de înșelăciune. Folosea un cod de culori ca să țină evidența. Cu câteva luni în urmă, mi-a spus că o să noteze totul într-un registru, că va alcătui un fel de ghid al tranzacțiilor.

Știam că dacă Arthur și-ar fi dorit ca Phil sau FBI-ul să ajungă în posesia jurnalelor, le-ar fi trimis direct el însuși. N-o făcuse. Mi le trimisese mie.

Clare continuă explicațiile:

– Infracționalitatea în domeniul artei se îmbină cu alte activități ilegale – trafic de ființe umane, trafic de arme, de droguri... Toate fac parte din galaxia crimei. Sute de mii de obiecte furate sau contrafăcute sunt confiscate în fiecare an și scoase de pe piață, dar este o picătură într-un ocean. Între timp, îi urmărim pe unii dintre indivizii care mută marfa între ascunzători.

– De aceea ați lăsat să plece camionul, spuse Carole.

– Și mașina de noaptea trecută, completă Clare. Trebuie să identificăm destinațiile. Mica voastră operațiune de spionaj îi poate face bănuitori. Riscăm să caute dispozitivele de urmărire.

– Noi nu spionăm! am exclamat la unison cu Carole.

Agenta FBI vorbi mai departe, fără să ne bage în seamă.

– Giles a venit aici ca să recupereze pasărea Martin Brothers și a fost ucis înainte să apuce să intre în tezaur.

După o scurtă ezitare, i-am întins lui Phil unul dintre saci.

– Presupun că vrei obiectul pe care-l căuta Giles, pasărea Martin Brothers spartă. A fost utilizată pentru a-l omorî pe iubitul meu, Asim, iar fotografia îl plasează pe Giles Metcalf la locul crimei. Am tras adânc aer în piept înainte de a continua: Arthur i-a spus lui Giles că pasărea e aici. Avea nevoie să fim cu toții reuniți la conac, ca să mă facă să văd adevărul: cred că Giles l-a ucis pe Asim înainte să putem recupera statueta. Mark Metcalf îl angajase pe Arthur ca să-i găsească pasărea furată, dar nu era genul care să se încreadă cu ușurință în ceilalți, așa că a pus pe cineva să ne urmărească și să facă fotografii. După ce Giles l-a omorât pe Asim, urmăritorul nostru – oricine ar fi

fost persoana respectivă – a strâns cioburile și i le-a înapoiat lordului, împreună cu imaginile înfățișându-l pe fiul lui la fața locului. Din acel moment, Giles a intrat sub controlul bătrânului său tată.

Phil deschise sacul și scoase punga de plastic închisă ermetic. Am întors capul, căci nu suportam să mai văd obiectul respectiv.

Carole se întinse și mă bătu ușor pe genunchi.

– Stai liniștită, totul e în regulă.

Phil se lăsă relaxat pe spătarul canapelei.

– Foarte isteț, dar eu mai caut și altceva. Jurnalele lui Arthur sunt la voi?

– Nu, dar nepoata mea se pricepe foarte bine să scoată la lumină adevărul. Sunt sigură c-o să vi le înmâneze când le găsește, spuse Carole ridicându-se și uitându-se la ceas. Ne-am distrat foarte bine, dar trebuie să mănânc ceva. Stomacul meu nu mai rezistă.

Cei doi agenți se consultară rapid din priviri, întrebându-se probabil dacă să ne lase să plecăm sau nu.

– Aveam douăzeci de ani când am fost la Cairo cu Arthur. Poate că pe atunci aș fi avut nevoie de protecție. Acum însă suntem femei în toată firea și procedăm așa cum credem de cuviință, am zis apropiindu-mă de Carole.

– Curiozitatea voastră riscă să ne arunce cazul în aer. Ar fi mai sigur să vă îndepărtăm.

Nu voiam să aflu ce înțelegea prin „îndepărtare".

– Iarăși ne acuzați că ne băgăm nasul unde nu ne fierbe oala! aproape că strigă mătușa mea. *Noi* am rezolvat toate crimele astea, nu voi. Mulțumesc pentru ajutor, dragă!

– V-am oferit ceva foarte prețios, am intervenit și eu, arătând spre sacul din mâna lui Phil. Sper că i se va face dreptate lui Asim. Giles avea o tăietură mare la mână, căpătată, cel mai probabil, când l-a lovit în cap cu pasărea de ceramică. Sunt sigură că veți găsi sângele amândurora pe cioburile acelea.

Împreună cu fotografia, consider că dovezile sunt destul de convingătoare.

Clare clătină sceptic din cap.

– Giles e mort. Crima s-a petrecut acum mulți ani, într-o altă țară. Nu se mai poate face nimic.

Am tras adânc aer în piept. Rezolvasem cazul lui Asim, așa cum își dorise Arthur, și recuperasem eșarfa și fotografiile care fuseseră folosite pentru a-l șantaja. Presupun că eșarfa ar fi putut servi și împotriva mea, dacă cineva ar fi vrut să mă șantajeze. Iată de ce își dorise anticarul atât de mult s-o recuperez. Acum era momentul să aflu cine îl omorâse pe el și cine îi curmase zilele lui Giles.

Phil îi întinse sacul lui Clare.

– Bine, puteți să rămâneți aici, dar vin cu voi. În zonă umblă liber un criminal periculos. Nu mai vreau alte victime în tura mea.

Mi-am amintit de telefonul lui Amy, care rămăsese în buzunarul meu.

– Dacă ești ceea ce pretinzi că ești, poți să deblochezi aparatul ăsta?

– Pot să încerc. Al cui este? mă întrebă agenta.

– Al lui Amy. Poate găsim ceva util. Nu știu exact ce anume.

Cei doi americani schimbară un zâmbet.

– Mă apuc imediat, ne asigură Clare.

Am părăsit ruina, mulțumite de cele aflate, cu Phil pe urmele noastre. Îmi părea rău că-l puneam într-o poziție ingrată, dar nu puteam pleca în acel moment. Trebuia să prind un ucigaș, iar răspunsurile se găseau la conac.

44

„Fii pregătit mereu pentru venirea fluxului."

Arthur Crockleford

Am intrat toți trei pe ușa din față și am avansat pe culoarul principal.

Era ora nouă dimineața și eram deja frântă de oboseală. Întorceam pe toate părțile cele aflate de la Phil. Instinctul îmi spunea că lucra într-adevăr pentru FBI Art Crime Team, dar mă întrebam care era rolul Departamentului de Artă și Antichități de la Scotland Yard în toată povestea asta. Nu-mi erau clare nici motivele pentru care Arthur preferase să-mi dea mie jurnalele, în locul lui Phil. N-ar fi fost mai bine dacă ajungeau la FBI?

Fără voia mea, m-am oprit în dreptul salonului, obsedată de ideea că trupul neînsuflețit al lui Giles zăcea în spatele ușilor încuiate.

– Ce facem cu el?

– Situația e sub control, mă asigură așa-zisul grădinar, nepărând nici el foarte convins.

Se auzeau voci și râsete pe coridor.

Sala de mese arăta exact la fel cum o lăsasem în seara precedentă: farfurii murdare cu tacâmurile încrucișate în mijloc, pahare goale pătate de pinot noir și lumânări arse până la capăt. Clare ar fi trebuit să-și facă în continuare datoria dacă voia să-și mențină acoperirea de menajeră.

Pe un bufet se vedeau câteva castroane cu cereale și niște cutii mari de lapte. Mirosul aspru și cald de cafea proaspătă umplea camera. Amy și Franklin discutau aprins lângă cafetieră, dar se opriră când ne văzură.

Carole se așeză pe scaunul pe care-l ocupase la cină, iar eu am luat loc lângă ea. Phil rămase lângă ușă.

– Care dintre voi a încuiat salonul? întrebă Amy.

Nici un răspuns.

– Gazda noastră a avut amabilitatea să ne ofere o gustare. Ce-ar fi să vă serviți? ne invită avocatul.

Atitudinea degajată a lui Franklin mă făcea să mă înfior, dar mi-am amintit că nu avea de unde să știe că Giles zăcea mort în salon. În orice caz, mi se părea mult prea sigur pe el. Ceva era în neregulă.

– Mai locuiește cineva aici? Cred că am văzut o persoană în plus la conac, când am ieșit la plimbare.

– Nu, nu suntem decât noi, zise Amy clătinând din cap.

Nu-mi era foame şi mă întrebam dacă n-ar fi fost mai bine să-i spun lui Carole că Phil avea dreptate – era mai bine să plecăm. Eram sigură că se mai afla cineva acolo. N-aveam idee unde plecase Bella după ce mă încuiase în subsol. Poate că în drum îl omorâse pe Giles, drept răzbunare pentru tot ce fusese nevoită să îndure din partea lui? Pe de altă parte, instinctul îmi spunea că n-o făcuse ea.

– Avem ceai? Cred că ar fi mai bine să discutăm despre viaţa dublă a lui Arthur la un ceai, nu sunteţi de acord? propuse Carole.

I-am aruncat o privire ucigătoare. Era ultimul lucru la care mă aşteptam.

– Arthur ducea o viaţă dublă? Interesant, se prefăcu surprins avocatul.

Amy se îndreptă cu paşi mari spre uşă.

– Nu-i deloc interesant şi n-am chef să aud asemenea mizerii. Trebuie s-o găsesc pe Clare.

– M-aţi chemat? se auzi vocea falsei menajere, îmbrăcată acum într-o rochie înfloratăşi cu saboţi în picioare. Îmi cer iertare, n-am reuşit să mă trezesc de dimineaţă. În câteva minute curăţ masa.

Adună câteva farfurii şi ieşi cu ele în braţe.

– Avem nevoie de un ceainic, spuse Amy repezindu-se după ea.

Noi, ceilalţi, ne-am aşezat cu toţii la masă. După numai câteva secunde, de deasupra noastră se auzi scârţâitul duşumelei, urmat de o pocnitură surdă.

„Amy? Clare? Sau altcineva?“, m-am întrebat. Nu aveam de gând să-l las pe Phil să-mi împiedice vânătoarea.

– Mă duc până la toaletă, am spus şi m-am ridicat. El schiţă un gest să mă oprească, dar i-am pus o mână liniştitoare pe umăr. Nu-ţi face griji pentru mine. Rămâi lângă Carole.

Am pornit în fugă pe coridor, înapoi spre holul principal, apoi am virat dreapta către scara centrală, aşa cum procedasem şi în noaptea precedentă.

Luminile erau aprinse, și pentru prima dată am avut o imagine completă asupra interiorului. La parter erau expuse câteva copii după mari maeștri, dar printre ele se vedeau porțiuni decolorate de tapet, acolo unde atârnaseră alte tablouri.

Am urcat scările în vârful picioarelor și m-am oprit să trag cu urechea la etaj. Se auzeau vocile celor din sala de mese, dar nimic altceva. M-am îndreptat hotărâtă spre camera lui Amy, făcându-mi socoteala că acolo ar fi fost logic s-o găsesc, dacă ea produsese zgomotul acela.

Lumina zilei expunea fără milă starea jalnică a conacului: covoarele erau uzate și ciupite de picioarele scaunelor, iar din loc în loc se vedeau întipărite urmele unor mobile grele. Tapetul se scorojise în mai multe locuri, și frigul îți intra în oase.

Am încercat o ușă, crezând că era cea pe sub care văzusem lumină noaptea trecută, dar am nimerit într-o încăpere abandonată, complet goală. Am împins ușa următoare, care s-a întredeschis, blocată de ceva greu. Mi-am amintit că Amy se baricadase înăuntru, după vizita lui Giles cu vătraiul.

– Hei, ești aici? am strigat.

Tăcere.

– Amy nu e la bucătărie. E aici?

Am sărit în sus speriată. Phil era chiar în spatele meu.

– Să nu mai faci asta!

– Voiam să văd dacă ești în siguranță.

– Când te apropii pe furiș de cineva, nu inspiri siguranță, sper că ți-e clar.

Am încercat încă o dată să deschid complet ușa, fără succes.

– Amy? Am vârât capul prin deschizătură, dar poziția nu-mi permitea să văd decât o comodă cu sertare. M-am uitat înapoi la Phil. E o crăpătură mică, crezi c-ar fi încăput pe aici?

Am lovit ușa, ca să lărgesc deschizătura, ceea ce mi-a produs o durere ascuțită în umăr. În filme pare întotdeauna mai ușor.

– Vrei să încerc eu? se oferi el.

Fără să mă clintesc, i-am spus ritos:

– Nu se cuvine ca un bărbat să dea buzna în dormitorul unei femei.

– Cred că am depășit momentul păstrării aparențelor. Poate că cineva s-a hotărât să lichideze metodic familia Metcalf? sugeră Phil.

Era o posibilitate pe care n-o puteam ignora.

– Poate că unul dintre acei „indivizi" despre care vorbea Franklin a descoperit că bunurile lui prețioase au fost înlocuite cu niște falsuri?

Mi-am dat seama înainte să termin fraza că speculam fără nici un temei.

M-am dat la o parte, iar Phil a deschis suficient cât să intrăm. Mi-am ținut respirația și l-a urmat înăuntru. Un scrin mare fusese împins în fața ușii. Dormitorul era întunecos și neaerisit.

Am observat că agentul FBI și-a pus mănuși negre de piele înainte să dea la o parte perdelele. Mai practică, am apăsat pe întrerupătorul de lumină. Pe jos zăceau împrăștiate haine și toate sertarele erau larg deschise. Cineva scotocise peste tot.

– Nu atinge nimic. Ieși înapoi pe coridor, te rog.

– De ce? I-am urmat direcția privirii. Pe covorul persan zăcea un hanorac negru, cu o pată mare de sânge pe o mânecă. Este...? am șoptit, temându-mă să dau glas bănuielii care îmi trecuse prin cap.

– Nu-mi place să speculez, dar, dacă e sânge, înseamnă că cineva a fost grav rănit sau... mai rău. Phil își scoase telefonul și începu să tasteze. O chem pe Clare să arunce o privire, să facă fotografii și să colecteze probe.

– Sau este sângele lui Giles și Amy e ucigașa, am spus, aruncând o privire roată în cameră. Și habar n-avem unde e Bella! N-are nici un sens. Crezi că cineva a intrat cu forța?

– Nu vreau să-mi dau cu părerea, zise el ridicând din umeri.

Pe hol se auziră pași și Clare își făcu apariția.

– N-am mult timp la dispoziție, în bucătărie e un dezastru.

Avea o valijoară neagră, asemănătoare cu cele pe care le poartă doctorii.

– N-ai fost văzută, sper.

– Sunt toți la masă. Se așează în genunchi pe covor și examină hanoracul. Nu arată deloc bine, nu-i așa?

Abătut, Phil o aprobă din cap.

– Fă cât mai multe fotografii și prelevează amprentele, ca să putem pleca de-aici.

– Nu mă supăr dacă vrei s-o iei înainte, îi zise ea scoțând din valiză un aparat de fotografiat mare și apucându-se de treabă. O să trebuiască să raportăm.

– Cred că ar fi mai bine să păstrăm tăcerea până după-amiază, apoi închidem tot locul ăsta.

Nu mai pricepeam nimic.

– Amy mi-a spus că o să închidă casa după-amiază. La asta te referi? l-am întrebat pe Phil.

Clare a coborât aparatul foto, vizibil surprinsă.

– Tu vei fi principala atracție a spectacolului, conform programului. Și niciodată n-am mai avut un asemenea program. Am presupus că Arthur încerca să ne transmită ceva.

„Încerca să-mi transmită *mie* ceva", mi-am zis.

N-am înțeles cum urma ca eu să fiu principala atracție a spectacolului și am părăsit încăperea cu un sentiment de teamă apăsător.

Weekendul era departe de a se fi încheiat.

M-am întors în sala de mese, unde am găsit-o pe Carole sorbind liniștită din ceai. Voiam să-i povestesc despre hanorac, dar fără s-o alarmez prea tare.

– Ești bine? mă întrebă.

Franklin ridică și el o sprânceană.

– Da, sunt perfect în regulă, am zâmbit fals, încercând să mă calmez sau, cel puțin, să par calmă. De fapt, îmi venea să urlu la ei: „Printre noi este un ucigaș. Cineva l-a omorât pe Giles și e posibil să-și fi abandonat hanoracul murdar de sânge în dormitorul lui Amy. Sau Amy a fost rănită.

Sau Amy și-a asasinat fratele..." Franklin, ai idee unde este Amy? am spus.

– Mă tem că nu. Parcă a zis că se duce să aducă un ceainic?

– Exact așa a zis, confirmă Carole. Cum nu se mai întorcea, Phil a avut amabilitatea să facă el rost de unul, apoi s-a dus s-o caute la etaj.

Ca la un semn, Phil își făcu apariția în prag.

– Nici urmă de Amy, ne anunță.

– Ar trebui să ne strângem lucrurile, am spus transmițându-i printr-un semn sugestiv mătușii mele că era momentul să plecăm.

– Arthur a insistat să respectăm programul. Va avea loc o conferință, zise Franklin. Abia aștept să ne împărtășești știința ta, Freya. Aș vrea să știu exact cât valorează fiecare obiect din Copthorn Manor. Este absolut necesar pentru întocmirea inventarului patrimoniului Metcalf. La ora douăsprezece, dacă am reținut corect?

Își ridică mâneca, lăsând să se vadă la încheietura mâinii stângi un Rolex Daytona în stare aproape perfectă, cu carcasă de aur alb și curea maro din piele de aligator. Ochii mei făceau ceea ce erau antrenați să facă la vederea unei bijuterii de cea mai înaltă calitate – analizau detaliile, de la calitatea aurului până la strălucirea care trăda obiectele noi. Ultima dată, la biroul lui din Little Meddington, observasem că purta o imitație ieftină de Rolex. Originalul pe care-l afișa acum era o piesă desăvârșită și foarte scumpă. Cum își permitea un ceas care costa între douăzeci și treizeci de mii de lire sterline? Surprinzându-mi privirea, își trase mâneca la loc. Era clar că punea ceva la cale.

– Conferință? N-o să fie nici o conferință, lătră Phil la el. E o glumă de-a lui Arthur. Și nici un târg de antichități, de altfel.

– Desigur, nimeni nu trebuie să participe la nici un târg de antichități, îl aprobă avocatul, dar cu un mic zvâcnet în colțul gurii.

Consensul celor doi îmi întări hotărârea.

Într-adevăr, în program se menționa o conferință, dar nu mă așteptasem ca eu să fiu cea care urma să o susțină. Pe de altă parte, nu puteam să ignor faptul că indiciile din program ne orientaseră către tezaur și către falsuri. Poate că Arthur voia să ne facă să descoperim alte lucruri, la târg și la conferință.

– Știu că pe drum, nu departe de conac, e un târg de obiecte vechi, am spus, cu ochii la Carole. În loc să ne facem bagajul, ce-ar fi să dăm o tură pe acolo? Cui nu-i place să caște gura pe la tarabe?

– Ce idee bună! intră în joc mătușa mea, dându-și seama exact la ce mă refeream. Pornim imediat după ce terminăm micul-dejun.

Franklin clătină nemulțumit din cap, dar nu protestă.

Știam că era puțin ridicol să vizitezi un târg de vechituri în timpul unei investigații într-un caz de crimă, dar timpul se scurgea cu repeziciune și nu aveam nici cea mai mică idee despre ucigașul lui Arthur.

Eram tot mai convinsă că răspunsurile pe care le căutam se ascundeau în activitățile de weekend planificate de mentorul meu.

45

„Ca să faci un gheșeft la un târg de vechituri, întotdeauna pornește spre stânga, pentru că toți ceilalți o vor lua către dreapta."

Arthur Crockleford

Standurile de la târg erau aranjate în șiruri lungi, pe un câmp întins. M-am așezat la coadă, împreună cu mătușa mea, printre alți pasionați. Roua de pe iarbă începuse deja să mi se strecoare prin tenișii, îmbibându-mi șosetele.

– Arthur ar fi plecat până acum. Nu suporta să stea la coadă, pentru nimic în lume. Deși, desigur, nu s-ar fi plâns, comentă Carole.

Am pufnit în râs când am auzit-o exagerându-i calitățile.

– Da, sigur, Arthur nu s-a plâns niciodată la o coadă!

Amintirile despre Arthur erau mai lesne de suportat acum, când descoperisem cea mai mare parte a adevărului despre ziua aceea de la Cairo. Emoțiile mele oscilau între ușurarea că mă înșelasem și rușinea de a nu fi înțeles mai devreme sacrificiul anticarului. Făcuse enorm de mult pentru mine.

Era timpul să clarific lucrurile și cu mătușa mea.

– Am greșit grav în legătură cu Arthur. Îmi pare rău. Lacrimile erau cât pe ce să-mi țâșnească din ochi. Ai încercat să-mi spui..., dar nu te-am ascultat, am zis lăsând capul în piept.

Carole se întinse și mă luă pe după umeri.

– Știu că descoperirea din tezaur te-a zguduit. Nu aveai de unde să știi. Nici eu nu cunoșteam amploarea exactă a șantajului, dar am știut întotdeauna că Arthur te-a iubit ca pe-o nepoată. Jurnalele sunt modalitatea lui de a îndrepta lucrurile; în schimb, noi trebuie să-l prindem pe asasin. De acord? Mă privi fix în ochi și coborî vocea: Uciderea lui Giles e supărătoare, desigur, dar s-a dovedit un personaj dezgustător. Să nu ne lăsăm impresionate de soarta lui, ci să ne concentrăm asupra misiunii...

– Așa facem, am spus încercând să zâmbesc.

„O să-l găsesc pe ucigașul Arthur și o să încep să rambursez uriașa datorie pe care o am față de el", mi-am jurat.

Ne-am croit drum spre târg. Monedele pe care le pregătiserăm pentru taxa de intrare mi se umeziseră în palmă.

– Totuși, nu înțeleg de ce ne-a trimis aici. Ce anume am putea afla?

Pe drum îi descrisesem lui Carole ce găsisem în dormitorul lui Amy și îi împărtășisem suspiciunile mele despre cele întâmplate. Ajunseserăm la concluzia că era posibil ca lui Arthur să i se fi tras

moartea de la însemnările din jurnal, însă Giles nu păruse interesat de acestea. Giles voia pasărea Martin Brothers, iar anticarul îl ajutase cât de mult putuse. Prin urmare, era puțin probabil ca Giles să-l fi ucis. Asta ne reducea cercul de suspecți la trei persoane: Franklin, Amy și Bella.

Ajunse la intrare, am plătit și am avansat în spațiul amenajat ca o piață. Carole se duse glonț spre un stand cu cafea, care își atrăgea clientela și cu arome de bacon prăjit.

Ne-am așezat, așadar, la o nouă coadă. Am profitat de răgaz ca să trecem în revistă ceea ce știam.

– Giles fură pasărea de la tatăl lui, Mark Metcalf, un infractor de talie internațională.

– Și șantajist, mă completă mătușa mea.

– Giles intră cumva în legătură cu falsificatorii din Egipt cu care lucra tatăl lui și le duce statueta. Spera probabil să înapoieze copia și să păstreze sau să vândă originalul. Dar pe tip nu-l dă inteligența afară din casă: își dezvăluie identitatea în fața lui Asim, care află astfel despre îndeletnicirile lui Mark Metcalf la Copthorn Manor. Metcalf descoperă că pasărea a fost furată și-l angajează pe Arthur, promițându-i că, dacă o găsește, îi va acoperi datoriile magazinului. La un moment dat însă, Metcalf își dă seama că hoțul este propriul său fiu. Îl urmărește pe Giles la Cairo și se duce la rudele lui Asim, ca să vadă dacă statueta a ajuns acolo. Asim îl fotografiază. Dacă Metcalf ne-a trimis pe mine și pe Arthur să-i recuperăm pasărea, îmi închipui că la fel de bine ar fi putut trimite o echipă să ne urmărească. Așa s-ar explica apariția fotografiilor alb-negru cu noi la cafenea și colectarea cioburilor.

– A, da, fotografiile, își aminti Carole. Sau poate că Mark a făcut pozele și a adunat cioburile statuetei. Mai știm și că Phil se afla la Cairo în același timp.

– Mark Metcalf nu părea genul care să se murdărească pe mâini. Știm că Giles a ajuns la Asim înaintea noastră și că l-a omorât ca să-l

împiedice să-i spună lui Arthur tot ce știa. N-am găsit fotografia pe care ne-o promisese Asim, cea cu liderul rețelei de traficanți, deci putem presupune că a fost luată de asasin, de Giles.

– Sau de persoana care îl urmărea pe Giles.

M-am așteptat ca amintirea cu Asim zăcând pe podea într-o baltă de sânge să mă zguduie ca un seism, dar nu s-a întâmplat nimic. Poate că răspunsurile pe care le aflasem mai devreme și adevărul despre cele petrecute la Cairo făcuseră mai suportabile imaginile acelea atât de dureroase din trecut. M-am frecat la ochi și am încercat să mă concentrez asupra prezentului.

– Un singur lucru mă deranjează, draga mea. Harry a zis că l-a văzut pe Arthur cu o pasăre Martin Brothers în ziua de dinainte să moară. Nu a spus că aceasta ar fi fost spartă. Unde este *acea* statuetă? Trebuie să plecăm de la premisa că e vorba de o altă piesă, diferită de cea depozitată în bucăți în subsolul conacului.

– Corect. Iar imaginea pe care a indicat-o Harry înfățișa altă statuetă, nu pe cea de la Cairo. Totul se învârte în jurul nopții aceleia. Dacă aflăm cine a luat cea de-a doua pasăre, aflăm cine a fost cu Arthur în noaptea de dinainte să moară și cine l-ar fi putut ucide.

Ne-am uitat nedumerite una la cealaltă. Raționamentul nostru era confuz. Aveam mare nevoie de cafea.

– Știm că Giles se afla aici pentru pasăre, Bella ca să fure, Phil ca să supravegheze operațiunile, Amy... Carole se opri cu gura căscată. Amy e chiar acolo!

M-am întors imediat și, într-adevăr, lângă un stand de mobilă, Amy îi întindea niște bani unui bărbat pe care nu-l cunoșteam, cel mai probabil un negustor. Respectivul îi dădu în schimb niște foi de hârtie.

– Ce caută aici?

Știam exact ce făcea.

– Depozitele 1 și 2 nu conțin decât copii. Amy își închipuie probabil că indivizii care dețin obiectele

de valoare stocate în subsolul lui Metcalf nu vor fi capabili să le autentifice. Dar nu am văzut acolo nici o piesă de mobilier din colecţia conacului Copthorn. Cel mai probabil, a vândut originalele fără să le mai înlocuiască, iar acum cumpără nişte reproduceri de proastă calitate. Arătând spre doi bărbaţi care descărcau două fotolii dintr-un camion şi le duceau spre altul, am adăugat: Pentru necunoscători, acelea sunt mobile Chippendale. Cred că Amy e pe cale să preia afacerea răposatului ei tată. Şi mai cred că tot ea a vândut colecţia originală de la conac, înlocuind pe ici, pe colo piesele lipsă cu reproduceri, după ce bătrânul nu s-a mai putut ridica din pat.

– Dar de ce?

– Probabil că Amy i-a oferit bani sau un ceas foarte scump lui Franklin ca să obţină cheile de la tezaur sau să aibă acces acolo. Am aflat că artefactele din depozitul 2 erau falsuri. N-ar fi exclus ca lucrurile să stea la fel în depozitul 3. Poate că şi-a cumpărat timp ca să înlocuiască obiectele care lipsesc de acolo, i-am răspuns.

– Amy îşi acoperă urmele sau le acoperă pe cele ale tatălui ei, iar Franklin o ajută.

– Exact asta face, se auzi vocea lui Phil, apărut ca prin magie lângă noi. Am primit informaţia că Amy şi-a aranjat întâlniri cu câţiva dealeri aici. Daţi-mi voie să fac eu cinste cu cafeaua.

– Aş face-o cu plăcere, dragul meu, dar nepoata mea se teme că ai fi în stare să ne otrăveşti! zise Carole şi comandă trei cafele.

L-am privit fix în ochi.

– Ne urmăreşti în continuare?

– Pe mătuşa dumitale nu pare s-o deranjeze prezenţa mea, îmi spuse zâmbind. Ca să fie clar, nu otrăvesc băuturile doamnelor.

Am ridicat din umeri ca şi cum nu mi-ar fi păsat.

– N-am idee cu ce te ocupi.

– Ţi-am spus: Arthur mi-a cerut să am grijă de voi, dar se pare că imediat ce vă scap din ochi tu ajungi încuiată într-un depozit.

N-am ştiut ce să-i răspund. Privirea lui mă făcea să roşesc. Noroc cu Carole, care se apropia cu cafeaua.

– Freya noastră e maestră la dezgropat chestii, declară dându-şi o şuviţă pe spate. Nu ţi se pare extraordinar că a scos la iveală atâtea secrete în timp ce tu dormeai?

– Nu era în intenţia noastră să intrăm în tezaur şi... n-ar fi trebuit să fie nici într-a voastră.

Phil ridică o sprânceană spre mine, aşteptându-se, în mod evident, să fie contrazis. Mi-am muşcat limba.

Am avansat printre standuri cu cănile de cafea în mână, prefăcându-ne interesaţi de exponate, dar fără s-o scăpăm din priviri pe Amy.

– Arta m-a pasionat încă din copilărie, ne mărturisi Phil. Mama lucra la muzeul din Charleston şi am petrecut multe zile acolo, plimbându-mă prin săli, imaginându-mi cum ar fi fost să trăiesc într-o altă epocă.

Mi-am dat seama că nu ştiam nimic despre el. Mi-a povestit că mama lui fusese critic de artă în Mexic, unde crescuse. În timpul unei călătorii în interes de serviciu în Statele Unite, se îndrăgostise de tatăl lui, care deţinea o fermă în Charleston. Se căsătoriseră, şi nu după multă vreme obţinuse slujba la muzeul din oraş.

– Tata a fost curator la British Museum, iar mama, restauratoare de obiecte de artă, i-am răspuns. Şi eu am petrecut multă vreme prin muzee. Mi s-au părut întotdeauna nişte oaze de linişte.

Phil îmi zâmbi când privirile ni se intersectară.

– Absolut de acord. Îmi pare rău pentru pierderea suferită, la o vârstă atât de fragedă, şi pentru ce s-a întâmplat cu iubitul tău.

– Îţi mulţumesc. E un sentiment ciudat, dar acum, când ştiu cine l-a omorât pe Asim şi de ce, parcă îmi vine mai uşor să mă împac cu gândul că l-am pierdut. Nu-mi dau seama dacă e normal.

– Chiar este.

M-am uitat în spate, spre Carole, care era angajată într-o discuție aprinsă cu un vânzător. Ne-am oprit în dreptul unei tejghele pline de ceainice din cupru. Am ales unul și m-am strâmbat văzând prețul. L-am pus imediat la loc.

– Ai idee de ce era Giles atât de obsedat de pasărea Martin Brothers? Chiar avea nevoie de banii pe care i-ar fi obținut pe original?

– Nu pot să-ți spun decât ce-am aflat de la Arthur. Giles era un hoț de mare talent. Îi plăcea senzația de pericol, iar tatălui său îi plăcea să colecționeze lucruri. Statueta Martin Brothers stătea încuiată într-o vitrină, în spatele biroului lui Mark Metcalf. Giles obișnuia să spună că pasărea vedea tot ce se petrecea în încăperea aceea, auzea toate planurile și toate înțelegerile. Clienții sfârșeau întotdeauna prin a discuta despre ea, folosind cuvinte crude, dezbătându-i valoarea. Se pare că și pe Metcalf senior îl interesa mai mult cât ar putea scoate pe ea. În schimb, mama lui Giles adora statueta, iar stăpânul casei refuza să o vândă de dragul ei. După moartea femeii, s-a hotărât să caute un cumpărător. Se pare că Giles a încercat s-o salveze. Așa cum știm, lucrurile au mers cum nu se putea mai prost la Cairo, iar cele petrecute îi urmăresc și acum pe protagoniști.

Lumea din jur amuți brusc, înecată în tristețea și regretele care mă măcinau.

Carole ne ajunse din urmă.

– Ei bine, porumbeilor..., începu, dar se opri brusc, sesizând expresia chinuită de pe chipul meu. Ce s-a întâmplat? Cum mi-ai supărat nepoata?

– Nu dați vina pe mine, se apără Phil. N-am făcut decât să-i răspund la întrebări. Discutam despre Cairo.

– Așa este... Și despre Giles și despre pasărea Martin Brothers. Totul e limpede acum, am zis luând o gură mare de cafea.

– În regulă, mi-a spus Carole bătându-mă liniștitor pe braț. Arthur trebuie să fi știut că Amy

frecventa târgul acesta. Presupun că aici își derulează cea mai mare parte a tranzacțiilor.

– Aici și la licitație, am aprobat-o, mulțumită că discuția revenise la indiciile lăsate de anticar.

Am ajuns la capătul șirului de standuri.

– Presupun că n-o să-mi spui unde ai găsit jurnalele lui Arthur și unde le-ai ascuns, mi se adresă Phil pe o voce blândă, aproape în șoaptă.

– Presupun că nu, i-am zâmbit.

– Sper să-mi dai un semn dacă o să găsești acolo dovezile unor fapte ilegale.

Îmi întinse o carte de vizită care nu conținea nici un nume, doar un număr de telefon. Am strecurat-o în buzunar fără să mă vadă Carole.

– Dacă o să am jurnalele și o să citesc acolo ceva... nelalocul lui, s-ar putea să te sun.

Phil îmi mulțumi cu un gest scurt din cap.

– Alo, voi doi, gata cu gânguritul! Trebuie să ne întoarcem la conac și să identificăm un indiciu care să ne îndrepte spre ucigașul lui Arthur, interveni mătușa mea.

Ne-am îndreptat cu toții spre parcare. Încetul cu încetul, piesele puzzle-ului începeau să formeze imaginea completă. Pentru prima dată, am simțit ceea ce Carole numea „certitudinea în măduva oaselor". Eram sigură că ne apropiam de ucigaș.

46

„Un «adormit» este un obiect pe care nimeni nu-l recunoaște, cu excepția celor mai versați cunoscători din încăpere. Trebuie să rămâi întotdeauna cu simțurile în alertă."

Arthur Crockleford

Înapoi la căsuțele de la Copthorn Manor, m-am repezit în sus pe scări. Discuția despre jurnale mă adusese la capătul nervilor. Înainte să plecăm, aranjasem totul cu grijă, ca să-mi pot da seama imediat dacă a fost mișcat vreun lucru. Era limpede

că hainele îmi fuseseră ridicate și așezate la loc. Cineva ne percheziționase casa de vacanță.

Am traversat holul și am bătut la ușa lui Carole. A deschis imediat, roșie în obraji.

– Am sentimentul straniu că cineva mi-a scotocit prin cameră, șopti, de parcă intrusul ar fi rămas ascuns după perdea.

– Singurii pe care nu i-am văzut la târg sunt Clare și Franklin. Phil m-a întrebat iarăși despre jurnale, deci n-ar fi exclus s-o fi trimis pe colega lui să-și vâre nasul pe aici.

– Sau poate că Amy l-a pus pe Franklin să caute pentru ea.

– Mai este și varianta unei a treia persoane, care să fi sosit la conac noaptea trecută și să fie încă aici. Poate că intrusul l-a omorât pe Giles și caută jurnalele.

Carole încuviință gânditoare.

– Unde le-ai ascuns?

– Le-am pus în portbagajul mașinii tale înainte să plecăm. Mi-am zis că ar fi locul cel mai sigur – sunt încuiate, aproape de noi.

– Te-ai gândit foarte bine. O să ne trebuiască însă o ascunzătoare mai sigură pentru viitor. Mă duc să trag un pui de somn.

– Sigur, odihnește-te.

Ideea că cineva îi umblase prin haine o zguduise vizibil, și îmi făceam reproșuri că nu mă preocupaseră deloc șocurile prin care trecuse: moartea lui Arthur și convingerea că nu fusese un accident; scrisoarea și invitația la conac. În ultimele zile se petrecuseră multe, și trebuia să mă asigur că mătușa mea făcea față stresului.

Am simțit vibrația telefonului din buzunar.

„Număr necunoscut".

– Alo?

I-am făcut cu mâna lui Carole și am coborât la parter, gândindu-mă că s-ar putea să fie Jade. Nerăbdarea să-i aud vocea mi-a amintit cât de dor îmi era de ea.

– Freya?

Era James. Oare ce s-o fi întâmplat de mă suna atât de repede după ultima noastră convorbire?

– Jade e bine?

– Las-o în pace pe Jade, se răsti. Toată lumea e bine, cu excepția ta. Încercăm să te găsim, dar nu răspunzi la telefon.

Nu aveam timp pentru încă una din lecțiile lui de bună purtare, așa că am încercat să schimb subiectul.

– Ce vrei?

– Nu-i nevoie să fii nepoliticoasă. Unde ți-ai lăsat manierele? Se aștepta să-mi cer iertare, dar am tăcut. Pufni indignat. Am primit mai multe propuneri pentru casă. O să fie scoasă la licitație cu oferte în plic închis până vineri, apoi va fi vândută celui mai bun ofertant. Trei luni, atât mai ai. Să nu tragi de timp, ai auzit?

Spre surprinderea mea, mi-am păstrat calmul.

– Abia aștept să aud ce vești o să ne aducă agentul imobiliar. Acum te las. Am treabă.

– Ce se întâmplă cu tine astăzi? Te comporți prosteşte! Să nu faci vreo...

Am închis. Telefonul începu să sune din nou, aproape instantaneu, dar am lăsat să intre căsuța vocală.

Vânzarea casei și mutarea nu mai erau cel mai tragic eveniment pe care mi l-aș fi putut imagina. În ultimele douăzeci și patru de ore mă eliberasem dintr-un subsol, îl identificasem pe ucigașul lui Asim, dădusem peste cadavrul lui Giles și supraviețuisem unui criminal pus pe rele – deocamdată, cel puțin. Aveam alte lucruri pentru care să-mi fac griji decât casa de la Londra, iar James nu mai avea puterea să mă facă să mă simt mică și neimportantă.

Un ciocănit la ușă mă smulse din visare. Era Clare. Îmi făcu semn cu mâna și aruncă o privire furișă în jur, ca și cum s-ar fi temut să fie văzută. Intră repede înăuntru și închise după ea.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

La cât era de palidă, mă îndoiam că ea ne scotocise prin lucruri mai devreme.

– Trebuie să vezi ceva, îmi spuse în şoaptă, cu telefonul lui Amy în mână. Phil se teme că o să distrugi cazul, de aceea mi-a spus să nu-ți arăt asta, dar eu cred că ești singura care ne poate ajuta. În orice caz, nu sunteți în siguranță aici.

Cuvintele Bellei „PLECAȚI. ACUM" îmi reveniră în minte.

– Despre ce e vorba?

– Am reușit să deblochez telefonul. Ești *sigură* că îi aparține lui Amy?

– Cum adică? am făcut ochii mari de uimire. Nici nu-mi trecuse prin cap că ar fi putut aparține altcuiva. Dacă nu e al ei, n-ar putea fi decât al tău, pentru că nu cred că a mai intrat altcineva în bucătărie. În timpul furtunii de noaptea trecută a venit o mașină. Și eu, și Carole am văzut-o plecând. Mă rog, am văzut-o îndepărtându-se și oprindu-se la poartă...

– Da, am auzit ceva. M-am repezit la ușa din față și am văzut-o pe Amy, împreună cu o altă persoană, încărcând patru tablouri mari într-un Volvo negru. Clare îmi întinse telefonul: Îți sunt cunoscute numerele acestea?

Am trecut repede prin lista de apeluri recente. Nici unul dintre numere nu era înregistrat sub un nume. Mesajul primit noaptea trecută era încă vizibil.

– Deținătorul telefonului a primit acest mesaj în timpul penei de curent de noaptea trecută: „Nu mai avem timp. Fă-o ACUM. Caută prin căsuțe jurnalele".

Dacă mesajul fusese trimis de Amy, însemna că era complice cu proprietarul telefonului, oricine ar fi fost acela.

Am citit mai departe mesajele: „Arthur știe despre tezaur și despre conținutul lui", datat marți, 14 mai.

Am deschis calendarul de pe telefonul meu. Paisprezece mai, adică la trei zile după decesul

lordului Metcalf.

– Acest mesaj confirmă ceea ce suspectam eu și Carole, anume că Arthur aflase de la proprietarul conacului despre tezaur.

Am continuat să derulez. Mai multe mesaje se refereau la date și locuri de întâlnire. Apoi îmi reținu atenția ceva interesant: „Arthur a stabilit datele întâlnirii și ora la care se va deschide tezaurul – 10. Mută ce-a mai rămas din marfă până atunci. Cred că nu există decât un singur exemplar al registrelor. Nu știu sigur."

Următorul mesaj mă făcu să mă cutremur. Era de duminică, 19 mai, ora 9.42 p.m.: „Dacă nu vrea să mi le dea, rezolv eu".

Am verificat din nou datele mesajelor.

– Acesta a fost trimis în seara în care a murit Arthur.

– Pe ăsta am vrut de fapt să ți-l arăt, spuse Clare, și deschise încă unul. E de luni, de la ora 12, în noaptea în care a murit anticarul. Pentru mine nu are nici un sens. Scrie doar: „120908".

Am luat telefonul. Textul mi-a făcut stomacul să se întoarcă pe dos. Era cel mai scurt mesaj, dar semnificația lui îmi era clară. I-am dat mobilul înapoi lui Clare.

– Lasă-mă să vorbesc eu.

Mi-am scos telefonul și i-am trimis un mesaj lui Phil.

Chiar în momentul acela începu să sune telefonul pierdut al lui Amy. Numărul nu era înregistrat în agendă.

– Răspundem? am întrebat-o pe agentă.

Clare îmi făcu semn din cap că da și apăsă pe tasta verde, fără să spună nimic. M-am aplecat lângă ea, ciulind urechea.

Nu se auzea nimic nici de partea cealaltă.

Nu conta. Știam aproape sigur cui aparținuse de fapt telefonul.

După plecarea lui Clare, am trezit-o pe Carole și am pus-o la curent.

– Am crezut că telefonul îi aparține lui Amy, că asta căuta ea, dar acum încep să mă îndoiesc. Când au descoperit că s-a pierdut, Amy s-a dus să-l caute. Iată de ce a stat atât de mult mașina la poartă aseară. Clare mi-a spus că a văzut-o pe Amy încărcând tablouri într-un autoturism. Probabil pentru că nu dorea ca niște pânze de valoare să fie incluse în inventarul proprietății, care ar urma să ajungă inclusiv la fisc. I-am dat un mesaj lui Phil să ne întâlnim la conac. Avem nevoie de ajutorul lui.

– Ați făcut deja schimb de numere de telefon, draga mea? Abia aștept să-i povestesc lui Jade cum i-am găsit mamei ei cel mai neînfricat cavaler în mijlocul unei anchete criminalistice. Câteodată, mă mir și eu de talentul cu care rezolv mai multe lucruri deodată.

– Știi foarte bine că între noi nu este nimic.

– Nu este *deocamdată*, dar sunt sigură că n-o să-ți poți ține mâinile departe de trupul ăla musculos prea multă vreme! zise bătând din palme plină de încântare.

– Te rog să termini. Am peste patruzeci de ani, nu optsprezece.

Am ieșit înapoi pe coridor.

– Nu ești niciodată prea bătrână pentru puțină distracție, strigă în urma mea.

Am ridicat mâinile, recunoscându-mă înfrântă. Nu-aveam cum să câștig o dispută cu ea, așa că am decis să schimb subiectul.

– Să-ți iei haina. Trebuie să mergem la conac ca să întindem o capcană.

– O capcană! Este exact ce avem nevoie. Dar mai întâi nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat în noaptea morții lui Arthur?

– Mai mult decât atât, o să-l demasc pe asasinul lui Arthur.

47

„Câinele bătrân poate învăța oricând noi giumbușlucuri."

Arthur Crockleford

CAROLE

Carole se îndrepta cu paşi mari spre conac. Ar fi dat orice să-l aibă pe Arthur lângă ea, să-i arate cât de capabile erau. Acum urma să-i îndeplinească dorinţa.

„O să-mi pun din nou pantofii aceia de dans, dragul meu", îşi spuse în sinea ei.

Freya i-o luase înainte. În mod normal, Carole n-ar fi fost atât de lentă, dar când îl văzuse pe Phil aşteptându-le la intrare, pretextase că uitase să se rujeze şi se întorsese la căsuţă, ca să le dea prilejul să petreacă împreună câteva clipe. Când ajunse la ei observă că erau amândoi puţin sfioşi, ceea ce-i dădu încredere că se afla pe calea cea bună.

– Credeţi amândouă că telefonul s-ar putea să nu fie al lui Amy? le întrebă Phil.

– Arthur a pus în program o conferinţă în după-amiaza asta, dar noi ştim că n-o să fie cazul, deoarece Amy va fi închis probabil casa până atunci, îi răspunse Freya. Când Clare mi-a arătat telefonul, am avut o intuiţie despre cel care i-a omorât pe Arthur şi pe Giles. Ajută-mă să dovedesc că am dreptate.

– Clare nu avea voie să-ţi arate telefonul, chiar dacă tu l-ai găsit.

Ridică o mână ca să pună capăt protestelor noastre.

– E adevărat. Trebuie să faci ceva pentru mine, apoi o să vă explic totul amândurora, îi zâmbi Freya. Trebuie să obţin o dovadă şi n-o pot face fără tine.

Era o minciună, Carole o ştia foarte bine, căci nepoata ei îl putea prinde şi singură pe ucigaş.

Phil clătină din cap oftând şi-i aruncă o privire admirativă, ceea ce o făcu să se înroşească.

– Ce trebuie să fac? o întrebă.

Carole era convinsă că între cei doi mocnea un fir de jăratic şi intenţiona să-l aţâţe. Freya avea nevoie

de distracție. Nu de un iubit sau ceva asemănător, care s-o tragă înapoi. Ah, care era termenul exact, pe care îl folosea tineretul din ziua azi? Da, prieteni cu beneficii, asta era. Carole îl văzuse la bustul gol, deci știa că marfa merită.

Freya făcea eforturi să mențină o atmosferă profesională.

– Presupun că ai numerele de mobil ale tuturor celor prezenți aici? Poți să trimiți un mesaj prin care să-i informezi că a fost devansată ora conferinței, la 12, și că ai găsit un telefon? Scrie-le că o să-l aduci cu tine. Freya se uită la ceas și se întoarse către mătușa ei. Avem o oră să ne strângem lucrurile și să facem curățenie prin casă. Nu vrem ca indivizii aceia dubioși care vor veni să-și caute antichitățile autentice să știe că am locuit aici.

– Chiar crezi că adevăratul proprietar al telefonului o să vină să și-l recupereze? Cum o să primească mesajul dacă telefonul e la noi? vru să știe Carole.

– Sunt convinsă că cineva o să-i spună.

– O să trimit mesajul după ce verific că salonul este în continuare sigur, zise Phil.

– Încă ceva, spuse Freya prinzându-l de braț. O... scuze... Am uitat să-ți spun, dar trebuie să oprești camionul care a fost aici de dimineață.

Curentul care trecu între ei îi smulse lui Carole un zâmbet.

Phil clătină din cap.

– Vrem să-l urmărim, ca să obținem mai multe informații despre operațiune.

– Nu mă interesează obiectele din interior, ci șoferul.

– Cei doi cărăuși? se miră el. Nu sunt decât niște muncitori oarecare.

– Nu cred că cei doi vor mai conduce multă vreme camionul acela, dacă Bella are vreo legătură cu el.

Carole era sigură că Freya avea s-o facă să plătească într-un fel sau altul pentru că o încuiase în depozit.

– O să cer să se verifice discret cine e la volan. Acum, vă rog să mă scuzați, mă duc să inspectez salonul.

– Unde o să ții conferința? mă întrebă Carole.

– În holul principal, presupun. Hai să vedem cum se prezintă.

Primul lucru pe care-l văzu Carole când intrară fu silueta lui Phil în pragul ușii salonului, larg deschisă.

– Ce caută acolo? îi zise nepoatei sale. Credeam că nimeni nu are voie să intre.

– De ce n-a venit încă poliția? îi replică Freya tot printr-o întrebare.

Phil le auzi.

– Mi s-a spus să nu informez autoritățile decât după ieşirea camionului din Anglia. Clare urma să le telefoneze, iar încăperea trebuia să rămână neatinsă. Dar acum...

Phil era extrem de palid.

– Ce s-a întâmplat? Dă-mi voie să văd. Freya se strecură pe lângă el, împreună cu Carole. Nu văd nimic! exclamă.

– Exact, spuse el cu o expresie plină de îngrijorare pe chip, în timp ce tasta încă un mesaj.

– E cel mai straniu lucru pe care l-am auzit în viața mea, bombăni Carole. Vrei să spui că Giles nu e mort, că pur și simplu s-a ridicat de jos și a plecat?

– Era mort, se încruntă Phil. Cineva a mutat cadavrul cât am fost noi la târg.

Freya se apropie de locul unde fusese cadavrul.

– Nu se mai vede decât o mică dâră de sânge. Cineva a curățat cu atenție. Era un tip masiv, a fost nevoie de doi oameni ca să-l care.

Carole ridică spre Phil o privire bănuitoare. Crezuse că putea avea încredere în el; pe de altă parte, întotdeauna avusese o slăbiciune pentru chipurile frumoase şi constituțiile atletice.

– E foarte ciudat..., spuse Freya pe o voce distantă, ca și cum ar fi fost pierdută în gânduri.

– Ucigașul lui Giles este încă aici, probabil. Au mutat cadavrul ca să-și acopere urmele.

Freya clătină sceptic din cap. Îi pierise toată culoarea din obraji.

– A fost nevoie de doi oameni ca să-l care. Poate că este riscant să-i adunăm la un loc.

Însă Carole nu mai putea fi oprită. Dacă Freya credea că ținerea conferinței o să-i ademenească pe toți înapoi la conac și că astfel ar putea fi prins ucigașul lui Arthur, era musai să nu renunțe. Spectacolul trebuia să continue.

– Tot ce am făcut până acum a fost ca să punem mâna pe făptaș, declară cu fermitate. Urmăm planul lui Arthur orice s-ar întâmpla. A petrecut ani în șir urmărindu-și prada, iar noi suntem pe punctul să ducem la capăt ce a început el. Și cu asta, basta! încheie, punându-și mâinile în șolduri.

Freya dădu încet din cap, ca și cum ar fi știut ceva ce ei nu știau.

– Trebuie să iau ceva din sala de mese. Poți să aranjezi câteva scaune pe hol, pentru conferință?

Carole o simțea în oase – Freya era punctul să prindă unu sau doi criminali.

48

„Uneori, falsul este dezvăluit de cel mai mărunt detaliu."

Arthur Crockleford

FREYA

Am pășit în holul principal al conacului Copthorn, clădirea în care, nu mai departe de ieri, ezitasem să intru. Acum nu mă temeam, căci văzusem ceea ce Arthur dorise să văd. Acum înțelegeam trecutul și îndrăzneam, din nou, să privesc viitorul cu încredere.

Mi s-a pus un nod în gât când m-am întors spre fereastra care dădea spre lac. Vijelia înclinase trestiile de pe maluri, iar într-un ochi de apă

noroioasă plutea o rățușcă singuratică. Soarele urca neabătut spre zenit și vântul căpăta putere, făcând iarba înaltă să se unduiască. Furtuna care lovise Copthorn Manor și căsuțele de vacanță se terminase, iar primăvara își reintrase în drepturi.

Ușa principală era deschisă, iar soarele dimineții târzii încălzea dalele de piatră. Transformaserăm holul într-o sală de conferințe pe cât de bine ne pricepuserăm, așezând scaunele din sala de mese în semicerc, în fața șemineului. Aveam un vătrai la îndemână, pentru orice eventualitate, dar speram să-l surprind pe ucigașul lui Arthur cu garda jos. Instalasem chiar și un flipchart găsit într-o debara, ca să le întăresc invitaților impresia că urma să fac o prezentare.

– Totul e în regulă? mă întrebă Carole, venind cu o tavă plină de ceşti și de farfurioare. Ai adus și un pietroi din ăsta vechi, ca să-ți ilustrezi intervenția? zise indicând cu bărbia spre tăblița gravată cu cuneiforme așezată pe o masă, lângă șemineu.

– Da, mi-am amintit că am pus una în sac atunci când mi-am recuperat eșarfa pierdută la Cairo. Este o tăbliță originală, luată de la Bella. Cele false sunt în camionul lui Franklin. Sunt sigură că Bella o să-l jefuiască la un moment dat. Cred că ar fi consecvent din partea ei să adune atât tăblițele autentice, cât și falsurile.

– Ce femeie, Dumnezeule! Draga mea, totul merge cum nu se poate mai bine. Carole lăsă tava pe o altă măsuță și începu să se plimbe printre scaunele aliniate în holul central. Unde să mă așez? Poate cât mai aproape de ușa principală, ca să blochez o eventuală tentativă de fugă.

– Cred că ar fi mai bine să se ocupe Phil de asta.

– De acord, zise el trăgându-și un scaun. Clare pândește discret afară, după cum ai cerut. Acum, vrei să-mi spui ce intenționezi să faci?

– Sper că e ascunsă bine. Nu vreau să-mi sperie publicul. Sper ca toată lumea să înghită momeala.

Carole și Phil mă priviră uimiți.

– Știi foarte bine că nu-mi place când ții secrete. Ar fi momentul să-mi spui, mai întâi mie, despre ce este vorba. Aș vrea să mă număr printre inițiați.

Carole se așeză pe un scaun de lângă fereastră și-și sprijini bărbia în pumn.

– O să aflați cu toții în același timp. Procedez conform voinței lui Arthur. Totul – am indicat sala improvizată – reflectă planul schițat de el.

Mătușa mea oftă și se uită la ceas.

– Sperăm să fie punctuali...

Primul sosi Franklin, care luă loc lângă Carole.

Se auzi o mașină, apoi o portieră trântită. Amy își făcu și ea apariția, într-o jachetă care părea scumpă, cu ochelari de soare la ochi. Se îndreptă direct către mine.

– Nu ai nici o autoritate aici, Freya Lockwood! Ce se întâmplă? Cum îndrăznești să faci pe stăpâna casei, în locul meu? se răți roșie în obraji.

I-am adresat cel mai inocent zâmbet de care eram în stare.

– Nu fac decât să respect programul care a fost trimis odată cu invitația.

Pufni și se întoarse spre Phil.

– Ți-am primit mesajul. Unde-i telefonul meu?

Înainte ca bărbatul să-i poată răspunde, ochii ei fixară tăblița antică de pe masă.

Am luat-o în mână, de teamă să nu încerce ceva.

– Dacă ai obiectul ăla... Stai, unde e Bella? E aici?

Nu i-am răspuns.

– Bella e o trădătoare... mormăi strângând pumnii. Se opri la timp și încercă să se calmeze. O s-o găsesc eu după ce termin aici și sigilez casa.

– Ce anume ar putea fi atât de important încât să te oprească din hăituirea cuiva care ți-a făcut rău? am întrebat-o, știind că n-ar fi avut nici o șansă s-o prindă pe acea Bella pe care o cunoscusem eu în subsol.

– Nu e treaba ta, se răsti.

– Amy, te rog să iei loc, am spus indicându-i un scaun. Asta și-ar fi dorit Arthur.

Se strâmbă la auzul numelui anticarului, dar nu făcu nici un comentariu.

– Sper să nu dureze mult. Am o agendă foarte încărcată, declară avocatul bătând darabana cu degetele pe masă.

M-am așezat în fața șemineului, cu ochii la Carole, Franklin, Phil și Amy, pregătiți să mă asculte.

– Vă mulțumesc că mi-ați acceptat invitația, am început. Înțeleg că de obicei nu organizați conferințe la aceste... reuniuni de weekend, dar știu și că la ele participă anumiți „indivizi".

Franklin se foi în scaun la auzul termenului.

– Sfârșitul acesta de săptămână este ieșit din comun, dacă ne gândim că proprietarul, lordul Metcalf, a murit de peste două săptămâni și că nici unul dintre cei prezenți n-a venit aici să facă negoț. Din contra, toți vor să obțină ceva, conform planului lui Arthur. Am știut încă de la început că anticarul m-a trimis aici ca să găsesc un criminal. Așa stă scris în mesajul pe care mi l-ar fi putut trimite mie, ar fi putut să i-l dea mătușii Carole sau l-ar fi putut lăsa executorului său testamentar. A preferat însă să-l lase la ceainăria din sat, știind că ne vom opri acolo după vizita la cabinetul de avocatură al lui Franklin. Arthur plănuise totul pentru că știa că este urmărit. Știa că fusese trădat.

Din ce în ce mai îngrijorat, avocatul încerca să-i prindă privirea lui Amy. Carole mă asculta cu un zâmbet mulțumit.

– Arthur v-a momit pe toți aici, am continuat. I-a oferit lui Giles șansa să recupereze pasărea Martin Brothers și i-a dat lui Franklin ocazia să rezolve rapid cazul patrimoniului Metcalf. Probabil că nu bănuia cât de mult îți place să faci afaceri pe la spate, am adăugat cu un semn din cap către ceasul lui extravagant.

Avocatul îmi aruncă o privire dușmănoasă.

– Pentru Bella, tăblițele originale au constituit momeala. Am văzut-o pe Amy încordându-se la auzul numelui tinerei. Da, nu cunoșteai adevărata

identitate a Bellei, nu-i așa? L-a sedus pe fratele tău, a scos de la el toate informațiile de care avea nevoie și i le-a comunicat lui Arthur.

Amy strângea atât de tare brațele scaunului, încât i se albiseră încheieturile degetelor.

– Ți-am mai spus că asta nu este treaba ta.

N-aveam de gând să mă las întreruptă. Eram sătulă de oamenii care îmi spuneau când să vorbesc și când să-mi țin gura. Carole avea dreptate, mă distram de minune.

– Bella s-a apropiat de fratele tău ca să afle tot ce putea despre „bănci" – cum se intră și cum se iese din ele. Te-a dus cu preșul și n-ai avut nici măcar puterea s-o iei de guler și să-i bagi mințile în cap.

Amy tremura de furie.

– Fratele meu era prost făcut grămadă!

– Ai folosit timpul trecut. Știi cumva ceva ce ar trebui să știm și noi?

Nu părea deloc chinuită de remușcări. Ochii îi fugiră spre lac, făcându-mă să înțeleg de ce nu văzusem rațele până acum. În mod normal, malurile apei erau ascunse de vegetația sălbatică.

– Știi, n-am văzut niciodată trestii îndoite atât de tare. Arată de parcă ar fi fost strivite de ceva greu, târât peste ele.

Amy sări în picioare.

– Gata cu jocurile! Dă-mi telefonul și pleacă imediat din casa mea.

M-am întors spre Franklin.

– Când ai intrat în tezaur, ai observat ceva în neregulă, nu-i așa? Imaginile de pe lăzi nu corespundeau cu obiectele dinăuntru. De aceea le-ai smuls și le-ai aruncat într-un colț?

Franklin își trase manșeta stângă în jos, ascunzându-și ceasul.

– Nu înțeleg de ce te privește pe tine treaba asta. Nici n-ar trebui să fii aici.

– Amy ți-a oferit o soluție lucrativă. Sperați amândoi că nimeni n-o să-și dea seama că artefactele din lăzi sunt niște falsuri.

Avocatul se făcu palid ca o coală de hârtie.

– Nu sunt implicat în nici un fel în toată povestea asta. N-am omorât pe nimeni. Plec. Misiunea mea aici s-a încheiat.

– Dă-mi telefonul și cărați-vă! șuieră Amy.

I-am zâmbit lui Carole. Totul se derula exact așa cum mă așteptam. Am scos din buzunar telefonul pierdut, asigurându-mă concomitent că aveam acolo fotografia pe care tocmai o luasem din dulapul aflat în sala de mese. Nu era cea pe care o văzusem în noaptea trecută, dar era suficientă.

Am format ultimul număr apelat de pe telefonul găsit.

De undeva din sală se auzi zumzetul înfundat al unui mobil trecut pe vibrații.

49

„Uneori, instinctul este tot ce ai, Freya. Trebuie să ai deplină încredere în tine ca să acționezi așa cum îți dictează."

Arthur Crockleford

Toată lumea începu să se uite nedumerită în jur, cu o singură excepție. Rictusul de pe buzele lui Amy îmi confirma bănuielile.

– Nu vrei să răspunzi? am întrebat-o.

– Am două telefoane. Și ce dacă?

Vârî mâna în geantă și opri bâzâitul, apoi se lăsă pe spătarul fotoliului, încercând să pară cât mai relaxată.

„Mi-am dovedit prima teză. Să trecem la a doua", mi-am spus.

– Da, este o explicație plauzibilă, doar că... e ciudat să-ți dai mesaje singură, nu crezi?

Am studiat tăblița din mâna mea, apoi am așezat-o cu atenție la loc, pe masa din mijlocul nostru. Singurul zgomot care s-a auzit a fost contactul ardeziei cu masa de mahon. Toți ochii mă fixau curioși.

M-am întors către mătușa mea și am început să explic:

– Cu aproximativ un an în urmă, știind că tatăl ei era bolnav și că afacerile familiei mergeau prost, Amy s-a întors la casa părintească. Deși a vândut mobila și argintăria familiei, fotografiile înrămate au rămas ascunse în sertarul unei comode din sala de mese. Noaptea trecută m-a surprins uitându-mă la una dintre ele și s-a speriat. În primul moment, n-am înțeles de ce, pentru că nu făceam decât să examinez o imagine cu tatăl ei, în birou, cu pasărea Martin Brothers alături. Acum o jumătate de oră m-am dus să o văd la lumina zilei și n-am mai găsit decât resturile carbonizate ale fotografiei în șemineu. Cu toate acestea, am continuat să scotocesc până când am găsit alta, ascunsă în fundul sertarului. În ea putem admira colecția extraordinară găzduită cândva de casa asta și pe unii dintre ocupanții ei. M-am uitat la Amy. Arthur știa exact ce se petrecea aici, nu-i așa?

– Ajunge! strigă ea și porni către ușă.

Phil i se puse în cale.

– Prietena mea n-a terminat încă. Te rog, stai jos.

Atitudinea lui, cu spatele drept și picioarele bine înfipte în podeaua de piatră, o făcu să ezite.

– Am văzut câteva piese superbe: mobilă Gillows și Chippendale, alături de câțiva maeștri europeni și britanici ai picturii...

– Nu mai aveam bani, trebuia să facem ceva... zise Amy.

Franklin se încruntă. Am profitat de reacția lui ca să-l iau la întrebări.

– Asta-i o minciună, nu-i așa? Lordul Mark Metcalf i-a cerut lui Arthur să-i fie executor. Corect?

Avocatul își plecă fruntea.

Am continuat:

– Mi s-a părut straniu să aud că Arthur a venit la tine la birou și a început să închirieze camioane de mutat mobilă și să le spună tuturor care va fi programul acestui weekend, până când mi-am dat

seama că dispunea probabil de o anumită autoritate. Lordul Metcalf ținea la colecția lui și își închipuia că era încă intactă. Nu-i păsa că peste jumătate fusese obținută de pe piața neagră sau furată de Giles. Ar fi vrut, presupun, să le fie vândută unor colecționari capabili s-o aprecieze. Însă Arthur și-a dat seama de situație imediat ce a pus piciorul în conac. A acceptat propunerea lordului – să se asigure că artefactele din tezaur și colecția de sus ajungeau unde trebuie, în schimbul eliberării de șantaj. Metcalf a încetat să-l mai controleze din clipa în care i-a spus de unde putea recupera obiectele incriminante la deschiderea depozitelor. Poate că anticarul a ghicit că și obiectele din tezaur fuseseră înlocuite. Dacă așa stau lucrurile, trebuie să-și fi făcut socoteala că, punându-l pe Franklin să le scoată de aici fără știrea lui Amy, „indivizii" vor afla la rândul lor adevărul și vor căuta să se răzbune pe urmașii lui Metcalf.

Nu aveam de gând să menționez rolul jurnalelor în negociere.

Pe alee se auziră scrâșnete de cauciucuri și o portieră trântită.

„E timpul", mi-am zis.

Phil schiță câțiva pași către ușă, dar l-am oprit cu un gest.

– Ar fi bine dacă ai mai putea rămâne cu noi câteva clipe, până ajung.

Încuviință din cap, dar rămase lângă ieșire.

– Sper să fie Bella, pe care ai ademenit-o să se întoarcă. Am o problemă de reglat cu ea, mormăi Amy așezându-se pe marginea scaunului.

– Intră, am spus.

De afară se auziră pași pe treptele de piatră, alături de zgrepțănatul rapid al unor labe de câine.

În hol își făcu apariția Harry, cu Harley lângă el, în lesă.

– Ce se întâmplă? Unde-i telefonul?

Acel Harry mic și umil de la înmormântarea lui Arthur dispăruse ca prin farmec.

Harley începu să latre imediat ce-o văzu pe Carole.

– Oh, băiatul meu iubit!

Când Harry dădu drumul lesei, Carole se aruncă asupra cățelului ei adorat, care o întâmpină dând energic din coadă.

Amy îl sfredeli pe tânăr cu o privire ucigătoare.

– Ți-am spus că rezolv eu. Cară-te!

– Taci din gură! îi replică el pe același ton veninos. Vreau telefonul. Mi-ai spus că e la grădinar.

M-am întors spre Carole ca să-i explic.

– Am văzut un mesaj și, dintr-odată, totul a început să capete sens. Nu conținea decât șase numere: 120908.

Carole rămase cu gura căscată.

– Nu înțeleg. Ce înseamnă cifrele astea? zise Phil nedumerit.

– Este codul alarmei de la magazin. Presupun că Harry l-a obținut de la Arthur, la un moment dat, și i l-a trimis mamei lui, pentru cazul în care ceva ar fi mers prost.

– Ce? urlă Franklin la Harry. Ai jurat că nu știi codul alarmei. Cum adică, sunteți rude?

– Treci înapoi în cutiuța ta, nebunule, zise puștiul ridicând din umeri.

– Nu putea recunoaște că are codul, deoarece ar fi însemnat că putea intra oricând. Am ridicat telefonul în fața tuturor. Mesajele de aici au fost trimise între Amy și Harry. Am prins privirea tânărului, după care m-am uitat la fotografia din mâna mea. Iată o poză de familie, le-am spus tuturor. În brațele lui Amy puteți observa un copil care nu poate avea mai mult de doi ani. Însă ochii lui sunt exact cei ai lui Harry. Cred că ai percheziționat magazinul și, când ți-ai dat seama că nu poți găsi jurnalele, te-ai oferit să ai grijă de cățel, în speranța c-o să le dibui acasă la mătușa mea.

Fără să mă contrazică, Harry o luă spre ușă.

– Vă las. Am și lucruri mai bune de făcut.

Nu aveam de gând să mă opresc până nu enunțam tot adevărul, așa cum își dorise anticarul.

– Când mi-am dat seama cui îi aparținea numărul celălalt, lucrurile au devenit mai clare. Apropierea lui Arthur de tatăl ei o îngrijora pe Amy, căci ea plănuia să vândă colecția când se întorcea acasă. Era logic să plaseze un spion în apropierea lui. M-am uitat fix la Harry. Desigur, ai utilizat un nume de familie diferit – al tatălui tău? – ca să-ți ascunzi adevărata identitate. L-ai văzut pe Arthur scriind în registre, sau a aflat Amy când a tras cu urechea la discuția dintre anticar și tatăl ei?

N-am primit nici un răspuns, așa că am reluat:

– În orice caz, Harry avea posibilitatea să găsească jurnalele. Cu toate acestea, cea mai mare greșeală pe care ai făcut-o a fost să insiști că ai văzut o pasăre Martin Brothers, i-am spus privindu-l. Ai auzit-o pe mama ta vorbind despre statuetă și ți-ai zis că ar fi o idee bună s-o plasezi în posesia lui Arthur, ca să faci mai credibilă teza tâlhăriei? Nu aveai de unde să știi ce însemnătate avea pasărea aceea pentru mine. Și nu știai că exemplarul din depozitul 4 era spart.

– Taci din gură, sau te fac eu să taci! mârâi Harry apropiindu-se amenințător de mine.

Discursul meu dădea roade. Începeam să-l enervez.

– Întâi am crezut că erau două păsări, dar nu fusese decât una singură de la bun început. Una spartă, cea cu care Giles l-a omorât pe Asim. Cioburile au fost folosite ulterior de lordul Metcalf ca să-și șantajeze propriul fiu. Nu cumva chiar Amy a fost trimisă să ne spioneze la Cairo?

– Giles era băiețelul lu' mămica. Nu și-a revenit după moartea ei, bombăni Amy.

– Prezenta un risc, o completă Harry.

– De aceea l-ai ucis și i-ai aruncat cadavrul în lac? Tot tu ai aranjat scena crimei ca să pară că Arthur a căzut pe scări, că a fost un accident?

Cu o viteză uluitoare, Harry scoase un pistol cu ceea ce mi s-a părut să fie un amortizor montat la

capătul țevii. Un zâmbet de mândrie i se desenă în colțul gurii.

– În loc să-mi spună unde ascunsese jurnalele, Arthur s-a apucat să spargă lucruri, zise începând să se retragă cu spatele către ieșire.

Clare intră în fugă, dar înlemni pe loc când văzu scena. Phil își scoase, la rândul lui, pistolul.

– FBI. Aruncă arma!

– Ai fost avertizată, spuse Amy scoțând și ea un pistol și îndreptându-l spre mine. Nu poți să dovedești nimic.

Apucă arma cu ambele mâini și-și poziționă mai bine picioarele. Era limpede că mai făcuse asta.

M-am aruncat peste Carole și am tras-o în spatele unui fotoliu.

– Acum plecăm, îi spuse Amy fiului ei. Îndrăznește cineva să ne oprească?

– Da, replică Phil.

Harry înălță pistolul. O explozie înfundată, și agentul FBI se prăbuși la podea.

Clare se repezi să-și ajute colegul. Am fost cuprinsă de o groază rece, cruntă.

„E mort?“, m-am întrebat.

Unii o luară la fugă spre ușă, alții, către Phil.

Clipele următoare se scurseră ca printr-o ceață densă. M-am apropiat de Phil, împreună cu Carole, ca s-o ajutăm pe Clare.

Amy și Harry se făcuseră nevăzuți.

Tăcere.

„Respiră?“

În momentul în care Phil tuși, am oftat ușurate toate trei.

– Vestă antiglonț, murmură. Dar tot doare ca naiba.

Nu după multă vreme, pe hol se propagă ecoul unor cauciucuri mușcând din pietrișul de pe alee.

– Amy și Harry au fugit, anunță Clare.

– Să sunăm la poliția locală, spuse Phil pe când încerca să se ridice.

– Așadar, în mașina de noaptea trecută era Harry? întrebă Carole.

– Cred că da, i-am răspuns în timp ce-l ajutam pe Phil să se aşeze pe un scaun. După ce am găsit telefonul, ţin minte că am auzit un câine lătrând în depărtare când am strigat-o pe Amy.

Harley fusese probabil în maşină, cu Harry, dar mi-am spus că nu era momentul s-o informez pe Carole că animalul ei iubit petrecuse o noapte furtunoasă cu un criminal, dând ture prin Suffolk.

– Cred că Harry s-a dus la bucătărie, căutându-şi mama. A speriat-o, făcând-o să ţipe. Şi-a pierdut telefonul în beznă. Îmi închipui că Amy a ascuns lângă bucătărie tablourile, cele pe care le-a încărcat ulterior într-o maşină, după cum ne-a dezvăluit Clare. De aceea nu-şi găsea liniştea în timpul cinei: nu s-a aşezat la masă şi a urmărit-o în permanenţă pe Clare, ca să se asigure că nu observa nimic. A ieşit pe uşa din spate, a pus rapid tablourile în maşină şi a decis să ne percheziţioneze căsuţa, în speranţa că va găsi jurnalele cât timp noi ne agitam pe întuneric. Harry şi-a dat seama că-i lipseşte telefonul după ce a plecat. Prea târziu, căci îl găsisem eu.

Carole se ridică şi, fără nici o vorbă, mă strânse la piept.

– Ştiam eu că o să mergi până la capăt. Îţi mulţumesc, draga mea fată, îţi mulţumesc. Trebuie să ne întoarcem acasă. Ah, *Dumnezeule*! L-am lăsat pe Harley în grija ucigaşului lui Arthur! O să aibă nevoie de multă terapie ca să treacă peste această traumă.

Ne-am întors amândouă spre labrador, care bătea covorul cu coada, privindu-şi adorator stăpâna.

50

„Să fii întotdeauna pregătită pentru următoarea aventură."

Arthur Crockleford

CAROLE

Carole puse o cană de ceai în mâinile nepoatei sale și se așeză în scaunul regizoral de lângă ea. Mai era una dintre lunile ei favorite, iar Freya, persoana la care ținea cel mai mult pe lume. Era bucuroasă să o aibă prin preajmă o vreme.

Carole era încredințată că lucrurile dureroase trebuie întâmpinate cu spatele drept și plămânii plini de aer, dar fără să-ți ucizi sentimentele – asta însemna, în ochii ei, adevăratul curaj.

Arthur îi promisese c-o să pună lucrurile în ordine. Nu mai era el însuși când se întorsese de la Cairo, iar Carole se văzuse nevoită să-l bată la cap zile în șir ca să scoată câteva fărâme de informație. Chiar și așa, era conștientă că anticarul nu-i spusese totul. În orice caz, nu admisese niciodată că era șantajat cu eșarfa Freyei.

Freya era tânără și impulsivă. Decizia de a o ține departe de toată povestea asta murdară fusese cea corectă. Carole nu-și dăduse seama însă că James căpătase o influență atât de puternică asupra nepoatei sale decât după ce aceasta se măritase și rămăsese gravidă.

Viața își are și ea sezoanele ei, iar Freya intrase într-unul pe care trebuia să-l trăiască din plin.

Carole o iubea pe Jade. Tânăra era scăpărător de deșteaptă, dar crescuse, și acum venise rândul Freyei să-și regăsească strălucirea.

– Ce mai weekend am avut și noi, murmură Carole.

– Când ai de gând să-mi spui cât de multe știai despre Copthorn Manor? o întrebă Freya, molfăind un biscuit cu ciocolată. Ce ți-a spus Arthur?

Soarele după-amiezii îi încălzea obrajii. Carole închise ochii și-și ridică bărbia. Freya punea tot timpul întrebări, dar ea nu avea de gând să-și dezvăluie toate secretele, căci lumea ar fi devenit mai plicticoasă. Știa că o așteaptă alte aventuri și, la vârsta ei, voia să se bucure de fiecare clipă. Intenționa să se facă utilă la fiecare misiune de vânătoare, însă deocamdată avea nevoie de câteva săptămâni de odihnă.

– Crezi că indivizii aceia criminali cărora li s-au înlocuit obiectele de valoare cu niște falsuri o să-i prindă pe Amy și pe Harry? Eu așa sper, zise Carole.

– Sunt sigură c-o să pună mâna pe ei mai devreme sau mai târziu. Phil mi-a spus că încă făcea pe grădinarul când a venit poliția. L-au găsit pe Giles în lac, unde îl târâseră Amy și fiul ei, Harry. Încă nu se știe sigur care dintre ei a apăsat pe trăgaci. Probabil că o să ne lămurească legiștii.

– Ei bine, asta este. Hai să mergem să vedem ce fac găinile. Carole se întinse s-o strângă de mână. După ce se vinde casa de la Londra, poți să stai aici cât vrei tu, până când te hotărăști ce vrei să faci mai departe. Nu uita că avem și magazinul pe care ni l-a lăsat Arthur.

– M-am gândit la asta. E un spațiu generos, am putea să vindem cărți și să servim cafea...

Carole clătină din cap. Nu se putea gândi încă la lucrurile astea. Hotărî să schimbe subiectul:

– Ce-ai mai aflat de la Phil?

– Numai lucruri legate de muncă.

Mătușa îi făcu șugubăț cu ochiul. Nici în ruptul capului nu-i venea să creadă că cei doi vorbeau numai despre muncă.

Ca să-i demonstreze că nu mințea, Freya îi arătă ultimul mesaj primit de la agentul FBI: „Dacă ești tentată să te întorci la vânătoare, dă-mi un semn".

– E un tip bine, nu crezi?

– Văd unde bați. Phil este un contact util și atât. M-a pus în legătură cu o firmă de asigurări specializată pe antichități și obiecte de artă, cu Departamentul de Artă și Antichități de la Scotland Yard și așa mai departe. Trebuie să mă gândesc bine.

Trase adânc aer în piept, iar Carole o imită, bucurându-se amândouă de aerul înmiresmat.

Peste câteva minute, Freya se ridică și porni spre grădina de la poalele colinelor înverzite pe care păștеau vite. Mătușa ei o urmări cu privirea. În scurt timp avea să plece din nou la vânătoare, căci doar asta o făcea fericită, iar acum nimic n-o mai putea opri.

Roua îi intra în tenișii lui Carole. Lăsase iarba să crească prea mare. O undă de durere neașteptată o lovi când gândurile i se îndreptară spre Arthur.

– Arthur, pezevenghiule, uite cât s-a făcut iarba! Ce mă fac eu fără tine? Lăsă o lacrimă să i se scurgă pe obraz, profitând că Freya era ocupată să culeagă niște maci. Aș vrea să fii aici, să vezi cât de bine s-a descurcat.

Își șterse ochii și decise că florile meritau vaza Royal Copenhagen de la mijlocul secolului trecut. Carole era destul de mare pe atunci, așa că ținuse minte momentul în care o cumpărase mama ei într-o vacanță petrecută în Danemarca. Într-o bună zi avea să-i aparțină Freyei, care deja o îndrăgea. Devenise moștenire de familie.

Harley veni țopăind la ea, cu mingea lui preferată în bot.

– Stai să pun apă la fiert, apoi îți aduc un os. Știu că ești traumatizat după sejurul cu criminalul de Harry, dar o să fac tot ce pot ca să mă revanșez.

Harley puse mingea jos și lătră la ea ca să i-o arunce. Carole o ridică și o azvârli în direcția nepoatei sale.

– Arthur, mi-e dor de tine mai mult decât îți poți imagina, dar îți mulțumesc că mi-ai adus-o acasă, fie și pentru câteva zile. Nu sunt sigură că ți-ar plăcea să afli schimbările pe care vrea să le facă la magazin, dar nu putem rămâne blocați în trecut, nu crezi? Asta n-a ajutat pe nimeni, niciodată.

51

„Când totul ia sfârșit, acțiunile noastre sunt cele care ne definesc."

Arthur Crockleford

BELLA

Bella văzu Anglia dispărând în ceață de pe puntea feribotului Stena Line. Se agățase de balustradă, căci bătea un vânt puternic. Era liberă, scăpase de

familia aceea de tirani dezaxați. Sub punte se afla un camion plin cu obiecte care aveau să-i aducă un venit frumos în lunile următoare.

Îi părea rău pentru Arthur. Ca de obicei, avusese dreptate. Freya dovedise că știa meserie și că era încăpățânată ca un copoi când venea vorba de rezolvarea unui caz. Nu avea nici o îndoială că descoperise cine era cu adevărat Harry.

Îl văzuse pe tânăr, alături de mama lui, la o serată la Londra, iarna trecută, dar se ținuse departe de el. Băiatul emana pericol. Era la fel de violent ca Giles, însă avea și creierul care unchiului îi lipsea – o combinație explozivă. În prima noapte pe care o petrecuse la conac, Giles menționase că nepotul lui, Harry, ajutase la cărarea sicriului lui Arthur, comentând că „a fost o prostie din partea lui Amy să-l lase să facă asta". Bella pusese lucrurile cap la cap.

Se înfășură mai bine cu eșarfa, un exemplar Hermès vintage superb pe care-l găsise aruncat pe undeva, și-și încheie haina. Mai avea șase ore până în Olanda, timp destul ca să-i convingă pe cei doi camionagii să-i dea cheile sau să le strecoare ceva în ceai. În orice caz, avea să debarce cu tot ce-i era de trebuință ca s-o ia de la capăt. Nu era prima dată când o făcea.

Coborî la bar ca să-și ofere un pahar de șampanie binemeritat. Se așeză pe un scaun înalt, cu ochii la cerul întunecat. Mișcările ritmice ale vasului îi aminteau de următoarea aventură pe care o plănuise Arthur. Înainte să-și termine băutura, se hotărî să-i dea o mână de ajutor Freyei, așa cum îi promisese anticarului.

În poșetă avea un telefon nou. Formă unul dintre multele numere pe care le memorase.

– Bună ziua, aici este Susan Jones. Mă întrebam dacă aveți nevoie de încă un expert pentru croaziera pe tema antichităților pe care o veți organiza la toamnă, zise, bucuroasă să-și perfecționeze accentul snob, specific păturii superioare a clasei mijlocii.

Excelent. Vă transmit acum datele de contact ale doamnei.

Mulțumită, porni spre cabină ca să-și aleagă o ținută mai adecvată. Poate că avea să folosească peruca blondă.

„Amărâții ăștia de cărăuși habar n-au ce-i așteaptă", își spuse.

Chiar îi plăcea munca ei.

52

„De câte ori ne trece un obiect de preț prin mână, devenim parte din istoria lui."

Arthur Crockleford

FREYA

Crockleford Antiques Shop era scăldat în lumina caldă a după-amiezii târzii când am introdus cheia în broască și am deschis, așa cum o făcusem pentru prima dată la vârsta de șaisprezece ani. Nu mă mai puteam întoarce la epoca aceea și nici nu voiam. Am tastat codul alarmei, pe care îl schimbasem între timp, am tras perdelele și am aprins lumina. În aer plutea un praf gros. Am lăsat ușa deschisă ca să se aerisească.

Trecusem pe la mormântul lui Arthur, împreună cu Carole. O lăsasem acolo, lângă o coroană de flori, știind că avea nevoie de un moment în care să dea frâu liber lacrimilor.

M-am oprit în mijlocul sălii, întrebându-mă de unde să încep. Trecuseră patru luni de la evenimentele petrecute la conacul Copthorn și o lună de când vândusem casa. Îmi înghesuisem toate lucrurile în camera de oaspeți a lui Carole, și de vreo trei zile hotărâsem să redeschid magazinul.

Locul acesta fusese odinioară refugiul meu preferat, legătura mea cu obiectele de artă și cu antichitățile. Acum, devenise viitorul meu. Calea mea era acum la fel de limpede precum cerul de deasupra câmpurilor din Dedham Vale. Arthur își

ținuse promisiunea și-mi deschisese drumul înapoi în lumea după care tânjisem cu disperare. Știa că, punându-mă pe urma eșarfei pătate de sânge, îmi va redeștepta instinctele de vânător. De aceea îmi lăsase jurnalele, în loc să le încredințeze FBI-ului. Fiecare pas pe care-l făcusem spre trecut mă împinsese simultan către o viață nouă.

„Isteț din partea ta, Arthur", m-am gândit.

Îi simțeam prezența în toate obiectele din jur. Alesese fiecare piesă, mai ales fiindcă îi plăceau și voia să se înconjoare cu lucruri frumoase. M-am apropiat de biroul masiv din mahon, am tras fotoliul de bibliotecă stil George al IV-lea și m-am așezat pe perna roșie, din piele. Am mângâiat cu palmele brațele lucioase și m-am lăsat pe spate, relaxându-mă. Era fotoliul preferat al lui Arthur și acum înțelegeam de ce. Ieșise de multă vreme din modă, dar, după cum îi plăcea lui să spună: „Cumpărăm un obiect vechi pentru că ne place, pentru că-i cunoaștem istoria, povestea, pentru că-l vrem în casa noastră, așa că nu dau doi bani pe ce-ar spune maniacii modei".

O pală de vânt se strecură în interior, ridicând și mai mult praf. Am deschis primul sertar al biroului și am răsfoit hârtiile aflate acolo. Mi-au venit amintiri tandre cu Arthur, dar de data asta nu le-am mai alungat cu furie. Magazinul fusese refugiul meu preferat în vremea când primeam un nou catalog al unei case de licitații ca pe o comoară ce aștepta să fie descoperită.

– O, Arthur, ai avut atât de multă încredere în mine când mi-ai pus să termin ce începuseși tu, am șoptit spre ziduri. Aș da orice să fii aici, să vezi că i-am făcut dreptate lui Asim. Va veni și pentru tine. Mi-ar plăcea atât de tare să stăm de vorbă despre toate astea!

M-am ridicat și mi-am plimbat palma pe un raft al bibliotecii din spatele biroului. Mi-am amintit de ultimul jurnal, cel care era gol.

– De ce mi-ai lăsat un caiet gol? am întrebat magazinul pustiu.

În inima mea cunoșteam răspunsul. Îmi lăsase o pagină albă pe care să-mi scriu propriul ghid. Mă îndemna să vânez din nou. Mi s-a pus un nod în gât. Am respirat adânc, ca să-mi înghit vinovăția.

„Jurnalele tale sunt numite *Ghidul vânătorului de antichități*, dar vânătoarea mea n-a fost tocmai simplă, căci m-ai ghidat într-o adevărată aventură", mi-am spus.

Am ridicat cele două vaze – reproduceri ieftine – de pe masa centrală și le-am dus în bucătărie. Prima greșeală a lui Harry fusese să creadă că nimeni n-o să observe că au fost înlocuite. Arthur spărsese intenționat originalele, în speranța că mătușa mea o să-și dea seama.

– Îți mulțumesc, am șoptit. Îmi pare rău că n-am apucat să ți-o spun față în față. Îți mulțumesc pentru tot ce m-ai învățat și pentru că ai avut grijă de mine.

– Bună ziua!

Am tresărit speriată. În ușă stătea un curier.

– Ați deschis?

Nu știam ce să-i răspund.

– Hm... mă tem că încă nu. Am trecut doar să văd dacă e totul în regulă.

Carole tot nu era pregătită psihologic pentru momentul redeschiderii.

– Sunteți Freya Lockwood?

– Da.

– Vă rog să primiți plicul acesta. Semnați aici.

Am făcut întocmai și am dat să plec, când omul a arătat cu degetul spre două sfeșnice Art Nouveau din bronz.

– Nevesti-mii i-ar plăcea să le vadă pe masa noastră din sufragerie, dar par scumpe.

– Ei bine, las vorbă la oficiul poștal când deschidem și vă fac un preț bun. Arată mai scumpe decât sunt, l-am asigurat, știind că sfeșnicele nu erau prin nimic notabile.

– Grozav! O s-o las să creadă că fac o avere.

Omul îmi zâmbi prietenos și plecă.

Am deschis plicul și am scos din el două bilete și o scrisoare.

Stimată doamnă Lockwood,
Ne-ați fost recomandată ca expert pentru croaziera noastră tematică la Petra...

– Moștenirea ta este cu totul neașteptată, Arthur. Nu cumva e croaziera despre care vorbea Bella? Nu lași nimic la voia întâmplării, nu-i așa? am chicotit.

Înghițisem prea mult praf. M-am dus la bucătărie ca să beau un pahar de apă și să caut o cârpă. Înapoi în magazin, am deschis prima vitrină și am cules o floare albă de sticlă mată, recunoscând imediat o mică anemonă Lalique. Am umezit cârpa cu un spray anti-praf, și aerul se umplu pe loc de mirosul specific, de mosc, care îmi amintea întotdeauna de anii adolescenței.

Carole intră valvârtej pe ușă.

– O, te-ai apucat de curățenie? Vântul îi umflă rochia de mătase. Și-o netezi pe lângă corp și aruncă o privire în vitrina de care mă ocupam. Bună idee! Dă-mi voie să te ajut.

Așa ne-am petrecut restul zilei și pe următoarea, așezând lucrurile la locul lor. În a patra zi, dorința mea de a înapoia lucruri de preț proprietarilor legitimi se aprinse din nou. Sosise momentul să plec din nou la vânătoare. Pentru asta venisem pe lume.

MULȚUMIRI

Am visat peste zece ani să intru în librăria din cartierul meu și să-mi văd cartea pe un raft. Fără cei pomeniți mai jos, acest vis ar fi rămas neîndeplinit.

Îi mulțumesc agentei mele, Hannah Todd, pentru entuziasmul său molipsitor, pentru încurajări, pentru umor și pentru cunoștințele din industria cărții care au făcut posibilă această călătorie. Mulțumesc întregii echipe de la Madeline Milburn

Literary, TV and Film Agency: Maddy, Giles, Liane-Louise, Georgina, Valentina, Amanda și Hannah Ladds.

Le mulțumesc și extraordinarelor mele redactoare, Natalie Hallak și Sarah St. Pierre, de la Simon and Schuster Canada, alături de Francesca Pathak de la Pan Macmillan din Marea Britanie. Vă mulțumesc pentru încrederea în această carte și în mine. Vă sunt extrem de recunoscătoare pentru îndrumare, viziune și căldură. Această carte este categoric un efort de echipă, iar echipa mea e cea mai bună!

Un uriaș mulțumesc tuturor celor de la Atria: Lindsay Sagnette, Elizabeth Hitti, Laywan Kwan, Annette Sweeney, Yvonne Taylor, Stephanie Evans, Paige Lytle, Shelby Pumphrey, Lacee Burr, Nicole Bond. Și, de la Simon and Schuster Canada, lui Mackenzie Croft și Cayley Pimentel, pentru că au pus acest roman în mâinile cititorilor.

Sophia Bennett, Caroline Green, Karen Ball, Becca Langton, Sophie McKenzie, Tamsyn Murray și Holly Domney, vă mulțumesc pentru că ați ghidat această carte în direcția corectă încă de la început. Roisin Heycock, Nicola Penfold, Lui Sit, Ali Penny, Tania Tay, Annette Caseley, Catherine Whitmore, tuturor celor din Furies Writing Club – vă mulțumesc pentru toate râsetele și sprijinul acordat. Ali Clack, mulțumiri pentru cafelele băute la Dedham Boathouse, care m-au ținut sănătoasă mintal, m-au făcut să scriu și să râd – și pentru că ai fost primul meu cititor. Jessa Maxwell, îți mulțumesc pentru că ai răspuns tuturor mesajelor mele panicate din miez de noapte, când uitam să verific ora înainte să apăs pe „trimite“ – sunt încântată că ne-am apucat de crime în același timp! Clare Flaxen, îmi închipui că nu m-aș fi apucat să scriu această carte dacă n-ai fi avut încredere în mine.

Îi mulțumesc lui Nanny Frances, care mi-a hrănit dragostea pentru cărți și știe ce înseamnă această apariție pentru mine. Le mulțumesc surorilor mele, Sam, Tanya, Tasha și Kirsty, și fratelui meu, Tom. Le

mulțumesc și prietenelor mele din copilărie, Virginie, Kat, Katy și Lizzy, care mi-au fost aproape la fiecare pas. John Wainwright, îți sunt recunoscătoare pentru sprijin și pentru că ai verificat afirmațiile despre antichități conținute în această carte – dacă ceva este incorect, vina îmi aparține în întregime! Mike și Magda Lawrence, vă mulțumesc pentru prietenia voastră... și pentru spațiul de birou!

Îi mulțumesc soțului meu, Billy, pentru credința sa nestrămutată în mine și în scrisul meu. Scumpii mei copii, Aria și Leo, când țineți această carte în mâini, vreau să știți că visurile pot deveni realitate, deci visați în stil mare! Îi mulțumesc lui Jane Peters pentru că a fost propria mea expertă în opera lui M.C. Beaton și o membră de onoare a familiei.

Extravagantul personaj al mătușii Carole din acest roman a fost inspirat de cu adevărat extraordinara Carole Ashby, fostă *Bond girl*. Ești ca o mătușă pentru mine și îți mulțumesc că mi-ai înfrumusețat copilăria cu praf de stele.

Părinții mei, Judith Miller și Martin Miller, nu au apucat să vadă această carte, dar au constituit o permanentă sursă de inspirație. Mi-am petrecut copilăria printre cărți și obiecte vechi. Vă voi fi întotdeauna recunoscătoare. Mama m-a ajutat mult la alegerea pieselor pe care le-am inclus în roman. Ne-am amuzat lucrând împreună și nu voi uita niciodată acele clipe. Sunt foarte mândră de tot ce au realizat părinții mei și-mi va fi dor de ei tot restul vieții.

În sfârșit, dragă cititorule, îți mulțumesc pentru că te-ai lăsat absorbit de această poveste.

Wally birds în engleză

Eveniment social scoțian, cu muzică și dansuri tradiționale